

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Ruhumun hiçbir şeye ihtiyacı yok.

GECE YARISI AYINI SIERRA SIMONE

PUSKA

Ücretsiz PDF Kitap Arama ve İndirme Sitesi: www.kitapantey.org

*Dış dünyadaki tüm kuzular için.
Bu yolculuğun bir parçası olduğunuz için
teşekkür ederim.*

zm

YAZAR NOTU

Hayatımın büyük bir bölümünü Katolik inancına bağılı olarak geçirdim. Diğer yandan, artık Katolik olmasam bile hâlâ Katolik Kilisesi'ne saygı duyuyorum. Weston kasabası gerçek -ve güzel- olsa da St. Margaret's ile Peder Bell hayal gücümün ürünleridir ve tamamen kurgusal karakterlerdir. Ayrıca bu kitap, âşık olan Katolik bir rahibin hikâyesini anlatmaktadır. Oldukça fazla seks sahnesinin yanı sıra, elbette kutsal şeylere hakaret edilen sahneler de mevcuttur. (Eğlenceli olanlardan.)

Sizi uyardım.

GİRİŞ

Bazen eski versiyonlarımın hayaletlere dönüşüp peşime takıldıklarını düşünüyordum.

Gördüğü kâbusun ardından kız kardeşinin odasına koşan küçük bir oğlan çocuğu vardı. Bazen, bahsi geçen kız kardeşini ailesinin garajındaki tavandan çeken bir genci görüyordum. Bazı zamanlarda ise yasını sert seks ve viskiyle yatıştırmaya çalışan bir üniversite öğrencisini.

Ve bir de aşka karşı koyamayan kilise rahibi vardı.

O hayaletler Princeton'ın ağaçlarla kaplı kampüsünde beni rahatsız ediyordu. Karımla sevişirken fısıldaşmalarını duyabiliyordum.

Dua etmek için diz çöktüğümde gözlerimin ardında gördüğüm o hayaletlerdi.

Peşimde olan tüm hayaletler arasında nefesini ensemde hissettiğim, şafaktan günbatıma dek adımlarımı takip eden rahip versiyonumdu. Bana günahlarımı, arkamda bıraktıklarımı, dünyevi hayatın düz, sıkıcı ve önemsiz her bir parçasını hatırlatıyordu.

Cezalandırılmaktan korkmamı söylüyordu.

Sanki çoktan korkmuyormuşum gibi.

Fakat cezamın beni bu kadar çabuk bulmasını hiç beklemiyordum.

1.BÖLÜM

Ay ışığı odanın içine şeffaf bir şelale gibi akmış, yerde kalın bir birikinti oluşturmuştu. Bir saattir ay ışığına bakıyor, uyumaya çalışıyor ama bir türlü uyuyamıyordum. Onun yerine, zihnimde teolojiye karşı argümanları tarayarak Aquinas'tan hatırladığım alıntıları karıştırıyordum.

Sanırım bu, yazdığınız tezin ortasına geldiğinizde olağan bir sonuçtu.

Poppy'ye, karıma ve kuzuma daha yakın olmak için döndüm. Derin bir uykudaydı, yüzü bana dönük şekilde yatıyordu. Dizlerini de göğsüne çekmişti. Bir elimi kalçasının üzerinde gezdirdim, külotunun dantelinin avucumu gıdıklaması zihnimi yavaş ama istikrarlı bir şekilde ölü Katolik filozoflardan uzaklaştırıyordu.

Ona yaklaşıp dudaklarımı ensesine bastırdım ve bedenimi onunkine yasladım. Sıcaktı, yumuşaktı ve lavanta kokuyordu.

Benimdi.

Üç yıldır evli olmamıza rağmen bu kelime hâlâ aklımı kaçırmama sebep oluyordu. O güzel dehşet ve şaşkınlık hissi bana acı veriyordu. Bu kadın, bu gösterişli ve oldukça akıllı kadın beni seçmişti.

Ve şu anda sertleşmişim.

Hem de çok sertleşmişim.

Onu uyandırmak, sırtüstü çevirmek ve bacaklarının arasına girmek istiyordum. Parmağımı iç çamaşırının lastiğine sokup

kenara çekerek içine girmeyi arzuluyordum. Boşalana kadar onu becermek ve bunu tekrarlamak dışında bir dileğim yoktu. Tanrım, birkaç gün sonra Şükrün Günü için ailesinin Newport'taki malikânesine gidene kadar bütün bir geceyi onu sikerek geçirmek istiyordum.

Tezimin teslim tarihinin yaklaşması ve Poppy'nin yoğun iş programı son on iki ayda ayrı geçirdiğimiz gecelerin sayısını artırmıştı. Göğsümün derinliklerindeki açgözlü şehvetin uyanışını hissedebiliyordum. Bu, seksten hemen sonra bile asla tam olarak doyuramadığımı hissettiğim türden bir açlıktı. Poppy, bu yılki seks hayatımızın bolluğu ve kıtlığı hakkında bana sataşırken, bunun arkasında derin bir mutsuzluk yatmamasını umuyordum. Çünkü ben kesinlikle mutsuzdum.

Bunun sebebi ise tezimdi. Demek istediğim, bir bakıma bunun benim hatam olduğunu bilmek daha da mutsuz olmama neden oluyordu. Öte yandan bu proje, eğitimimin son dört yılındaki en önemli parçayı oluşturuyordu. Rahipliği bıraktıktan sonra yaşadığım yeni hayatın zirvesiydi. Büyüleyici, anlamlı ve olağanüstüydü. Kütüphanede geçirdiğim uzun ve sessiz geceler adına bir ödül niteliğindeydi. Nihayet arzuladığım tozlu ve eğitici mağaradaydım. Sadece... bunun bedeli neden Poppy ile geçirdiğim zamana mâl olmak zorundaydı?

Bu gece yeni hayatımızın ilk örneği gibiydi. Öğleden sonra bana şöyle bir mesaj göndermişti:

Bu gece eve erken dön, sana günümü anlatmak için sabırsızlanıyorum.

Böylece Poppy'ye, kütüphaneden akşam yemeği için zamanında ayrılacağıma söz vermiştim. Yemek vaktinde, saat on olmadan evde olacağımı söylemiştim. Ardından, Barth koleksiyonunda Paul Tillich'in makalelerinin açıklamalı setini bularak zaman kavramımı yitirmiştim. Sonunda saate baktığımda gecenin ikisi olduğunu fark edip koşmaya başlamıştım. Hızla Trinity Kilisesi'nin önünden geçip, ağır bilgisayar çantamla mezarlığın

yakınındaki tuğla evimize vardığımda, yatak odasına çıkmam çok zamanımı almamıştı. Fakat artık kalbimi kıracak kadar tanıdık olan bir manzarayla karşılaşmıştım. Işık açıktı, Poppy tapılası dantel geceliğiyle bir parmağı gizem-gerilim romanının sayfalarının arasındayken uyuyakalmıştı. Sanki bir dakikalığına gözlerini dinlendireceğini düşünerek uyuyakalmış gibiydi.

Her zaman yaptığı gibi beni beklemeye çalışmıştı ve ben de onu hayal kırıklığına uğratmıştım.

Her zamanki gibi.

Dizüstü bilgisayarımın çantasını omzumdan çıkarıp yatağa uzandım. İçimdeki, kalbimi sıkıştıran ve ezbere bildiğim şeyleri tekrarlayan suçlayıcı sesi bastırmayı denemedim bile.

Onu hak etmiyorsun.

Onu asla hak etmeyeceksin.

En kötüsü ise şuydu: *Rahipliği başaramadığın gibi şimdi de iyi bir eş olmayı başaramayacaksın.*

Tezi neredeyse bitirmiş olmamın bir önemi yoktu. Şükran Günü tatilimin tamamını onunla birlikte geçirecek olmam ve Noel'e dek onunla ilgilenecek tonla zamanımın olması da bir şey ifade etmiyordu.

Önemli olan kuledeki bir prenses gibi beni her gece beklemesiydi. Öte yandan, ben peri masalındaki prenslerin aksine onu kurtarmaya gelmemiştim.

Ve şimdi burada, zonklayan ereksiyonum ve vicdan azabına boğulmuş kalbimle yanına doğru kıvrılmıştım. Bütün gece beni tek başına beklemişken bu saatte düzüşmek için onu nasıl uyandırabilirdim? Bu beni ne tür bir bencil şerefsiz yapardı?

Kendi içimde homurdanarak sırtüstü döndüm. Aletim kıcının sıcaklığından ayrıldığı için bana küfürler yağdırıyordu. Elimin sikime kayması tamamen içgüdüsel bir davranış olsa da kalçasını nazikçe avuçlayan diğer elim için aynı şeyi söyleyemezdim.

Duşı girmeliyim diye düşündüm. Fakat bir şekilde duşa girmek burada mastürbasyon yapmaktan daha utanç verici hissettiriyordu. Dürüst olmak gerekirse; Poppy'yi, boşalmayı istediğimden daha çok istiyordum. Ona yakın olmak, onu hissetmek istiyordum ve eğer buna sahip olmayacaksam sabaha kadar beklemeyi tercih ederdim.

Yine de... kahretsin. Haftanın geri kalanında izinli olacağı için yarın işe erken gitmesi gerekebilirdi. Muhtemelen geç saate kadar da çalışacaktı ve benim de akşam beşte tez danışmanımla görüşmem gerekiyordu. Bu da daha sonrasında tezim üstündeki değişikliklere odaklanmamı gerektirecekti.

Rhode Island'a gidene dek sahip olabileceğim tek an bu olabilirdi. Eğer erken kalkacaksa sırf ihtiyaçlarımı karşılamak için onu uyandırmak beni iki kat daha boktan bir herif yapardı.

Aletimi birkaç kez okşayıp aşağı baktım ve ardından başımı geriye atıp sessizce inledim.

Sadece uyu, Tyler. Koca adamın tekisin, bir gün orgazm olmadan da yaşayabilirsin.

Aslında dört gün, on dört saat ve otuz yedi dakika olmuştu ama kim sayıyordu ki? Bir defasında seks yapmadan üç yıl geçirmiştım.

Görünüşe göre evlilik beni şımartmıştı.

Çıplak olduğum için çarşafın tenimde bıraktığı his bile tahammül edilemezdi. Çarşafı aşağı çekip arkama yaslandım. Odadaki serinliğin gerekeni yapmasını ve vücudumu -özellikle de bazı kısımlarını- uyutmasına izin vermeyi denedim.

Poppy ise uyanmak için o ânı seçti.

Yanımda gerindiğini hissettim, yavaşça sırtüstü dönerken bacakları yatağın dışına uzandı. Üzerindeki çarşafa rağmen bir dansçıya ait bacaklarının esnek kaslarını, belinin ve kalçalarının kıvrımlarını görebiliyordum. Çarşaf karnına doğru kayarken, şeffaf dantel geceliğinin altındaki meme uçlarının sertleştiğini fark ettim.

Ereksiyonumu sakinleştirmek için yaptığım dâhiyane planın ilk adımı, dünyanın en seksi kadınının yanımda uykulu bir şekilde esneyip kıvranmasıyla başarısızlığa uğradı.

Ela gözleri hızla aralandı, ay ışığı onları soluk bir yeşile ve kehribarın farklı bir tonuna boyamıştı.

Uykudan dolayı sersemlemiş bir şekilde, “Tyler?” diye boğuk bir sesle mırıldandı.

“Kuzu.” *Yaklaşık iki saat içinde uyanması gerekecekti, ona uymaya devam etmesini söylemeliydim.*

Söylemeliydim. Söylemeliydim. Söylemeliydim.

Gözlerini kırptırıp esnedi. Dudakları, bana onu hatırlatan kırmızı ruju olmadan tatlı bir deniz kabuğu pembesi rengindeydi. Esnedikten sonra dudakları tamamen kapanmadı, öndeki iki dişi diğerlerine göre biraz daha büyük olduğu için dudakları neredeyse hep aralık dururdu. Bu yüzden, ağzı her zaman açık ve hazır görünüyordu.

Gözleri odağını bulduğunda biraz daha kendine gelmiş göründü. Başını elinin üzerine yerleştirerek bana doğru yaklaştı.

“Eve kaçta geldin?”

“Bir saat önce.”

Dudakları düz bir çizgi halini aldığı anda, bunun tezin sırtıma yüklediği sorumluluktan kaynaklanan bir endişeden mi yoksa sadece genel bir mutsuzluk halinden ötürü mü olduğunu anlayamadım. Ancak gözleri, sertleşmiş ve damarları belirginleşmiş sikimi bulunca yüzündeki o ifade kayboldu.

Bakışları aletimin daha da sertleşip seğirmesini sağladı, şimdi neredeyse karın kaslarıma yaslanacak kadar serttim.

Dudaklarını yaladığında inlememi bastırma zahmetine girmedim.

“Beni, bunu istemek zorunda bırakma,” diye uyardı. Ne demek istediğini gayet net bir şekilde anlamıştım, onunla istediği şekilde ilgilenmem için bunu talep etmek zorunda kalmak

istemiyordu. Dominant tarafımın ortaya çıkması için onu yalvartmamı istemiyordu.

Bu gece değil, demek istiyordu. Her şeyin yolunda olduğunu hatırlamaya ihtiyacım varken olmaz.

Sorun şuydu ki her şeyin yolunda olduğunu hatırlamaya benim de ihtiyacım vardı.

Gözlerinin içine bakıp, “Eğer çok fazla gelirse ‘kırmızı’ de ve konuşamazsan da bacağıma vur. Anlaştık mı?” dedim.

Başını sallamasıyla elimi koyu kahverengi saçlarına dolayıp onu bacaklarımın arasına çektim.

Diğer elimle aletimi dik tutup sert bir sesle, “Em,” dedim. Dudakları aletimin ucunu sıyırdığında inledim. Tüm kontrolümü kaybetmiştim, tamamen hazır olmamasına rağmen kendimi sıcak ve ıslak ağzına ittim. Kahretsin, çok ıslak ve mükemmeldi. Dili aklımı kaçırmama neden olacak şeyler yapıyordu. Sadece arkama yaslanıp, bana hizmet edişini izleyerek bile boşalabilirdim. Her ne kadar bu fikir kulağa hoş gelse de bu gece farklı bir şeye ihtiyacımız vardı. Biraz daha sert bir şeye.

Saçlarını tekrar tutarak başını yukarı kaldırdım. Yataktan doğrulurken onu kenara doğru çektim ve başı aşağı sarkacak şekilde sırtüstü yatmasını sağladım. Artık tamamen ayağa kalkmıştım, yatağımız ağzını sikmem için mükemmel bir yükseklikteydi. Tanrı’ya şükür. Büyülenmiş bir şekilde aletimi ağzına sokup yavaşça boğazının derinliklerine inmesini izledim. Kendimi ağzının içine doğru iterken elimi boynuna sardım, bu sayede ağzındaki her dokuyu hissedebiliyordum.

Bir kere daha aletimi boğazına gömdüğümde yutkundu. Boğazı sikimin ucunu sıkıştırırken diliyle aletimi baştan sona yaladı. Dudakları tamamen benimle doluydu.

“Yüce İsa,” diye mırıldandım. Tekrar yutkunduğunda boşalmadan devam edebileceğimden emin olmak için hızla ağzından çıkmak zorunda kaldım.

Siktir, bu iyi hissettirmişti. Günahkâr ve akıl almaz derecede iyiydi.

Hâlâ daha fazlasını istiyordum. Amını. Kıçını. Islanmış her bir dar parçasını. Onu tekrar tekrar işaretlemek istiyordum.

Mükemmel boyuttaki küçük memelerini avuçlamak için sabırsızlıkla geceliğini çekiştirdim. Fakat avuçlamak yerine, ağzını becermeye devam ederken parmaklarımı sertleşmiş meme uçlarının etrafına sardım. Birkaç defa memelerini sertçe tokatladığımda elinin karnından aşağıya indiğini fark ettim. Klitorisiyle oynamaya başladığını görünce onu durdurmadım.

“Uslu Kuzu,” diye teşvik ettim onu. “Benim için amını okşa.”

Sikimin etrafında inlediğinde sesi doğrudan içimden geçip omurgama sıçradı.

“Şimdi bir parmağını deliğinin etrafında gezdir.” Hızla itaat ettiği anda sanki karnıma yumruk yemişim gibi bütün nefesim göğsümü terk etti. “Evet. Aynen öyle, bebeğim.”

Nasıl olduğunu anlamadığım bir şekilde bulunduğumuz açı, manzarayı daha heyecan verici hale getirmeyi başarmıştı. Amı tam olarak görüş açımında değildi. Sadece şişmiş kıvrımlarını ve parmağının deliğinin etrafında daireler çizerken ıslaklıkla parladığını, ardından kaybolduğunu görebiliyordum. Amına dokunurken çıkan yumuşak ve ıslak sesleri duyabiliyordum.

Meme ucunu nazikçe çekiştirdim. “Şimdi iki parmağını da içine it.”

Tekrar inledi. Dudaklarından çıkan sese rağmen yavaş bir şekilde kendini becerdiği sırada ortaya çıkan leziz sesi duyulabiliyordum. “Uslu kız,” diye fısıldadım. “Daha sert ve daha hızlı ol.”

Aletimi ağzından çıkarıp önümdeki manzaraya baktım. Parmaklarıyla amını becerirken memeleri sallanıyordu. İç çamaşırı tıpkı birkaç dakika önce hayalarımı yalayıp, dilini tenimde gezdirirken yapmayı hayal ettiğim gibi bir kenara itilmişti.

GECE YARISI AYINI

“Keşke şu anda ne kadar edepsiz göründüğünü kendi gözlemlerle görebilseydin,” dedim. “Senin gibi ahlaksız bir kızın kendi parmaklarıyla mı yoksa sikimle mi boşalmayı hak ettiğine karar veremiyorum.”

Dudakları mırıldanmasına yetecek kadar aletimden uzaklaştı fakat nefesi hassas tenimi hâlâ gıcıkliyordu. “Lütfen.”

“Lütfen ne, Kuzu? Boşalmana izin mi vereyim? Seni becereyim mi? Hayır, kendine dokunmaya devam et. Henüz durmayacaksın.”

Kalçaları yataktan hafifçe kalkarken nefes alış verişleri yavaşlayıp düzensiz bir ritim yakaladı. Yaklaşmıştı. “Seni istiyorum,” demeyi başardı.

Ben de onu istiyordum. Hem de çok fena şekilde. “Eğer kendini boşaltırsan bana sahip olabilirsin. Nasıl fikir?”

Başını sallayıp birkaç dakika içinde soluk soluğa zirveye ulaştı. Onu açgözlü bakışlarla izledikten sonra, kendini toparlamasını bekleyemeden yatağa çıkıp onu sikimin üstüne çektim. Tek bir vahşi hamlede içine girerken memelerine doğru hırladım.

Çığlıklarının arasında yüzünü boynuma gömdüğünde artık dünyam ipeksi, lavanta kokulu saç bulutlarından ibaretti. Ellerimin altındaki sıkı kıcı, aletimin üzerindeki ıslak ve tatlı amı dışında hiçbir şeyin farkında değildim.

Onu üzerimde hareket ettirdim. Yukarı ve aşağı değil, tıpkı sevdiği gibi önce öne, ardından da arkaya. Her hareketiyle birlikte klitorisinin sikimin üstündeki kaslara sürtündüğünden emin oldum. “Tanrım, çok güzelsin,” diye fısıldadım ve birlikte hareket etmeye devam ederken onu kendime yakın tuttum. “Kahrolası derecede muhteşemsin.”

Poppy’nin bedeni benimkinin üzerinde sarsılmaya başlarken Tanrı’ya *teşekkür ederim*, dedim. *Çok teşekkür ederim*.

Seks sırasında dua etmek tuhaf mıydı? Belki evet ama bazen bu tür şeyler yaşıyorduk. Bunun kimliğimin bir parçası

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

SIERRA SIMONE

olduğunu kabul etmeye çalıştım. Tanrı'yı ve düzüşmeyi seven bir adamdım. Aynı anda hem edepsiz hem de kutsal olabiliyordum.

Poppy ikinci kez zirveye ulaştığında başı geriye kaydı ve kesik soluklar arasında titreyerek tırnaklarını sırtıma geçirdi. Ben de açıkta kalan boğazını ve memelerini ısırp bu defa orgazmın bütün dalgalarını kucaklamasına izin verdim. Onu esnetip içini doldururken tüm dalgaları ve çırpınışları hissedebilecek zamanı vardı.

Ve sonunda, *en sonunda*, hareketsiz kaldı. Sıcak, gevşemiş ve doyuma ulaşmışken onu yatağa yatırdım.

Şimdi yaşanacaklar onun içindi.

Elini kavrayıp *canımı acıtacak kadar* sertleşmiş olan sikimin etrafına sardım. Aletim, ay ışığının altında dimdik ve sertti. Kasıklarımın yukarı doğru uzamıştı, ucu şişmişti ve normal halinden daha koyu bir renk almıştı. Ucundaki parlak sıvıyı görebiliyordum.

Parmaklarını sarmasıyla birlikte düşünme ya da nefes alma yeteneğimi kaybettim. Hareketsiz kalmama yardımcı olan tek şey derin ve duygusal anılardı. Yatağın kenarında otururken bir ayağım yerde, bir elim de arkamdaydı. Diğeriyle de onunkini kavrayıp hareketlerine rehberlik ederken, ereksiyonumun etrafında kayan parmaklarının ıslaklığını hissetmek için kendime izin verdim.

İzleyebilmesi için kıpırdamadan durdum çünkü Kuzum hassas ve talepkârdı. Bu dünyada onu her şeyden daha çok tahrir eden şey ise boşaldığını izlemektir. Gerçek hareketlerimi, ifademi ve çıkardığım sesleri, en önemlisi de sikimin avucunda, arında, ağzında ya da *her nerede ise* seğirdiğini görüp fişkırdığını izlemek istiyordu.

Seyahate çıktığında yaptığımız görüntülü konuşmalarda bunu görmek istediğini söylüyordu. Kendisine dokunmasını emrettiğimde onu zirveye ulaştıran bu imgeydi. Yıl içinde birkaç kere kontrolü ele almasına ve beni kölesi yapmasına müsaade ettiğimde, oyunlarının varış noktası da bu oluyordu.

Kuzumu hayal kırıklığına uğratmak hoşuma gitmezdi; özellikle de zaten başka şekillerde hayal kırıklığına uğratiyorken.

Gözleri, gerilmiş karın kaslarıma ve ardından beni sıvazladığı yere kaydığında tutuşu sıkılaştı. Bu sırada diğer eli de karın kaslarımdan kıvrımlarını takip ederek, göbek deliğimden kasıklarıma doğru uzanan koyu renkli tüylerin oluşturduğu yolu izliyordu.

Yüzündeki açlığı görebiliyordum. Elinin hareketleri hızlanırken dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı. Dört gün boyunca bundan mahrum kalmış olmamın bu âna değdiğini hissediyordum.

“Çok iyi.” Kelimeler ağzımdan hırıltıyla döküldü. “Beni çok güzel boşaltıyorsun, Kuzu.”

Bana doğru eğildiğinde dudakları kulağımı sıyırdı. “Benim için boşal, Peder Bell.”

Yüce İsa.

Hayalarım ağırlaşırken kaslarım düğümlendi. Yumruğunu kavramış, kontrolsüz bir şekilde beceriyordum. Dudaklarımdan bir küfür kaçmadan önce üzerindeki elim daha çok gerildi, hızlandı ve...

Siktir.

Siktir.

Siktir.

Bana neredeyse hiç böyle seslenmezdi. Bunun bu kadar seksi olmaması, beni boşaltmaması gerekiyordu fakat kelimeler dudaklarından solur gibi döküldüğü anda aklımı kaybetmiştim. Birbirine dolanan parmaklarımızın arasına büyük ve beyaz damlacıklar halinde fışkırdım. Menim parmaklarımızın arasından Poppy'nin koluna sıçrarken benim de göğsümü kaplamıştı. Hâlâ boşalmaya devam ederken beni sırtüstü yatırarak diliyle temizlemeye başladı. Sikimi, karın kaslarımı, göbeğimin etrafını ve elimi yaladı. Hatta dili, hayalarımın arkasındaki hassas noktayı bile bulmuş, orgazmımın her bir kalıntısını silip süpürdü.

Benimle işi bittiği anda tekrar sertleştim.

Kısık bir sesle, “Ellerinin ve dizlerinin üzerine,” diye emrettim. Hızla itaat etti.

Bir saat sonra duştan çıkmıştık. Gözlerimiz uyku ihtiyacıyla sızlarken fazlasıyla doyuma ulaşmış sayılırdık. Poppy, bir çift iç çamaşırı almak için dolabımıza doğru yürüdüğünde kendimi yatağa bıraktım. Zihnim, yarını ve yakında gerçekleşecek danışman toplantısını unutmanın keyfini sürüyordu.

Poppy’nin başucundaki komodinin üzerinde duran telefonu vızıldadı, uzun bir titreyiş olmadığına göre mesaj gelmişti.

Saat sabahın dördüydü, bu saatte hangi kahrolası mesaj atmıştı?

Vız.

Vız.

Vız vız vız.

İsteksizce gözlerimi aralayarak sesin geldiği yöne ters bir bakış attım. Doğrularak telefona uzandığımda onu odanın diğer ucuna fırlatmayı planlamıştım ama ekrandaki ismi görünce duraksadım.

Anton Rees.

Kendime engel olamayarak ekrandaki mesajlara göz attım. Telefonu kilitli olduğu için hepsinin sadece ilk satırı görünüyordu, yani pek de yanlış bir şey yapmış sayılmazdım.

Az önce JFK’havaalanına indim ve-

Londra güzeldi, beni araman-

Bugün Sophia’nın teklifini unutm-

Erkenden-

İş arkadaşları arasındaki normal konuşmalardan bir farkı yoktu; özellikle de bu arkadaşınız hızla büyüyen, ödül almış ve

*John F. Kennedy Uluslararası Havalimanının kısaltmasıdır. New York’un Queens bölgesinde yer almaktadır.

kâr amacı gütmeyen vakfınızın yönetim kurulunda başkanlık yapıyorsa.

Bir azize yakışır şekilde telefonu daha fazla kurcalamadan komodinin üstüne bıraktım. Poppy'nin telefon şifresini biliyordum ama konu bu değildi. Konu, Anton Rees'in oldukça yakışıklı ve zeki bir adam olmasına, karımla *aynı şeylere* aynı tutkuyla bağlı olmalarına ve birlikte yüzlerce kez seyahat etmiş olmalarına rağmen karıma güveniyor olmamdı.

Bir defasında güvenmemek gibi bir hata yapmış, Poppy'yi eski sevgilisiyle öpüşürken gördüğümde onunla konuşmayı denemeden, en kötüsünü düşünerek orayı terk etmiştim. Aslında bunu ayrılabilmemiz için bilerek yapmıştı çünkü rahipliği bırakmamda aracı rolünü üstleniyor olmanın suçluluğu ona ağır gelmişti. Eğer ona güvenip oradan gitmeseydim birlikte fazladan bir yıl daha geçirmiş olacaktık. Bunun yerine sadakatten yoksun biri olduğuna inanarak kaçmıştım. Böylece bir yılı mahvolmuş halde, ayrı geçirmiştik.

O günden beri güven konusunda hassasiyet gösteriyordum. Doğrusunu söylemek gerekirse, Poppy'nin eski sevgilisiyle arkadaş bile sayılabilirdim.

Yine de Anton'un güvenimi sınımadığını söylemek yalan olurdu.

Poppy, içlerinin serinliği ve rüzgârına rağmen kırmızı bir tangaıyla odaya döndüğünde, "Anton sana mesaj atmış," dedim. Bakışlarım memelerinin kıvrımlarında geziniyordu. "Sence de mesaj atmak için biraz geç bir saat değil mi?"

Yatağa yerleşirken alaycı bir sesle, "Aslında, erken demek daha doğru olur, Gece Kuşu," dedi. Tereddütsüz bir şekilde vücudunu benimkiyle örttüğünde göğsüm sırtına yaslandı ve bacaklarımız birbirlerine dolandı. "Bu sabah Londra'dan döndü, muhtemelen doğrudan ofise gidecek."

Anlamsız bir, “Hımm,” sesi çıkardım. Bu, anlayışlı bir koca olmaya çalışırken çıkardığım türden bir sestti.

Normalde Poppy bunu anladığını göstermekten çekinmezdi; kollarımda kıpırdanır, gözlerime bakar ve asıl hislerimi zorla da olsa söylememi sağlardı. Onunla ilgili sevdiğim şeylerden biri de buydu. Kendimi açmam ve ihtiyaçlarım konusunda dürüst olmam için beni zorluyordu. Yıllarca başka insanlara yol gösterdikten sonra, başkasının benim için aynısını yapması iyi hissettiriyordu.

Fakat bu gece, bunu yapmak yerine sadece ellerimi tutup iç çekti. “Hâlâ çocuk sahibi olmak istiyor musun?”

Pekâlâ, konunun bir anda değişmesini beklemiyordum.

Ensesini öperek, “Elbette istiyorum,” dedim. “Hep hamile olmanı ve birlikte dokuz bin tane bebeğimizin olmasını istiyorum.”

Kıkırdadığında ellerimi karnında dolaştırarak gülümsedim. Gülüşünü seviyordum, asil ve belki de kraliçelere özgü bir sestti. Ben de o kraliçenin yatağına girmeyi başarmış bir şövalyeydim.

“Dokuz bin bizim için bile büyük bir sayı,” dedi.

“Dokuz yüz?”

“Hâlâ kulağa biraz iddialı geliyor.”

İç çekerek, “Tamam,” dedim. “O zaman dokuz. Beni alt etmeyi başardın.”

“Dokuz çocuk.” Sahte bir ciddiyetle konuşmaya çalışsa da başaramayarak uykulu bir sesle kıkırdadı.

“Ben İrlandalıyım, Poppy. Genetik olarak dokuzdan az çocuğumuz olamaz.”

“Yoksa ne olur? Aziz Patrick tüm yılanları tekrar İrlanda’ya kadar geri mi kovalar?”

*Bir efsaneye göre yılanlar, Hristiyanlık öncesi Kelt mitolojisinde rahiplerin sembolü olarak görülmektedir. Bu efsanede, Hristiyanlığı yaymak amacıyla İrlanda’ya giden Aziz Patrick oradaki yılanları kovarak Hristiyanlığın paganizm üzerindeki üstün zaferini vurgulamıştır.

“Bunu nereden biliyorsun? Sadece ritüellere katılanlara bundan bahsederiz.”

“Bu ritüel viski içip ‘Molly Malone’ söylemeyi mi içeriyor? Son üç yıldır Aziz Patrick Günü’nü ailenle birlikte geçirdiğimi unutuyorsun.”

Bir elimi ürpermiş kolunda gezdirdikten sonra yatağın kenarında katlanmış halde duran battaniyeye uzandım. “Ah, benim tatlı Protestan gelinim, daha öğrenecek çok şeyin var.”

Uykulu bir şekilde, “Seninle birlikte öğrendiğim sürece sorun yok,” dediğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. *Siktir*, onu çok seviyordum. Ve *siktir kere siktir*, işe gitmek için kalkmadan önce uyumak için sadece bir saati olacaktı.

Battaniyeyi ikimizin üzerine örtüp vücudumu bir kez daha onunkine doladım. Yatağa yerleştiğimde, çoktan derin bir uykuya dalmıştı ve yumuşak nefesinin sesleri odada yankılanıyordu.

*İrlanda geleneğinde popüler bir halk şarkısının baş karakteridir.

2. BÖLÜM

Poppy, “Ayrıca smokini bu öğleden sonra teslim edilecek, yani onu içeri getirmeyi unutmayın,” derken doğruldum. Gözlerimi ovuşturduktan sonra esnedim, hava hâlâ ka-ranlıktı. Poppy beni hızlıca öpmek için eğildiğinde topukluları parke zeminde tıkırdadı. Karanlığa rağmen kırmızı rujunu görebiliyordum.

Biraz daha yaklaştığında dirseklerini tutarak onu kucağıma çektim ve uykulu bir sesle, “Buraya gel,” dedim.

“Gitmem gerek.” Güçsüz bir şekilde itiraz etse de elim çoktan bacaklarının arasına girmiş ve kırmızı tangasının üzerinde kaymaya başlamıştı.

“Hı-hımm?”

“Geç kalacağım ve... Ah. Tanrım.”

Parmaklarım şimdi içindeydi ve yavaşça hareket ediyordu. Amının benim için ıslandığını hissettiğimde boğuk bir sesle, “Benim smokinimden mi bahsediyordun?” diye sordum.

“Cumartesi günkü gala için,” diye soludu. “Ana stüdyonun açılışı için. Seni istiyorum... ah. Aman Tanrım.”

“Beni istediğini biliyorum,” diyerek onu onayladım ve tangasını yana doğru itip elbisesini yukarı çektim.

“Demek istediğim... orada olmanı istiyorum. Bu benim için çok önemli.”

Ses tonu değişmişti. Banyodan içeri yansıyan zayıf ışığın altında gözlerine baktım. “Lütfen, Tyler. Galada yanımda olmanı

istiyorum. Bunun için çok uğraştım. Yaptıklarımı görmeni ve benimle gurur duyduğunu söylemeni istiyorum.”

İtirafı sırasında sesi neredeyse utangaç çıkmıştı. Uyku ve şehvetle dolu düşüncelerimin arasından göğsümün sıkıştığını hissedebiliyordum. “Elbette, Kuzu. Orada olacağım. Ayrıca seninle gurur duyduğumu biliyorsun, değil mi? Danforth Stüdyosu için yaptığın her şeyle?”

Dudağını ısırıp başını salladığında bu fırsatı değerlendirerek kasıklarımı ona doğru ittim. “Ayrıca bu kahrolası aminla da gurur duyuyorum. Herkese onun hakkında bildiklerimi anlatmak, tüm sösyste gazetelerinin ön sayfasında yer almasını istiyorum.”

Güldü fakat sonunda içine girdiğimde gülüşü inlemeye, inlemesi de sızlanmaya dönüştü. Onunla işim bittiğinde zavallı karım işe geç kalmıştı.

Bir çiftçinin toprağını ekip biçmesi gibi ben de suçluluk duygusunu kendi içime işliyordum. Pişmanlığın büyük tekerlek izleri ve üst üste yığılmış utanç tepecikleri vardı. O tarladan bahaneleri ve onları mantıklı hale getiren tüm şeyleri ayıklıyordum. Kendime duyduğum nefretin filizlerini sulayıp, onları topladıktan sonra bir yere kaldırıyordum. Bir ambar dolusu pişmanlık ve suçluluk vardı. Yanlış yaptığım hiçbir şeyi telafi edemeyeceğimi biliyordum.

Kurtaramadığım kız kardeşim.

Bıraktığım mesleğim.

İhmal ettiğim karım.

Elbette hayatın bir kefalet olmadığını -zihinsel olarak- biliyordum. Günah ve kefaretin bir tür takasın içinde olmadığını farkındaydım. Y adet günah için x miktar suçluluk hissetmeniz, bunun için dini hizmet vermeniz veya bir şeyi kurban etmeniz mümkün değildi.

Yine de bazen öyle hissettirdiği inkâr edilemezdi.

Daha önce utancın ve suçluluğun beyindeki ödöl merkezlerini harekete geçirdiğine, aslında bu olumsuz duygulara kapılmanın beynin dopaminle beslenen kısmına küçük bir destek sağladığına benzer bir şey okumuştum. Belki de suçluluk duygum bundan ibaretti; limbik sistemimin içgüdüsel dürtüsü ya da alkol bağımlısının bir yudum daha içmek için içkinin kapağını açması gibi bir şeydi. Kendime engel olamıyordum.

Fakat suçluluk duygusuyla o kadar uzun bir süre yaşamıştım ki bundan nasıl kurtulacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

İstediğimden bile emin değildim.

Bütün bu düşünceler, her zamanki salı sabahı rutinimi yaparken zihnimde fırtınalar kopararak dönüp durmuştu. Birkaç saatliğine spor salonuna gidip düşüncelerimi yüksek sesli müzik ve terle bastırmış, ardından yerel aşevine yardım etmek, hijyen malzemeleri toplamak ve eski kıyafetleri ayıklamak için Trenton'a gitmiştim.

Rutinimde olduğu gibi öğle yemeği saatinde Millie'yi aradım. Rahiplik için Weston'a taşındığımda buradaki ilk arkadaşım o olmuştu ve rahipliği bıraktığımda da beni destekleyerek yanımdan ayrılmamıştı. New England'a taşınırken ondan ayrılmak neredeyse kendi ailemi bırakmaktan çok daha zor olmuştu.

Telefonu açtığında beni boğuk bir sesle, "Tyler," diye selamladı. "Nasılsın, evlat?"

Aptal tezin içinde boğuluyorum. Karıma yabancılaştırmış olmaktan endişeleniyorum. Diplomamı aldıktan sonra ne yapacağıma karar veremiyorum. Kamyonetimi otoyola doğru çevirirken hissettiklerimi belli etmeyecek bir şekilde, "Meşgul," diye karşılık verdim.

"Bana yalan söyleme." Ses tonu azarlayıcıydı. "Ses tonundan tüm düşüncelerini duyabiliyorum. Onları saklamakta hiçbir zaman başarılı olmadın."

Hayır, sanırım olmamıştım.

“Pinewoods Kasabası’nda hayat nasıl?” Hayatıma hâkim olan stres kasırgası hakkında konuşmak zorunda kalmamak için konuyu değiştirdim.

“Berbat,” diye sızlandı. “Etraf yaşlı insanlarla dolu.”

Gülümsememi bastıramadım, Millie doksan iki yaşına henüz basmıştı ve kendini hâlâ *o moruklardan* ayrı tutuyordu. Onlara sık sık bu şekilde hitap ederdi. Geçen yıla kadar Weston’ın Missouri eyaletinde kendi başına -aktif bir şekilde- yaşayan bir kadındı. Zatürre ve kalça kırığı sebebiyle tek başına yaşaması imkânsız hale geldiğinde, çocukları onu Kansas City’de bir huzurevine yerleştirme kararı vermişti. Missouri’de işe alman ilk kadın mühendislerden biri olmasının yanı sıra, kilisede ve insanlar arasında hep sorunları halleden biri olarak bilinirdi. Hayatını bu şekilde yaşadıktan sonra artık insanların onun için bir şeyler yapmasına izin vermek zorundaydı. Bahsettiğim, saçının taranmasına veya ayakkabı bağcıklarının bağlanmasına yardım edilmesi gibi kişisel şeylerdi.

Hayal kırıklığına uğramış ve mutsuzdu, bunun için onu suçlayamazdım. Aynı durumda olsaydım ben de bu şekilde hissederdim. Bundan dolayı, sorunlarımla onu boğmamaya karar verdim.

Ne düşündüğümü anlamış gibi, “Bana söyleyebilirsin, Tyler,” dedi. “Lütfen. Bahsedeceğin her ne ise bulunduğum yerden dikkatimi uzaklaştırmama yardımcı olacaktır. Beni *erik suyuyla* beslemeye çalışıp duruyorlar. O şeyi içmemek için kaç yıldır çaba sarf ettiğimi biliyor musun?”

Homurdandım. “Sanırım o meyve suyuna biraz cin tonik eklemene izin vermeyecekler, ha?”

Doksan iki yaşındaki kadın, “Burası Baptistlerin* kontrolü altında ve kahrolası insanlar içkiyi ağızlarına asla sürmüyorlar,” diye karşılık verdi. “Şimdi bana neler olduğunu anlat.”

*Protestanlık mezheplerinden biridir.

Hafif bir yağmur başladığında arabanın sileceklerini çalıştırdım. “Gerçekten önemli bir şey değil, Millie. Tez savunmama on gün kaldı ve o bittiğinde her şey tekrar yoluna girecek.”

“O halde şu anda yolunda olmayan bir şeyler olduğunu kabul ediyorsun?”

İç çektim. “Öyle bir şey söylemedim.”

“Söylemesen de olur. Ne oldu? Fazla mı çalışıyorsun? Danforth Stüdyosu Poppy’nin çok zamanını mı alıyor?”

“İkisi de,” diye itiraf ettim. “Sorun ikisi de. Ayrıca, Poppy ne kadar meşgul olduğumla ilgili hiçbir şey söylemese de çok suçlu hissediyorum...”

“Fakat araştırma yapmayı ve yazmayı seviyorsun, değil mi?”

“Elbette seviyorum. Çok sevdiğim için bu kadar zorlanıyorum. Poppy de Danforth Stüdyosu’nu ve yaptığı işleri seviyor. Yine de... birbirimizden uzaklaşıyormuşuz gibi hissetmeden edemiyorum.”

Millie’nin yanıt vermesi bir dakikasını aldı. “Sana böyle hissettirecek hiçbir şey yaptı mı? Yoksa bu kararı kendi kendine mi verdin?”

İtiraz edercesine hızla cevap verdim. “*Kendi kendime karar verm-*”

“Sevgili oğlum, yaptığın şey kesinlikle bu. Geçmişe bak ve iyi düşün. Sana kızgın olduğunu gösteren bir şey yaptığını ya da söylediğini hatırlıyor musun? Yanında olmadığın için hayal kırıklığına uğradığını belli eden bir şey yaptı mı? Yoksa sadece kendi suçluluğunu ona mı yansıtıyorsun?”

Princeton’a giden çıkışın rampasına ulaşmak için şerit değiştirmeden önce sinyal verdim. “Eh. Bu şekilde söylediğinde... sanırım öyle yapıyorum. Belki de suçluluk duygumun kontrolü ele geçirmesine izin vermişimdir.”

Hattın diğer ucundan ensemın arkasını karıncalandıran boğuk bir öksürük sesi yükseldi. Hastaneleri, doktorları ve testleri

çağrıştıran bir sestti. Onun yaşındaki bir kadın için bu öksürük görmezden gelinmemeliydi.

Sessizce, “Kendini iyi hissediyor musun?” diye sordum. Hissettiği güçsüzlüğe veya çaresizliğe katkıda bulunmak istemiyordum ama onun için endişeleniyordum. Millie ailemin bir parçasıydı. Annemle, erkek kardeşlerimle ve hayattayken büyükkannelerimle ne kadar yakınsam, Millie’yle de öyleydim. Bir anda aramızdaki coğrafi mesafenin farkındalığı üstüme çöktü.

Öksürük nöbetinin ardından, “İyiyim,” dedi. Gizlemeye çalışsa da nefes almakta zorlandığı ortadaydı. “Sadece biraz üşüttüm.”

“Lütfen hemşirelerden biriyle konuş. Hastalığına yardımcı olacak bir şeyler verebilir.”

Dudaklarından alaycı ve küçümseyici bir ses çıktı. “Erik suyu verip yatakta daha fazla dinlenmemi de söyleyebilir. Eğer bir günü daha yatakta geçirirsem jölemler* birlikte gönderdikleri kaşıkla bir kaçış tüneli kazmaya başlayacağım.”

Bu beni güldürdü. “Tamam, Millie. Sana inanıyorum. Sadece daha iyi hissetmeni ve güzel bir Şükran Günü geçirmeni istiyorum. Annemin yanına uğrayacağını duydum.”

“Umarım gerçek yiyeceklerle gelir,” diye mırıldandı. “Hoşçakal, Tyler.”

“Görüşürüz, Millie.”

Kamyonetimi sıralanmış evlerin önüne park edip silecekler hâlâ yavaş ve acı verici bir sesle hareket ederken Millie’nin söylediklerini düşündüm. Suçluluk duygusu konuşmayı bildiğim bir dil, hayatımı idame ettirme aracım ve yaşam sebebimdi. Belki de Millie haklıydı, suçluluğun hayatımın ait olmadığı kısımlarına sızmasına izin veriyordum.

Başımı direksiyona yasladığımda ne için dua edeceğimden emin değildim. Suçluluğun ortadan kalkması için dua etmek,

*Hayvan kemikleri ve derisinin kaynatılmasıyla elde edilen bağlardan oluşan, jelatin içerikli tatlı bir yiyecek.

Poppy'nin saçma yüksek lisans derecesini almaya çalışırken bana biraz daha tolerans tanıması için dua etmek gibi yanlış hissettiriyordu.

Bunun yerine, *yardım et*, diye dua ettim. *Bana yardım et*.

Bugünün sihirli bir tarafı yoktu. Radyoda doğru anda, sözleriyle hayatımı anlatan bir şarkı çalmıyordu. Üzerimdeki çelik grisi bulutların arasından görülebilen parlak bir ışık yoktu. Bazen en azından dualarımın duyulduğuna, ilahi bir sesli mesaj sistemine kaydedildiğine dair bir şeyler hissederdim fakat o duygu da beni terk etmişti.

Bugün suçluluk duygumla baş başaydım ve Tanrı hiçbir yerde yoktu.

Verdiğim lisans dersinin ardından danışmanımla görüşmeden önce Poppy'yi aradım. Telefonu açtığında sesi aynı anda hem neşeli hem nazik hem de nefes nefese çıkmıştı.

"Tyler," diye mırıldanırken gülümsediğini hayal edebiliyordum. Sesini duymak bile beni sertleştirmişti. Danışmanımın ofisinin önünde beklerken bir bacağıma diğerinin üstüne attım.

"Kuzu," diye fısıldadım. Nefes alıp verişlerinin hızlanmasından zevk almıştım. Göğsünün ve boynunun kızarıp kızarmadığını görebilmeyi dilerdim. "Gününün nasıl geçtiğini duymak istedim."

"Oldukça yoğun ama çok iyi," dedi. "Şükran Günü ve hemen ardından gerçekleşecek olan gala için hazırlık yapmaya çalışıyorum ama her şey daha yeni yeni yerine oturuyor sayılır. Buradaki insanlar etkinlik konusunda çok destekleyiciler. *Beni* destekliyorlar. Gerçekten hayal edilebilecek en iyi çalışma ekibine sahibim. Ayrıca en iyi işe. Bunu seviyorum. Ve seni de seviyorum."

Göğsümün ortasında bir ışık belirdi. Poppy dürüst, zarif ve düşünceli bir kadın olmasına rağmen nadiren bu kadar *neşeli* olurdu. O çok sevdiğim sesinin mutlulukla dolup taşıtığını

duymak... eh, sadece bu bile beni mutlu etmeye yetmişti. Zihnimde umutla dolu bir bulut belirdi: Elbette Millie haklıydı. Evliliğimde bir sorun yoktu. Her şey yoluna girecek ve eskisinden daha iyi olacaktı.

Bu düşüncenin verdiği cesaretle, “Sadece birkaç saat uyumuş olmana rağmen keyfin yerinde,” diye sataştım.

Güldüğünde ise elimi aşağıya uzatıp pantolonumu düzeltmek zorunda kaldım. Sikeyim, gülüşü beni azdırmıştı.

“Belki de bu kadar uykusuz kaldığım için keyfim yerindedir,” diye karşılık verdi.

“Böyle olmanı seviyorum,” dedim. “Mutluyken sesini duymayı seviyorum.”

Flörtöz bir tonda, “Buna alışsan iyi olur,” dediğinde göğsümdeki ışık daha da yoğunlaştı. Görünüşe göre doktora derecemi almama çok az kaldığını anlamıştı. Yakında her şey olması gerektiği gibi olacaktı.

“Güven bana, Kuzu, tez savunmam biter bitmez seni yatağa sürükleyecek ve bir ay boyunca hiçbir yere kıınıldamana izin vermeyeceğim. Bedenimle, zihnimle ve ruhumla tamamen senin olacağım. Ne kadar sürerse sürsün, sana kanıt-”

Tekrar kahkaha attığında yüzümdeki gülümsemeyle duraksadım. Tam ona, kaybettiğim zamanı telafi etme planlarımın neden komik geldiğini soracakken telefonu kendinden uzaklaştırmış gibi birkaç boğuk ses duydum.

Ve ardından bir erkek sesi duyuldu.

Anton Rees.

Tam olarak anlaşılmayan sohbetlerini, kelimelerin sıcak ve dostane ritmini, Anton’un Poppy ile konuşurken kullandığı ses tonunu duyduğumda gülümsemem yavaşça yüzümden silindi. Aniden harika çalışanlara, onu destekleyen insanlara sahip olmakla ilgili söyledikleriyle Anton’u kastettiğini fark ettim. Anton harika ve destekleyici bir şekilde onun yanındaydı.

Ben de burada, floresanlarla aydınlatılmış koridorda, ereksiyon olmuş halde oturan otuz üç yaşında bir doktora adayından başka bir şey değildim.

Kıskançlık bir bıçak gibi göğsüme saplandı. Derine, derine ve daha derine girdi. Ta ki Poppy güldüğünü belli eden o neşeli sesiyle, “Üzgünüm, Tyler,” diyene kadar. “Anton bazı haberlerle geldi.”

Başka bir konuya geçmiş olmasını umursamayarak, “Seni bu akşam istiyorum,” dedim. “Kıçını havaya kaldırıp tırnaklarıyla yatağı tırmalarken sikimin etrafına boşalmanı istiyorum.”

Danışmanımla aramda sadece bir kapı olmasını ya da bir öğrencinin her an yanımdan gidebilme ihtimalini olmasını umursamadım. Umursadığım tek şey bana ait olan üstünde hak iddia etmektir. Tyler Bell’in karısına arka arkaya anal orgazmlar yaşatırken ne kadar *destekleyici* olabileceğini ona göstermek istiyordum.

Nefesi kesildi. “Yüce İsa.”

“Bu evet demek mi?”

Bir duraklama oldu. Telefonların çalışmasını sağlayan uydu dalgalarının titreşimi gibi somut bir kıvam alan arzusunu hattın diğer ucundan bile hissedebildiğim bir duraklama. Ancak cevap verirken sesi pişmanlıkla doluydu. “İstediğimi biliyorsun ama hâlâ gala için yapmam gereken çok fazla şey var...”

Reddedilmek, kalbimi boydan boya sivri bir bıçakla kesmişti. “Ah. Doğru. Elbette.”

Aceleyle, “Ama yarın, sonraki ve ondan sonraki gün yirmi dört saat boyunca bana sahip olacaksın,” diye ekledi. “Tamamen senin olacağım. Sadece şu anda Anton ve ben cumartesi gecesi için yapılacakları oturtmaya çalışıyoruz.”

Anton ve ben.

Anton ve ben.

Tekrar, “Elbette, Poppy,” dedim. Ne kadar incindiğimi, utandığımı ve öfkeli olduğumu fark etmemesini umuyordum.

Poppy'ye değil kendime öfkeliydim. Neden aklındaki en önemli şey onu becermek olan azgın bir ergen gibi davranmıştım? Nasıl bu kadar bencil bir pislik olabiliyordum?

Muhtemelen Anton ona asla böyle davranmazdı.

Kendime kararlılıkla, *ona sarkıntılık etmiyor*, diye hatırlattım. *Onunla tüm karşılaşmalarında sana karşı iyiydi. Son derece nazik. Kıskançlığının olmayan senaryolar yaratmasına izin veriyorsun.*

Ya tüm bu senaryolar gerçekse?

Kahretsin, Tyler. Kes şunu.

“Bu gece eve geç döneceğim ama zaten senin de kütüphanede geç saatlere kadar çalışacağını biliyorum. Yani, eve yine de senden erken dönebilirim.” Boğuk sohbetleri tekrar duyuldu, Anton yine araya girmişti.

Elimden geldiğince sakın bir sesle, “Tamam,” dedim. “O zaman yarın ailenin yanına giderken kesinlikle görüşeceğiz.”

“O halde bu bir randevu,” diyerek onayladı. Ses tonunun değişmesine ve sonrasında eklediği tatlı veda sözcüklerine rağmen zihninin çoktan işe geri döndüğünü anlamıştım. *Anton'a.*

Sessizce, “Hoşça kal, Kuzu,” diyerek telefonu kapattım.

Haklıydı, muhtemelen geç saatlere kadar çalışacaktım. Bu yüzden Poppy'nin de aynı şeyi yapıyor olması önemli değildi. Her halükârda, Şükran Günnü birlikte geçirecektik.

Yine de randevusu benden önce olan öğrenci, danışmanımın ofisinden ayrılırken ve eşyalarımı toplamak için ayağa kalktığımda zihnimdeki umutla dolu balon patlamıştı. Geride bıraktığı boşluğun, suçluluk ve şüphenin ezici ağırlığıyla dolduğunu hissedebiliyordum.

3. BÖLÜM

Kâğıtlar hışırdadığında arkama yaslanıp rahatlamaya çalıştım ama bu sefer de sandalyem gıcırdadı. Danışmanım Profesör Courtney Morales konuşmaya başlamadan önce kupasını kaldırarak kafeinsiz kahvesinden bir yudum aldı.

Sonunda başını kaldırıp bana baktığında, “Bu oldukça başarılı bir çalışma, Tyler,” dedi. “Çok etkilendim.”

Kendime engel olamadan rahatlamış bir nefes verdiğimde, sandalyesinde geriye yaslanıp gülümsedi. Kırklı yaşlarının başındaydı, siyah teni, obsidyeni andıran gözleri ve bukleli saçlarıyla güzel bir kadındı. Ayrıca, dokuz aylık da hamileydi. Tezimin son elli sayfasını incelerken dalgın bir şekilde parmaklarını büyümüş karnında gezdiriyordu.

İşaretlediği yerlerin birkaçını buradan görebiliyordum. Ufak notlar ve öneriler dışında büyük bir şey yoktu. Bu, savunmamı yapmadan önce büyük değişiklikler yapmayacağım anlamına geliyor olabilir miydi? *Bitirmiş* olma ihtimalim var mıydı?

Profesör Morales birkaç sayfa daha çevirerek sahte kahvesinden tekrar bir yudum aldı ve başını kaldırdı. “Yine de sonuç kısmını tekrar gözden geçirmek iyi olabilir.”

Paniğin yaklaşan ilk dalgasını bastırdım. Sonuç kısmı yirmi yedi sayfadan oluşuyordu ve neredeyse bir ayda yazmıştım. “Gözden geçirmekten kastınız...”

Açık bir şekilde, “Yeniden yazılması gerekiyor,” dedi. “Bu harika bir çalışma, Tyler. Başta sadece potansiyeli olan bir fikirken,

şimdi tamamen büyük ve katmanlı bir araştırmaya dönüştüğünün farkındayım. Fakat ulaştığın bu sonuçla, kendi potansiyelini ortaya çıkaramıyorsun.”

Ağzım kurumuştı. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Yaklaşık iki yüz sayfa boyunca Katolik Kilisesi’ndeki kavramsal inanç ile dini uygulamalar arasındaki farkı sistematik bir şekilde inceledin. Yerleşmiş dogmatik inancı eleştirdin. Ancak Aziz Anselm’in *anlamak için inanmak* görüşünü söz konusu dogmatik inanca sağlam ve entelektüel bir dayanak olarak değil, bir tür bağlılık vaadi olarak yeniden tercüme ediyorsun. *Buna rağmen*, vardığın sonuç ise yirmi yedi sayfalık etkisiz bir aldatmacadan ibaret.”

Sanırım yüzümde oldukça hüznümlü bir ifade vardı çünkü Profesör Morales iç çekerek başını salladı. “Bu üzgün yeşil gözlerle başa çıkamıyorum, Tyler. Kötü yazdığını söylemiyorum, yazın her zamanki gibi mükemmel ve ardındaki mantık kusursuz. Tezin de görünüşte öyle ama bu çalışmanın ihtiyacı olan şey bu değil.”

Neredeyse sormaya korkar bir şekilde, “O halde neye ihtiyacı var?” diye sordum.

“Eyleme geçmeye. Bir yıl boyunca Katolik Kilisesi’nin teolojik açıdan ne kadar zayıf olduğunu ortaya koydun ve bu sırada da iyi taraflarını da ayırtırmayı ihmal etmedin. Bunu tutarlı bir yanıtla sentezlemen gerekiyor. Kilisenin neye dönüşebileceğine dair bir imgelem oluşturabilir, düşüncelerinin gerçek hayatta nasıl harekete geçebileceğini açıkça gösterebilirsin. İşte o zaman tezinin kurulu oldukça etkileyeceğini garanti edebilirim.”

En başta otuz günümü alan bir şeyi yeniden yazmak için sadece on günüm vardı. Ayrıca, göğsünün derinliklerinden gelen bir kahkaha atan bir karım vardı ve lanet olsun ki bana ait olması gerekirken bu gülüşün sahibi sıkık Anton’du. Kütüphanenin

yakınındaki kahve büfesi erken kapandığı için loş bir bölmede, rafların ardına sıkışmış bir şekilde oturuyordum. Tek eşlikçim ise yarısı boş bir şişe Dr. Pepper'di*.

Etrafım kitaplarla doluydu. Sayfaların arasına işaretlemek için koyduğum renkli şeritler, neon parmakları andırıyordu. Kâğıtlar ve fosforlu kalemler masaya dağılmıştı. Bilgisayar ekranımı boş bir Word dosyası kaplarken imleç beni suçlamak istermiş gibi yanıp sönüyordu.

Eyleme geçmek.

Söylemek yapmaktan çok daha kolaydı. Tezim sadece akademik açıdan -tarih ve teolojisinin üstünkörü bir incelemesi- önemliyken gerçek dışı hissettiriyordu. Güvende hissettiriyordu.

Fakat Katolik Kilisesi'nin daha sağlıklı ve modern olması için ne tür bir değişime ihtiyacı olduğu hakkında bir şeyler yazmak çok ama çok güvensiz hissettiriyordu.

Şu anda tek istediğim Poppy'ydi. Ellerini omuzlarımda gezdirip endişelerimi giderişini izlemek istiyordum. Birlikte dua ettiğimiz sırada onun ilahi olana ve bana karşı duyduğu sarsılmaz, nazik inancını hissetmek istiyordum. Onunla birlikte bu karmaşadan kaçmak istiyordum. Düzüşmek, içmek, sarılmak ya da sadece gününü anlatırken muhteşem şekilde etkileyici sesini dinlemekten başka istediğim bir şey yoktu.

Öte yandan Poppy, aptal, sikik Anton ile meşgul olduğu için bir sonraki en iyi seçeneğe yöneldim.

Peder Jordan.

Jordan Brady'nin en iyi arkadaşım olduğunu söyleyebilirdim fakat aynısı onun için de geçerli miydi, emin değildim. Muhtemelen Jordan'ın en iyi arkadaşı rüyalarında onu ziyaret eden ölü bir azizdi ve ölü bir azizle rekabet etmek oldukça zordu. Yine de hâlâ yakındık ve o, hayatımın en kötü dönemlerine şahit olmuştu. Tanıdığım tüm insanlar arasında inancı en gerçek gelen,

*Amerika'da oldukça popüler olan eski ve meşhur gazlı içecek.

Tanrı ile doğrudan bir bağlantısı olduğuna inandığım kişi, oydu. Eğer bu konuda bana yardım edebilecek biri varsa, bu kişi Jordan'dan başkası olamazdı.

Telefona cevap vermeden önce birkaç kez çaldı, açtığında ayinin ardından hafif sersemlemiş sesini hemen tanıdım. Sanki ayin, onu bizim zamanımızdan ve mekânımızdan koparıp başka bir âleme sürüklemişti.

“Tyler,” dedi dalgın bir sesle. “Yakın zamanda arayacağını tahmin etmiştim.”

Sevgiyle, “Çok tuhafsın,” dedim.

Beni yok sayarak, “Poppy ile mi ilgili?” diye sordu.

“Hayır, konu tezim.” Ona, Profesör Morales’ın istediklerini ve haklı olduğunu düşündüğümü anlattıktan sonra tezi yeniden yazmanın ne kadar korkutucu geldiğinden bahsettim. “Özellikle de seni ve Piskopos Bove gibi insanları eleştiriyormuş gibi hissettiğim için,” diyerek cümlemi bitirdim. “Aslında ikinize de derin bir saygı duyuyorum. Fakat bunun bir önemi yok, değil mi? Demek istediğim yönetim kurulu dışında kimse bunları okumayacak. İstediğim her şeyi yazabilirim ve Princeton dışındaki kimse bundan etkilenmez.”

Jordan cevap vermeden önce uzun bir süre bekledi. Konuştuğunda sesi sanki kendi fikrini belirtmiyormuş da bir mesajı iletmiyormuş gibi çıkmıştı. “Ne kadar korkutucu görünse bile bu tezi yazmakla yükümlüsün. Arayışın, gerçek maneviyatın nasıl uygulanması gerektiği ile ilgili olduğu sürece eleştirel olmaktan korkmamalısın. Ayrıca, Princeton dışındaki pek çok insanın da bunu okuyacağını düşünüyorum. Tezin büyük bir değişime sebep olacak, Tyler.”

“Teşekkürler,” diye mırıldandım. “Bu çok yardımcı oldu.”

“Biraz mola ver,” diye öneride bulundu. “Bu gece dua et ve uyu. Uyandığında her şey daha net olacak.”

Jordan ile konuşmamız bittikten sonra başka bir otuz dakika boyunca sadece bilgisayarına baktım. En sonunda tavsiyesine uyup pes ederek bilgisayarı kapattım ve kâğıt yığınlarını çantama tıktım. Bu gecelik bölmeyi kiraladığım için kitaplarımı masada bıraktım. Etrafa son bir kez baktıktan sonra eve gitmek için oradan ayrıldım.

Saat on biri geçmişti, çiseleyen yağmur daha da berbat bir hal alarak karla karışık yağmaya başlamıştı. Titreyerek umutsuz bir şekilde dört blok boyunca yürüdüm. İlk halini yazmak için harcadığım zamanın üçte birinde tutarlı ve düşünceli bir şey oluşturmaya çalışırken önümüzdeki on günün ne kadar boktan geçeceğini düşünmemeye çalışıyordum.

Lanet olsun.

Yapmak istediğim tek şey ayakkabılarımı bir kenara fırlatıp sıcak ve yumuşak yatağıma girmek, ardından aynı şekilde sıcak ve yumuşak olan *kuzuma* sarılmaktı. Onu düşünmek -kokusunu, minyon bedenini ve belki de hâlâ silmediği kırmızı rujunu- adımlarımın hızlanmasını sağladı. Eve gidecek, karımı bulacak ve bedenimi tekrar ısıtacağtım. Böylece, boktan tezimi ve ortaya çıkan bu büyük, beklenmedik sorunu unutacaktım.

Fakat evin kapısını açtığımda beni, sessiz bir karanlık karşıladı. Yatak odasından soluk okuma ışığı sızıyor, banyodan suyun akma sesi gelmiyordu. Mutfak ve oturma odası derse gitmeden önce bıraktığım şekildeydi. Poppy henüz eve gelmemişti.

Bunun beni rahatsız etmemesi gerektiğini biliyordum. Geç saate kadar çalışacağını söylemişti ki ben bile buna zorunlu olduğumu biliyordum. Bu galanın onun için ne kadar önemli olduğunun farkındaydım. Yine de bencil ve korkunç bir tarafım Poppy'ye ihtiyaç duyduğu için hemen burada olmasını istiyordu. Üzgündüm, öfkeliydim ve Poppy benim çapamdı. Limanımdı. Hayatı yaşanmaya değer kılan denizle ilgili veya değil, her türlü metaforun temsiliydi.

Ve bu gece, benim için burada değildi.

GECE YARISI AYINI

Öte yandan, bunu düşündüğüm anda beni bekleyerek geçirdiği tüm geceleri hatırlayıp kendimden nefret ettim. Her gece benim için buradaydı. Hayır, tezim benim için ne kadar önemliyse Poppy'nin işinin de onun için aynı derecede önemli olduğunu fark etmem gerekiyordu. Başka bir şekilde ifade etmek gerekirse, kendi zehrimin tadına bakmak benim için iyi olabilirdi. Bu yalnızlığı, terk edilmişlik duygusunu hak etmiştim. Bu, benim kefaretimdi.

Birkaç ödeve not verdikten sonra, uzun bir duş alıp boş yatağıma girerek sessiz karanlığa karşı gözlerimi yumdum. Bu şekilde uyumayacağımdan emindim. Tezimi revize etmek için az bir sürem olduğu gerçeği zihnimde yankılanıyor, tenim yanımdaki boşluğun çirkin farkındalığıyla karıncalanıyordu.

Evet, daha önce Poppy'nin seyahat ettiği zamanlar olmuştu. Birkaç kez eve onsuz dönmüş, lise yıllarımdan kalma çift kişilik yatağımda tek başıma uyumuştum. Yine de bu gece farklı hissettiren bir şeyler vardı. Ağır, belki de incitici bir his ya da ikisi de değildi ama buna benzer bir şey olduğundan emindim. Sonuç olarak, gittikçe azalan yorgunluğum ve artan hayal kırıklığımla şiddetli bir hamle yapıp yorgani yırtmadan yataktan kalktım.

İçine olması gerekenden biraz daha fazla viski koyarak kendime bir bardak İrlanda kahvesi hazırladım ve ardından bilgisayarda tezimle ilgili belgeleri hazırlayarak yüksek mutfak masamıza oturdum.

Masanın yanındaki pencere mezarlığı görüyordu. Ayın soğuk ışığının altındaki taşlar yatıştırıcı, görkemli ve oldukça eskiydi. Karla karışık yağın yağmur durmuştu. Gökyüzü boyunca uzanan puslu, ince bulutlardan ara sıra kar taneleri düşünüyordu. Mezar taşlarının tepelerindeki ve çimenlerin üzerindeki buzun parıltısı belirsiz de olsa seçilebiliyordu. Orada bir yerlerde

Aaron Burr* ve Grover Cleveland** yatıyordu. Bu ünlü adamlar artık buzdan, yırtılmış giysi parçalarından ve kemikten ibaretlerdi.

Şanslı piçlerin tezlerinin son kısımlarını baştan yazmalarına gerek yoktu.

Bakışlarımı bilgisayarıma çevirip parmaklarımı esnettikten sonra yazmaya başladım.

Bu bağlamda Katolik Kilisesi'nin dönüşüm geçirebilmesinin tek yolu...

Geri al. Geri al. Geri al.

Kilise, görünüşte modern olan bu anlayışların pek çoğunu bünyesinde barındırıyor...

Sil. Sil. Sil.

Görevinden istifa eden Tyler Bell'in, Katolik Kilisesi'nin ne yapması veya yapmaması gerektiği hakkında konuşmaya hakkı yoktur.

İşte. Bu daha iyiydi. Profesör Morales bunun kesinlikle bir sonuç olduğunu kabul ederdi, değil mi?

İç çekerek tezimin ana kısmına geri döndüm. Şimdiye kadar neredeyse tamamını ezberleyecek kadar çok okumama rağmen, ne söylemem gerektiğini bulmaya çalışıyordum. Ayrıca, bunu gerçekçi bir ifadeyle ortaya koymanın bir yolunu bulmalıyım. Ancak bütün kelimelerim benim için açık ve sıradan gözlemler gibi görünse de aslında, anlamsız saçmalıkların iç içe geçmiş bir haliydi. Kaçmak için çok mu geç kalmıştım? Poppy'yi alıp tez jürisinin beni bulamayacağı bir yere gitmek için çok mu geçti?

Ne zaman uyuyakaldığımdan emin değildim. Muhtemelen kahvenin üçüncü bardağından sonra, şafaktan önce uyumuştum. Kapıdan gelen anahtar sesiyle birlikte gözlerimi araladım. Yanağımda bilgisayarımın klavyesinin belirsiz bir izi vardı.

*Amerikalı politikacı ve ABD'nin üçüncü Başkan Yardımcısı.

**ABD'nin yirmi ikinci ve yirmi dördüncü başkanıdır.

GECE YARISI AYINI

Ayrıca pijamanın üzerinde, klavyeye yaslı elimin masadan kucığıma düştüğü kısımda sarı fosforlu kalemin büyük bir lekesi vardı.

Yüzümü ovuşturup klavyenin yüzümde bıraktığı izi silmeye çalışırken yavaşça alışık olduğum anahtar, çanta karıştırma ve kilit açma seslerinin yanında başka bir sesin de farkına vardım.

Bir erkek sesi.

Kapı açılırken Poppy, “Beni eve bıraktığın için çok teşekkür ederim,” dedi. Ardından o kahrolası -bana ait olması gereken- alçak sesli hoş kahkahasını ona vererek vedalaştı.

Aniden ayağa kalkıp ona ve kapıya doğru yürüdüm. Her ne kadar kıskanmamaya, *Anlayışlı ve Sakin Tyler* olmaya çalışsam da Anton Rees’in sabahın beşinde karımla birlikte olması, biraz fazla olmuştu.

Kimi kandırıyordum ki? Bu, biraz değil çok fazlaydı ve ben de bunun nedenini öğrenmek istiyordum.

Fakat kapı açılıp Poppy içeri girdiğinde evimizden uzaklaşan mavi McLaren marka arabanın sadece arka kısmını görebilmiştim. Gözlerimin hemen kamyonetime kaymasından, anında arabalarımızın arasındaki maliyet farkını hesaplamaktan ve Poppy’nin de bunu hesaplayıp hesaplamadığını merak etmekten nefret ettim.

Bazen dünya zevklerine düşkün, daima da günahkâr bir adam olabilirdim ama bu günahların arasında maddiyatçılık yoktu. Evet kıskançtım, kesinlikle şehvet düşkünyüydüm fakat asla açgözlü olmamıştım. Bu yüzden şu anda daha fazla para kazanmayı dilemek, Poppy’ye eski bir rahibin; şimdiyse bir öğrencinin sunabileceğinden -yani hiçbir şeyden- daha fazlasını sunabilmeyi dilemek rahatsız edici bir duyguydu. Poppy ile aynı dünyadan gelen, Poppy’nin etrafında büyüdüğü türden arabalar kullanan ve takım elbise giyen Anton’un tam zıttıydım.

Poppy içeri girip çantasını bırakırken dudaklarında bir gülümseme vardı. Kiraz kırmızısı yün paltosunun üzerindeki silkelirken bir şeyler mırıldanıyordu fakat sonra bakışları beni buldu ve gülümsemesi soldu.

“Tyler? Yatmış olacağını düşünmüştüm.”

Gülümsemeye çalıştım fakat yüzümde tuhaf bir his bıraktığı için vazgeçtim. “Masada uyuyakalmışım. Eve geldiğini duyunca uyandım.”

Ceketini girişe asmak için dönerken, “Özür dilerim,” dedi. “Geç saate kadar çalışacakken sabah olduğunu fark ettim. Anton trene binmektense beni eve bırakmayı teklif etti... Ah.”

Döndüğünde tam arkasıdaydım, bu yüzden yüzü çıplak göğsüme çarpmıştı. Öne doğru eğilerek burnumun ucunu çenesinde gezdirdim ve dokunuşumun altında titrediğini hissettim.

Tahrik olduğu için mi titriyordu? Yoksa saklayacak bir şeyi mi vardı?

Beynime çenesini kapatmasını söyleyemeyecek kadar yorgundum. Bunun yerine, kıskanç ve eril içgüdülerimi devreye soktum. Teninin kokusunu içime çektim; lavanta ve kahveden oluşuyordu. Erkek parfümünden, alkolden ya da sigaradan hiçbir iz yoktu. Başka bir erkeğe dokunmamıştı, bara veya bu tür bir yere gitmemişlerdi.

Doğruyu söylüyordu.

Bu, bana daha iyi hissettirmeliydi. Kıskançlık eğiliminin, Millie'nin dediği gibi kendi kendime karar vermemi sağladığını hatırlamalıydım.

Yine de düşüncelerimi bir kenara iterek karımı kucağıma aldım ve yarağa taşıdım. Destekleyici, dost canlısı, McLaren marka araba kullanan Anton bu gece işte onunla ne yaptıysa izlerini Poppy'nin üstünden silmeyi kafaya koymuştum. Aletimi amına sokup çıkararak kıskançlığın üstüne toprak atmaya kararlıydım.

Ve böylece, sabah olduğunda boğuk kahkahası sadece bana ait olacaktı.

4. BÖLÜM

Newport'a gidişimiz zorlu geçiyordu. Karla karışık yağmur ve kesintili kar, otobanda acınası bir trafiğin oluşmasına sebep olmuştu. Korna sesleriyle, araçların dip dibe girmesiyle ve kazaların eşliğinden dönmelerle dolu yavaşça akan bir nehir gibiydi. Stamford'dan sonra hava biraz açılrsa da yeterli değildi. Poppy, antik Yunan mitolojisi hakkındaki sesli kitabımı dinlerken uyuyakaldığında çiseleyen yağmur damlaları arasında yolumu bulmayı başardım. O, hafifçe horlarken ve anlatıcı Olimposluların rezil aile politikaları hakkında gevezelik ederken yavaşça bacağına okşadım.

Westerly civarında, sevimli bir şekilde dağılmış saçlarıyla iri ela gözlerini araladı. Esneyerek dışarı baktığında ona neredeyse geldiğimizi söylememe gerek yoktu. New England'ın bu bölgesini benim Kansas City'nin mahallelerini ve çeşmelerini bildiğim kadar iyi biliyordu. Sesli kitabımı kapatarak müzik sisteminden Bluetooth bağlantısını açtım. Blues rock` müziğin gürültülü, ham ve düşük kaliteli sesi hoparlörden yankılanmaya başladığında, "Bu uyanmana yardımcı olur, uykucu," diyerek karayoluna doğru sürmeye başladım.

Koltukta gerinirken gülümsemesini göremesem de hissedebiliyordum. "Eh, dün gece *biri* beni uyutmadı."

Bahsettiği kişi bendim. Pencеремizin dışında gri ve ıslak bir gün doğana kadar onu becermemi kastediyordu. Bir an için

*Çoğunlukla elektro gitar ağırlıklı olan, blues ve rock müziğin sentezlendiği bir müzik çeşididir

-gerçekten çok kısa bir süreliğine- Anton'dan bahsettiğini düşünmemi engel olamadım. Bu fikir göğsümde yoğun bir öfkenin belirmesine sebep olmuştu.

O duyguyu bastırarak, "Yaklaşık bir saat içinde ailenin evine varmış oluruz," dedim.

Başını salladıktan sonra uzanıp bacağını sıvazladı. Her bir parmağını kotumun üzerinden dahi hissedebildiğime, avucunun tenimde sıcak bir his bıraktığına yemin edebilirdim. Kıskançlık göğsümün içinde huzursuz bir ritimle artmaya devam ederken çekinceli bir heyecanla doldum.

Bakışlarım mükemmel bir şekilde sürülmüş rujuna ve parlayan gözlerine değdiğinde, "Fermuarımı aç," dedim.

Kusursuz kırmızılıktaki dudaklarını yalayarak itaat etti. Arabanın soluk ışığında cansız görünen parmaklarıyla kemerini çözüp bana uzandı.

Fermuarıma daha rahat erişebilmesi ve benim de istediğim manzarayı izleyebilmem için geriye yaslandım. Artık, kot pantolonumun üzerinde dolaşan manikürlü ellerini, ardından fermuarımı açıp sikimi sıvazlamasını görebilecektim. Bir kadın pantolonunuzun fermuarını açarken hızlı bir şekilde araba kullanmanın inanılmaz seksi bir tarafı vardı. Gazın üstündeki ayağınızın ağırlığı, aracınızın yolu uçarcasına kat etmesi ve güzel bir yüzün kucağınıza gömülmek üzere olmasının güçlü bir yanı vardı.

Beni birkaç kez sıvazlasa da aslında buna ihtiyacım yoktu. Ruju, rahatsız edici kıskançlığım ve kamyonetimin çok ama çok hızlı bir şekilde giderken çıkardığı gürültü yeterliydi. Bunun ardından acı verecek kadar muhteşem olan dudaklarını aletime değdirdi. Sırıtıp ucunu öperken diliyle bana sataştı.

Hızını ayarlamasına izin vermeli, dudaklarını boydan boya aletime bastırırken sıcak nefeslerinin tadını çıkarmalıydım ama bakışlarımı aşağıya çevirdiğimde sikimdeki kırmızı ruj izlerini görmek kontrolümü kaybetmemi sebep oldu. Ellerimi

saçlarının arasından geçirip başını aşağı bastırduğım da dudakları aralandı. Ağzının içi kahrolası derecede sıcaktı. Ayrıca aletimi enmesi, geride bıraktığı yakıcı his ve dilinin yaramaz hareketleri çok fazla geliyordu.

Aletimi boğazının arkasına çarptığında, “Siktir,” diye tısladım. “Lanet olsun.”

Karşılık olarak inlediğinde sesinin titreşimi doğrudan hayalarım a ulaştı. Gaza biraz daha sert basıp saçlarındaki parmaklarımı sıkılaştırdım. Trafiğin olmamasına minnettardım ama bir yandan bunu daha halka açık, daha görülebilir bir yerde yapıyor olmayı diliyordum.

“Dizlerinin üzerine çök,” dedim. “Kıçına dokunmak istiyorum.”

Dediğimi yaparak dizlerinin üzerine çöktü. Bu sırada aletimle ilgilenmeye devam ediyordu. Ellerimi saçlarından kıçına doğru hareket ettirerek pahalı elbisesinin eteğini yukarı kaldırdım ve iç çamaşırını ortaya çıkardım. Kıçına ufak bir şaplak atarak avuçladım. Tanrım, kıçının avcumda bıraktığı hisse bayılıyordum. Yumuşak, sert ve diri ydi. Saatlerce oynanabilecek ve asla bıkmıyacak türdendi. Ayrıca sıkı, dansçılara özgü kalçalarının dantelle kaplı sıcaklığına doğru kıvrılışı...

Parmaklarımı nemli dantelin üzerinde gezdirerek tekrar inlemesini sağladım. Kıçının iki tarafına da dönüşümlü olarak şaplaklar attıktan sonra elimi yeniden saçlarına dolayarak yüzünü kendime çektim.

Gözlerim yoldayken onu öperek dilinden kendi tadımı aldım. Rujunu ağzının kenarlarına dağıtıp onu sikime geri çektiğimde, dudaklarının üzerimde bıraktığı his neredeyse kamyonetin yoldan çıkmasına sebep oluyordu.

“*Siketim, Poppy,*” demeyi başardım. “Sadece... *siktir.*”

Bu defa kıçını tokatladıktan sonra elimi kumaşın dar kenarından geçirerek parmağımı deliğine soktum ve içine bastırarak

kıvrınmasını sağladım. Çok uzun süredir onu arka deliğinden becermemiştim. Zihnimde, mümkün olan en kısa sürede bunu değiştirecek birtakım planlar yaptım. Kahretsin, deliğinin parmağımın etrafında sıcak ve açgözlü bir şekilde kasılması arabayı kenara çekip *mümkün olan en kısa sürenin* neredeyse tam da şu an olmasını sağlayacaktı.

Biraz daha eğildiğinde aletimin başı ağzının arkasına çarptı ve ardından onu boğazına kadar aldı.

Başım koltuk başlığına yaslanırken, “Tanrım,” diye mırıldandım. Aynı hareketi tekrarladı. Böylece, kıcı yukarı doğru kıvrılmışken, yol lastiklerin altında tiz bir ses çıkarırken ve ayağım gazdayken boşalmaya çok ama çok yaklaşmıştım. Dudaklarına dağılan kırmızı rujuyla beraber dağınık ipeksi saçları kucağımda hareket ederken gitarın ve davulun gürültülü sesinin arasından sikimi emmeye devam etti.

Ve sonra o hissi yakaladım. Hayalarım alayla gerildikten bir saniye sonra başını kavramış, ağzına hızlı bir şekilde menimi boşaltıyordum. Aynı anda da ona verdiğim ismi belirsiz bir şekilde fısıldıyordum.

Kuzu.

Kuzu.

Kuzu.

Hemen ardından, ağzının içindeyken orgazmın bıraktığı zonklamanın tamamen farkına vardım. Hepsini yuttu ve verecek başka bir şeyim kalmamış gibi görünmesine rağmen daha fazlası için aletimi emmeye devam etti.

Doğrulurken parmakları oyunbaz bir şekilde hayalarımı avuçladı. “Buraya gel,” diye homurdanıp onu başka bir öpücük için kendime çektim. Yolculuğumuzun sadece bundan ibaret olmasını dilemeden edemedim. Kamyoneti sürmeye devam ederken öpüşmemiz, beni emmesi, yüksek sesli müzik, dağılmış ruj ve dante-lin nemli kumaşı dışında hiçbir şey olmamasını isterdim.

Ne vazık ki hiçbir şey bu kadar basit değildi.

Poppy'nin makyajını *tazelçeybilmesi* ve benim de ellerimi yıkayabilmem için bir benzincide mola vermiştik. Üç yıllık evliliğimizden öğrendiğim kadarıyla makyajını tazelemesi, aynanın karşısında yirmi dakika boyunca anlamsız bir şekilde oyalanıp uğraşmayı ifade eden bir terimdi. Tekrar yola çıktığımızda saat altı olmadan ailesinin evine varmayı başarmıştık.

Danforthlar sahilde, bir adı olması gerekiyormuş gibi görünen yüz yıllık bir evde yaşıyorlardı. Aslında bir adı vardı: Pickering Çiftliği. Öte yandan, görkemli beyaz malikânenin üçgen duvarları, devasa bacaları ve çok sayıda penceresiyle çiftliğe benzer hiçbir tarafı yoktu. Kayalık bir uçuruma ve ardından denize doğru eğilen geniş, yeşil çimenlik bir alanı vardı. Aynı zamanda etrafı inanılmaz derecede şık ve sade görünen bahçelerle çevriliydi. Burası tamamen paranın ve sınıf farkının bir yansıması gibiydi. Oldukça köklü ve rahat olduğu için kendini ortaya atmaya ihtiyaç duymayan türden bir paradan ve sınıf farklılığından bahsediyordum.

Buradaki her şey bana kuzumu anımsatıyordu. Elleri kamyonetimin kapı kolunu açmak üzereyken donakalan zarif kuzumu.

Kaşlarımı çatarak, “Ne oldu?” diye sordum.

Gözleri önümüzdeki evin üzerindeyken gergince, “Hiçbir şey,” diye karşılık verdi. Danforthlar Noel için etrafı çoktan dekore etmişlerdi. Ev hem içini hem de dışını saran mumlar ve çelenklerle süslenmişti, bütün pencerelerden yılbaşı ağaçlarının ışıkları yansıyor.

Elimi ensesine yerleştirdim, sahiplenici bir hareket olmasına rağmen dokunuşum onu sakinleştirmeyi başardı. Nefes alıp ve rişleri yavaşladı ve ardından tıpkı bir kedi gibi yüzünü koluma sürtmek için başını çevirdi.

Sonunda kısık bir sesle. “Buraya geri dönmek hoşuma gitmiyor,” diye itiraf etti. “Sanki hâlâ onların dünyasının bir parçasıymış gibi hissettiriyor. Yenilgi gibi.”

Poppy, Dartmouth’un mezuniyet sahnesinden MBA’ derecesini almak için yürüdüğü anda bu dünyayı terk etmiş, garsonluk yapmış, en sonunda da para için dans etmeye başlayarak içinde büyüdüğü yaldızlı kafesten daha gerçek bir hayata atılmıştı.

“Onların dünyasının bir parçası değilsin, Kuzu. Sen, *benim* dünyamın bir parçasısın, bunu anlıyor musun? Sen bana aitsin.”

Bu onu yatıştırmış gibi görünüyordu. Derin bir nefes alarak başını salladı. “Haklısın. Ben sana aitim. Buranın bir önemi yok.”

“Bu gece odamıza yerleştikten sonra bunun ne kadar önemsiz olduğunu sana gösterebilirim,” dediğimde bir gülümsemeyle ödüllendirildim.

İçeriye girdiğimizde ailesi neredeyse üzerimize atlamıştı. Poppy’nin ebeveynleri, iki erkek kardeşi, onların eşleri, ardından kabarık elbiseler giymiş ve papyon takmış şık yeğenleri tarafından esir alınmıştık. Poppy yıllar önce onlardan kaçmak zorunda hissetmiş olabilirdi fakat aslında ailesi oldukça iyi insanlardı. Ara sıra, Orta Batılı kıçımın alışkın olduğundan biraz daha resmî olsalar da nazik, zeki ve etkileyicilerdi. Orta sınıf olarak adlandırılacak soyağacıma ve var olmayan gelirime rağmen bana karşı daima naziklerdi. İşin doğrusu, Poppy’nin onları tekrar düzenli olarak ziyaret etmeye başlamasının nedeni ben olduğum için, sanırım bana karşı bir yakınlık hissediyorlardı. En azından hissetmelerinin mümkün olduğu kadar.

Poppy’ye verdiğim sözü tutarak yatağa gittiğimizde dayanabildiği noktaya kadar amını yedim ve ona üst üste sessiz orgazmlar yaşattım. Fakat bir süre sonra, ses çıkarmamaya dayanamadığı için elimle ağzını kapatmak zorunda kaldım. Daha sonra çocukluğundan kalma yatağında uykuya daldık. Dört kişinin

*İşletme Yönetimi Yüksek Lisans Derecesi olarak çevrilebilen, çoğunlukla iş insanlarının alanına giren bir yeterlilik derecesi.

rahatça sığabileceği kadar geniş, benim dahi üstüne çıkabilmem için kendimi zorladığım uzun, kubbeli bir yataktı. Bir prensesin odasında ve yatağındaydık, prensesin kendisini de kollarımda tutuyordum. Siyah saçları yastıkların ve kollarımın üzerine düşerek parlak bir gölge oluşturuyordu.

Sabah olduğunda, hava bir önceki günden daha soğuktu, üstelik beraberinde de karı getirmişti. Havada uçuşan kar taneleri, yere düşenlerden daha fazlaydı. Peşinden getirdiği rüzgâr, kapıları ve pencereleri gürültüyle takırdatıyordu. Her zaman olduğu gibi karımdan sonra uyanmış, gözlerimi araladığımda makyaj masasının önünde oturduğunu görmüştüm. Saçları gevşek bukleler halinde salınırken dudaklarında parlak kırmızı ruju vardı.

Kaşlarını kaldırıp kulağına bir küpe takarken, “Acaba şu anda uykucu olan kim?” diye sordu.

Yataktan kalkıp ona doğru yürüdüm. Kollarımı başımın üzerine doğru kaldırıp gerindiğim sırada aynadan bana bakıyordu, gözlerinde gizleyemediği türden bir hayranlık vardı. Özellikle de bol pijama altımın gerindikçe kalçalarımın daha aşağı kaymasına, koyu renk tüylerin oluşturduğu çizgiye ve hareketimle vurgulanan sabah ereksiyonuma bakıyordu.

Hem uyuşuk hem de boğuk bir sesle, “Yatağa geri dön,” dedim.

Ayağa kalkmadan önce önüne dönerek diğer küpesini taktı. “İnan bana, yapmak istediğim başka hiçbir şey yok ama hatırladığım kadarıyla Şükran Günü’nü ailemle geçirmek isteyen *sendin*. Bana ailenin ve bağlılığın önemi hakkında *vaaz verdiğini* hatırlıyor musun? Bugün Şükran Günü ve senin de büyükanne-min *cinnamon roll*larını* yeme şansını kaçırmak istemeyeceğini düşünüyorum.”

Konuşmak için dudaklarımı araladığımda elini kaldırdı. “Ayrıca, ne söylemek üzere olduğunu biliyorum ve evet, yemeyi

*İnce bir kat tereyağı üzerine tarçın ve şeker karışımının serpildiği hamurışı.

tercih edeceğin başka bir şey olduğunu da biliyorum.” Kulağıma fısıldamak için eğildi. “Ama büyükannemin tatlısını birkaç dakika içinde yemezsen tadı kaçar. Benim için öyle bir şey geçerli değil.”

Pijamamın içine uzanarak umutla dolan sikimi birkaç kez sataşır gibi sıvazladı ve yanağıma hafif, yumuşak bir öpücük bıraktı. Hemen ardından açık renk topuklularını yere vurarak uzaklaştı.

O anda karar verdim, bu sataşmanın bedelini daha sonra ödeyecekti. Hem de fena bir şekilde. Yine de soğuk bir duş almam gerektiği kesindi, büyükanneyi ereksiyonumla dehşete düşürmenin bir anlamı yoktu.

“Eskiden bu evin bir balo salonu vardı ama 1940’ın başında yandı.”

Büyük, ön girişte yalnızdık. Ben aile portrelerine baktığım sırada Sterling de oturma odasından çıkıyordu. Sesini duyduğumda ona dönme zahmetine girmemiştim. Onunla ilgilenmiyormuş gibi davranmama rağmen bunu umursamıyordu. Dört yıl önce, bir noktada dost olduğumuza karar vermişti ve onu vazgeçirmek mümkün değildi.

En azından yanımda içkim vardı.

Sterling Haverford III -eskiden güven fonuyla yaşayan çocuk ve şimdilerde iş dehası- elinde tuttuğu viski bardağıyla yanıma geldi. Özel dikilmiş takım elbisesi ve deri ayakkabılarıyla her zamanki gibi kendini beğenmiş, aynı zamanda da yakışıklı görünüyordu. Mavi gözleri, siyah saçları ve Abercrombie&Fitch* mankenlerini anımsatan elmacıkkemikleri görünüşünü tamamlıyordu. Selam vermek için bakışlarımı ona çevirdiğimde, göğsümde tanıdık bir kıskançlık ateşi hissettim.

*1990’lı yılların markalarından biri olan, günlük giyim üzerine yoğunlaşmış ve toplum tarafından beğenilen mankenleriyle ünlü bir giyim markası.

Sterling'in Poppy'nin eski sevgilisi olduğunu söylemiş miydim? Peki ya Poppy ile birlikte olabilmek için rahipliği bırakmaya karar verdiğim gün, öpüştüklerini gördüğümünden bahsetmiş miydim?

Yakışıklılığından, zenginliğinden ve en çok da etkileyici olmasından nefret ediyordum. O kadar etkileyiciydi ki ondan gerçekten nefret bile edemiyordum. Garip bir şekilde bana, benden olabildiğince farklı ama yine de hayatımdaki en yakın insanlardan bazıları olan kardeşlerimi anımsatıyordu. Sean ve Aiden'ı. Sterling'in zengin ve görgülü görünümünün altında azgın, Amerikalı bir iş insanı vardı. Kardeşlerim de bu tanıma uyduğu için onun gibileri çok iyi bilirdim.

Sterling düşüncelerimden habersiz bir şekilde konuşmaya devam etti. "Söylentilere göre, yangını başlatan büyük büyükbabamın amcasıymış. Balo salonunda purosunu masum bir sosyete ve onun devasa elbisesine oldukça yakın bir yerde söndürmüş."

Ah, Danforthların ve Haverfordların tarihsel olarak ne kadar yakın olduklarını bana hatırlatmak nasıl da hoşuna gidiyordu, ki Sterling ve eşinin tatillerini bizimle geçirmeleri için davet edilmeleri yakınlıklarını hatırlatmak konusunda yeterince iyiyken bu tavrı gülünçtü.

"Evet, gayet iyi bir şekilde iyileştirilmiş," derken portrelerden uzaklaşıp devasa Noel ağaçlarından birine doğru ilerledim. Danforthların bu tür işler için birilerini tuttukları kesindi. Margot Danforth'ın yılbaşı ışıklarını çözdüğünü ya da üç metrelik ağacın etrafına tüylü süsler doladığını hayal bile edemiyordum.

"Sence bu öğleden sonra Cowboys'un Raiders'ı" alt etme ihtimali nedir?"

Lanet olsun, dikkatimi çekmek için ne söylemesi gerektiğini nereden biliyordu? Kahrolası Raiders'tan *iğreniyordum* ve

*Fort Worth bölgesinde bulunan profesyonel Amerikan futbol takımı.

**Las Vegas kentinde kurulmuş Amerikan futbol takımı.

insanlara bunun nedenini açıklama fırsatını asla kaçırmamaya özen gösterirdim. Kendimi Sterling ile kütüphanede bulmamın ve viskimizin üçüncü bardağını içmemizin sebebi de buydu. Roger Goodell'in* NFL'' idari yönetiminden istifa edip etmemesi gerektiğini, Margot'un kart oynamak yerine maçı izlememize izin verip vermeyeceğini tartışıyorduk. Ve evet, Danforthlar Şükran Günü yemeğinin ardından futbol maçı izlemek yerine briç*** oynuyorlardı.

Aristokratlığın kelime anlamıydılar.

Sterling ayağa kalkıp -biraz sendeliyordu- kendi viskisini doldururken bana da bir bardak doldurdu. Bay Danforth'ın şöminenin yanında tuttuğu küre şeklindeki içki sehпасına doğru yürürken, "Biliyor musun, Tyler," dedi. "O kadar da kötü değilsin. Buraya oldukça iyi uyum sağlamışsın."

Bunu bilmiyordum. Kayınvalidemin nazikliğine rağmen kendimi buraya ait değilmişim gibi hissediyordum. Kansas City'deki evimizde Şükran Günleri, kızarmış hindi ve futboldan ibaretti. Monopoly ve Çin daması oyunları ile biten, halı üzerinde uyuyakaldığımız gecelerdi. Burada, Pickering Çiftliği'nde yemeklere uygun seçilen şaraplar ve farklı çatallarla resmî bir yemek, ardından da bitmek bilmeyen briç oyunları vardı. Eğer şanslıysak kıyı boyunca soğuk bir yürüyüş de yapılıyordu. Buradayken kendimi hâlâ Muhteşem Gatsby'deki**** Nick Carraway gibi hissediyordum; en iyi ihtimalle etkisiz bir gözlemci, en kötü ihtimalle ise bir hayır işi. Aileden biri değildim. Ben ne Danforth ne de Haverford'dum. *Mayflower****** veya orijinal kolonilere kadar uzanan başka bir soyadına da sahip değildim.

*Roger Goodell, NFL'in en üst düzey yöneticisi olarak ligin genel işleyişinden, oyuncu disiplininden, televizyon anlaşmalarından ve diğer birçok konudan sorumlu bir liderdir.

**Açılımı National Football League olan, Amerikan futbolunun en önemli ve büyük ligidir.

***Bir kart oyunu.

**** F. Scott Fitzgerald tarafından kaleme alınan roman. Eser, aynı zamanda 1974 ve 2013 yıllarında filme uyarlanmıştır.

*****1620 yılında İngiltere'nin Plymouth limanından yerleşme amacıyla ABD'ye gelen Pilgrimleri taşıyan gemidir. Sonradan bu geminin yolcuları ABD'nin çekirdeğini oluşturmuştur.

Unutulmuş bir defterdeki okunmayan bir çizgi gibi, soyağacım beş nesil önce silinip gitmişti. Biz yoksul, bir arada yaşayan kitleleri simgeleyen, Atlantik'i geçerken yanlarında sadece respih, yorgunluk ve umut taşıyan insanlar olarak biliniyorduk.

Burada daima misafir olacaktım.

Acemi bir yabancı.

Kendim için asla ummayacağım bir hayatta turist.

Cevap vermeden önce Sterling'in uzattığı bardağı kavrayarak bir yudum aldım. "Sanırım öyle. Danforthlar bana karşı hep nazik davrandılar."

"Senden hoşlanıyorlar." Sterling otururken alışkanlıkla ceketinin düğmelerini çözdü. "Tanrım, ben bile senden hoşlanıyorum."

"Pisliğin teki olduğunu düşünmeme rağmen ben de senden hoşlanıyorum."

O kadar çok güldü ki viskisi boğazına kaçtı, dudaklarımdaki gülümsemeye engel olamadım. İtiraf etmek ne kadar acı verici olursa olsun Sterling'ten hoşlanmamak neredeyse imkânsızdı. Bu da bana ilk tanıştığımızda ondan ne kadar nefret ettiğimi hatırlatmıştı. Bana şantaj yapmaya çalışmış, Poppy'yi benden çalmayı denemişti. Tamamen şerefsizin tekiydi. Tıpkı Tanrı'nın yapacağı gibi affetme ve hemcinslerim hakkında şefkatli şeyler düşünme yeteneğimi test etmişti.

Buna rağmen dört yıl sonra burada viski ve futbol hakkındaki gerçekleri konuşuyorduk. Ara sıra ufak dozlarda kıskançlık hissetsem de artık bu çoğunlukla iletişimimizde kendine yer edinmiyordu. Bir şekilde ona duyduğum kıskançlığı yenmeyi başarmıştım. Dahası Poppy'nin dünyasındaki yerine olan kıskançlığım da baş edebiliyordum. Asla Sterling olmayacaktım. Asla Tom' ya da Gatsby" olmayacaktım. Ben, daima Nick

*Muhteşem Gatsby eserindeki kibirli ve milyoner olmasıyla öne çıkan karakter.

**Muhteşem Gatsby eserindeki genç, yakışıklı ve zengin olan; villasında çılgın partiler verip gösterişli bir hayat yaşamasıyla bilinen karakter.

olarak kalacaktım. Kayınvalidemin evinde daima burayla alakası olmayan biri olarak görünecektim. Tıpkı Sterling'in buraya tam olarak uygun görüldüğü gibi.

Ve bunda bir sorun yoktu.

“Sterling?” Kapıdan ahenkli bir ses yükseldi. Gelen karısı Penelope’ydi ve yüzünde çaresiz bir ifade vardı. Bir zamanlar Poppy’nin onu azılı düşmanı olarak gördüğünü düşünürsek, onu suçlayamıyordum. Muhtemelen böyle bir geçmişe sahip olunca konuşacak bir şey bulmak zordu ve üstelik biz de Sterling ile sarhoş olup NFL hakkında konuşmak için evdekilerin yanından ayrılmıştık.

Sterling anlaşılmaz bir şeyler homurdansa da karısının yanına gitmek için ayağa kalktı. Bense kütüphanede oturmaya devam ederek zihnime düşen bu yeni farkındalığın üzerine kafa yordum. Bir çeşit aydınlanma gibiydi, o kadar yavaş gerçekleşmişti ki farkına varamamıştım.

Ancak eğer Sterling’i gerçekten kıskanmayı bıraktıysam sikik Anton Rees beni neden bu kadar çok öfkeliendiriyordu? Kuzuma ilgisi olan birinin içgüdüsel olarak ortaya çıkardığı korkunç tarafımı yok saymanın yolunu bulduysam, söz konusu başkası olduğunda neden bunu yapamıyordum?

5. BÖLÜM

*P*ickering Çiftliği'ndeki Şükran Günü yemeği büyük bir meseleye dönüşmüştü. Evin bir yerlerinden piyano müziği yükselirken, pencereli yemek odasında bekleyen otuzdan fazla konuk vardı.

Poppy tüm yemek boyunca yorgun görünüyordu, tabağındaki yiyecekleri yemeyip itiyordu. Hatta tatlı ve şarabı bile reddetmişti. Ailesinin arkadaşlarıyla bir iki kelimelik sohbetler etmiş, birkaç kez gülümsemeye çalışmıştı. Öte yandan, bunlar dışında halsiz ve keyifsiz görünmeye devam ediyordu. Elimi sırtının ortasında dolaştırıp kürekkemiklerinin arasındaki hassas noktaya bastırdım. Vücudunun dokunuşumun altında erimesinin verdiği keyfin tadını çıkardım.

Penelope, diye düşündüm. Sterling ile kütüphaneye saklanıp erkek erkeğe konuştuğumuz o iki saat yüzünden olmalıydı. Onu -temelde- yalnız bırakmıştım, hem de nefret ettiği bir kadınla.

Suçluluk duygusu içimi kemirmeye başladı. Onu yalnız bırakırken ne düşünüyordum? Onca insan arasında Sterling ile vakit geçirmek için mi bunu yapmıştım? Şimdi ise muhtemelen sosyal olarak da duygusal olarak da tükenmişti. Ve ben, ona yardım etmek için hiçbir şey yapmamıştım.

Ona doğru eğildim. Konuşurken dudaklarım kulağının kenarına çarpıyordu. “İyi misin, Kuzu?”

Benimle göz teması kurmaktan kaçınır gibi masaya baktığında bunun, muhtemelen şu anda Penelope ve Sterling’e bakmak

istememesiyle alakalı olduğunu düşündüm. Sessizce, “Yorgunum,” dedi.

“Gidip biraz uzanmak ister misin?”

Başını iki yana salladı. “İyiyim, gerçekten.” Fakat değildi. Gözünün kenarından bir damla yaş süzülerek yanağından aşağıya kaydı. Başparmağımla damlayı yakaladıktan sonra istemsizce parmağımı ağzıma götürdüm. Bilinçli veya kasıtlı olarak yapılmış bir hareket değildi ama Poppy’nin yoğun bir ilgiyle hareketimi takip etmesi -bu bütün bir gece boyunca gördüğüm ilk yaşam belirtisiydi- kasıklarına kanın hücum etmesine neden oldu.

Ne yapmak istediğimi biliyordum. Ne de olsa hâlâ bu sabahın intikamını almam gerekiyordu ve ailesi de tam karşımızda, masanın ucunda oturuyordu...

Uzun masa örtüsünün altına uzanarak diğerinin üstüne attığı pürüzsüz bacağını buldum. Gözlerimi Poppy’ninkilerden ayırmadan bacaklarını yavaşça birbirlerinden ayırdım. En başta dirense de dudaklarımı *Kuzu* der gibi kıpırdattığımda, bacaklarını ayırdı.

Belki de canını neyin sıkıldığını bilmiyordum, belki bilsem bile ona yardım edemezdin. Yine de yapabileceğim bir şey vardı. Şu anda, tam burada, ona üç yıl önce o kilisede birbirimize ve Tanrı’ya söz verdiğimiz her şeyi hatırlatabilirdim. Birbirimizi sevdiğimizi, birbirimize ait olduğumuzu, sevgimizin sonsuz ve tüketici, sabırlı ve nazik olacağını hatırlamasını sağlayabilirdim. Birbirimiz ile övünmeyeceğimizi ve birbirimizi kıskanmayacağımızı anımsatabilirdim.

Tamam, kıskançlık üstünde hâlâ çalışmam gerekiyordu. Buna rağmen geri kalan her şeyi en başarılı olduğumuz iletişim aracıyla gösterebilirdim: bedenlerimizle.

Vücudumun üst kısmını sabit, yüzümü ifadesiz tutarak elimi biraz daha yukarı kaydırdım. Saint Laurent marka elbisesinin eteğinin altından sıcak kadınlığına uzandığımda derin bir nefes

aldı, gözleri parladığında duraksadım ve kaşlarımı kaldırarak ona gülümsedim.

Kalkık kaşlarım, *durmamı mı istiyorsun?* diye soruyordu.

Yanıt olarak bacaklarını biraz daha açtı.

Masanın diğer ucunda, yakınlarda gerçekleşecek bir tenis maçı hakkında hararetli bir sohbet başlamıştı. Bizim tarafımızdaki aileden olmayan konukların arasında ise yabancı mülk edinirken yapılan yanlış yatırımlar hakkında bir konuşma geçiyordu.

Bizi izleyen kimse yoktu.

Ortaparmağımı amını örten nemli, ipekten kumaşın üzerinde gezdirdim. Bakmama gerek yoktu. Geçen ay sırf kumaşın parmaklarımda bıraktığı his hoşuma gittiği için ona aldığım iç çamaşırını giydiğini biliyordum. Ayrıca -evet- tepesinde ufak bir fiyonk ve kenarlarında dantel süslemeler vardı. Bu yavaş, nazik keşifim ona daha da zor duruma sokuyordu. Sandalyesinde kıpırdanarak amını elime itmeye çalıştı. Bacaklarını yeteri kadar ayırdığı için parmaklarım kasık kısmındaki kumaşın altından kolayca kayabilirdi. Ben de fırsatımı değerlendirdim.

Diğerlerinin fark etmediği bir şekilde dişlerinin arasından nefes alırken ben de sol elimle kadehimden bir yudum alıp sağ elimle külotunu yana sıyrarak, altındaki yumuşak teni okşamaya başladım. Islanmıştı, ortaparmağımla deliğinin etrafında daireler çizerken hiçbir direnç göstermeyecek kadar ıslaktı. Parmagımı kolayca klitorisine kaydırabileceğim kadar ıslaktı. Bu da her şeyin kaygan ve zahmetsiz olmasını sağlıyordu. Parmak ucumu şişmiş tomurcuğun üzerinde gezdirirken başparmağım da kaygan tepeciğin üzerinde rahatlatıcı daireler çizdi.

Konuklardan biri başını bana çevirerek, “Tyler,” dedi. “Bize son zamanlarda Princeton’da neler olduğundan bahset. Ben Yale mezunuyum ama itiraf etmek gerekirse Bendheim Finans Merkezi oldukça etkileyici şeyler yapıyor.”

Poppy'nin yanakları kızardı, dokunuşumdan uzaklaşmaya çalışsa da onu okşamaya devam ettim ve cevap vermeden önce diğer kolumu masaya dayayarak konuşan adama doğru döndüm.

Sıradan bir sohbeti sürdürür gibi, "Bendheim mükemmel," dedim. "Açık konuşmak gerekirse, yakında yüksek lisans ötesi programlar da ekleyeceklerini düşünüyorum. Finans ve iş eğitime olan talep görmezden gelinmeyecek kadar yoğun."

Başka bir adam, "Princeton talepleri umursamıyor," dedi. "Onlar sadece akademiye önemserler." Onun gibi adamların birkaç kadehin ardından sahip oldukları boş tehditle karışık bir kırdama eşliğinde konuşmuştu. "Akademik konular dışında bir şeyi önemsemezler."

Omuz silkerek omzumun ve kolumun hareketini gizledim. Bu şekilde *-ah, siktir işte oradaydı-* bir parmağımı yavaşça amının içine sokabilmişim. Kesik soluklarını benim dışımdaki kimse fark edemezdi. Eh, bu onların kaybıydı. Bu dünyadaki en güzel ses, nefes alırken çıkardıklarıydı. Usul usul çalmaya devam eden piyanonun sesinden, denizden esen rüzgârın cama vuruşundan daha güzeldi.

Sadece ona dokunmak bile, yarı sertleşmiş penisimi tam bir ereksiyona dönüştürmeye yetmişti; uzamış ve kalınlaşmıştı. Dar, düşük belli pantolonumun içinde oldukça rahatsız hissetmemi sağlıyordu. Yine de bu rahatsızlıktan, benim için bu kadar ıslanmış ve onun için bu kadar sertleşmişken, sadece benim parmaklarım tarafından esir alınmasından zevk alıyordum.

Adamlar, Princeton'un düzgün bir işletme okulu olmamasının Ivy League* için ne ifade ettiğini tartışmaya başladığında, parmağımı biraz daha kıpırdatarak ileri ittim. Sonunda G noktasını bulduğumda eli yukarı kalkarak masanın kenarını kavradı. Parmaklarım tekrar dışarı kayıp klitorisine sertçe sürtündü,

*Ivy League, Amerika Birleşik Devletleri'nde bulunan sekiz özel araştırma üniversitesini tanımlayan bir terimdir. Bu üniversiteler, genellikle yüksek öğrenimde mükemmeliyeti temsil ederler ve tarih boyunca önemli bir akademik itibara sahiptirler.

hızlı daireler çizmeye başladı ve ardından tekrar G noktasına dönerek onunla oynamaya devam etti.

Kusursuz bir şekilde kusurlu olan ön dişlerini altdudağına o kadar sert bir şekilde bastırdı ki koparacağını düşündüm. Masayı tutan parmak eklemleri bembeyazdı. Tüm bunlar olurken Princeton politikaları hakkında rahat bir şekilde sohbet etmeye devam ediyordum. Çakırkeyif sahte aristokratları eğlendirmek için birkaç Harvard esprisi bile yapmıştım.

“Peki ya sen Poppy, hâlâ tamamen Dartmouth kızı mısın? Hem de kocan Princeton’danken?”

Poppy yutkundu, bir saniyeliğine dişleri dudağını bıraktı. Zayıf bir sesle, “Hâlâ Dartmouth kızıyım, Richard,” dedi.

Terbiyeli karımı, kendisine yakışır evinde ve bütün bu soylu misafirlerin arasında, masanın altından parmağımla becermenin her anından zevk almıştım. Tüm bu insanların Ivy League bünyesindeki üniversiteleri, yatırım planları ve yat bakımının artan maliyetleri hakkında konuşmasını dinlerken aynı anda bu evin kızının amını okşuyordum.

Şimdi başı öne eğilmişti, bir eliyle masanın kenarlarını sıkarken diğer eliyle de su bardağını kıracak kadar sıkı tutuyordu. Yanakları pembeleşmiş, nefesleri hızlanmıştı. Üstündeki elbiseden dikleşmiş meme uçları belli oluyordu. Eğer misafirlerden biri yeterince dikkatli baksaydı -neyse ki bakmıyorlardı- Poppy’de bir tuhafılık olduğunu fark edebilirlerdi. Vücudunun, mantığının önüne geçtiğini, parmaklarımı daha derine, hızlı ve sert bir şekilde sokmaya çalışırken bedeninin hafifçe öne eğildiğini görürlerdi.

Sikimin pantolonumu delip geçeceğini düşünecek kadar sertleşmiştim fakat umurumda değildi. Şu anda umurumda olan tek şey Poppy’ydi. Parmaklarımı ve bileğimi hafifçe hareket ettirip ona sahip olmaktan ve o gözyaşını yok edip yerine zevki koymaktan başka bir şeyi düşünemiyordum.

Ve eğer itiraf etmem gerekirse, bekâretini alan piçten sadece birkaç sandalye uzakta oturarak, Poppy'yi boşaltmanın tatmin edici bir tarafı vardı. Bu varlıklı genç kadını, Amerika'nın zenginlerinin ve şöhretinin nabzının attığı yerde orgazmın kıyısına getirmek, bağımlılık yapıyordu. *Şu anda Nick kahrolası Carraway de kimdi?* Bağışlamak istiyordum. *Şimdi buraya ait olmayan kim?*

Bir adamın Princeton'un kürek takımıyla ilgili esprisini Harvard ile ilgili verdiğim cevapla savuşturduğum anda hissettim. Kaslarının gerildiğini, o ani sıkışmayı ve ardından zirveye ulaşması için iki parmağımı içine soktuğumda gözlerinin kapandığını... Sessizce kendini parmaklarıma doğru itti, gözlerini daha sıkı yumdu ve dişlerini altdudağına geçirdi. Ben de kendi dudağımı dişledim. Çok ıslaktı, amının nabız gibi atışını, titremesini ve orgazmın bütün dalgalarını hissedebiliyordum. Bu, beni deli ediyordu.

Lanet aklımı kaçırmama sebep oluyordu.

Onu kucağıma çekip, tekrar boşalana kadar sikimin üzerine binmesini istiyordum. Belki bacaklarımın arasında diz çöküp dün kamyonetimde yaptığı gibi beni emmesi de hoşuma giderdi. Dürüst olmak gerekirse, pantolonumun üzerinden aletimi hızlıca sıvazlaması bile yeterli olurdu. Bu noktada, sikim ayrıntılarla pek ilgilenmiyordu.

Fakat bunun yerine Poppy orgazmının son dalgasını hissederken masadaki diğer insanlarla birlikte gülerek başımı salladım. Orgazmı son bulduğunda, parmaklarımı nazikçe dışarı çıkarıp iç çamaşırını düzelttim ve eteğini bacaklarının üzerine çektim. Herkesin dikkatinin başka bir yerde olduğundan emin olduktan sonra ise parmaklarımı ağızma götürüp uçlarında bıraktığı tadı yaladım.

Gözleri büyüse de yüzünde utangaç ve ürpertici bir gülümseme vardı. Arkama yaslandım. Yakın zamanda ilgilenilmeyeceği belli olan morarmış bir aletle oturacak olsam da onu neşelendirebildiğim için memnundum.

Parmaklarımı yalamayı henüz bitirmişken ismini bilmediğim kişilerden biri, "Planların neler, Tyler?" diye sordu. Adını hatırlamaya çalıştım fakat açık konuşmak gerekirse hepsi aynı görünüyordu. Özenle yapılmış saçları, botokslu yüzleri ve yün elbiselerinin üzerine ilştirilmiş pahalı broşlarıyla birbirlerinden farkları yoktu. "Demek istediğim doktoran bittikten sonra? Akademisyen olarak kalmayı düşünüyor musun?"

Böylece keyifli ruh halim yerini hızlıca çok daha belirsiz bir şeye bıraktı. Çok daha endişeli bir şeye.

Nazikçe, "Henüz tam olarak emin değilim," dedim. "Şu anda tezimi bitirmeye odaklanmış durumdayım, yani sonrasını pek fazla düşünmedim."

Poppy'nin delici bakışlarını üzerimde hissetmeme rağmen bakmak için dönmedim. Bunun ardından konuştuğumuz şey benim doktoram olmaktan çıkmış, sanki konu bir anda kimsenin bahsetmek istemediği büyük bir probleme dönüşmüştü. Poppy'nin başarmamı istediği şeyleri tanımlayacak sıfatlar *özgün, anlamlı* ve bunlara benzer diğer kelimelerdi. O ve Jordan gibi insanlar, bu tür kelimeleri geçit törenlerindeki konfetiler gibi etrafa saçarlardı. Onlara göre bu kelimeler havada uçuşacak ve erişilebilecek kadar hafifti.

Ne yazık ki aynı şey benim için geçerli değildi.

Uzun zamandır yaşam amacımı tek bir hedefin etrafına inşa etmiştim: Kız kardeşimin başına gelenlerin başkalarının başına gelmemesi için elimden geleni yapmak. Sistematik bir değişim. Kurumsal reform. Büyük çaplı bir farkındalık ve aktivizm.

Daha sonra hayatıma Poppy girmişti. Yedi ay boyunca Pokot'ta bir kuyu kazıp okul inşa etmiştim. Ufak görünen sıradan şeylerin, öpücüklerin, futbol maçlarının, toprak küremenin ne kadar önemli ve tatmin edici olabileceğini daha net görmeye başlamıştım.

Artık benim için anlamlı ve özgün olanın neye eşdeğer olduğunu bilmiyordum. Tanrı'nın hayatım için planladıklarını öğrenmeye çalışmaktan vazgeçmiş ama *ilahi* hayatı yaşamaya çalışmaktan vazgeçememiştim ve bunun yeni hayatımda neyi ifade ettiğinden emin değildim. Akademisyen olarak kalıp diğer insanlara rehberlik mi edecektim? Yine elçilik mi yapacaktım? Kilisenin içinde, belki idari bir rolde ya da gençlere direktörlük yaparak dini olmayan bir pozisyon bulmuş olabilir miydim?

Acı gerçek şuydu ki kendime uygun gördüğüm -bunun için *yaratıldığımı* hissettiğim- tek iş, rahiplikti.

Ve bir daha asla rahip olmaya geri dönemeyecektim.

Bu düşünceyle içim korkuyla doldu. Panik ve endişeden oluşan bir tür elektrik akımına benziyordu. Rahipliği bırakmak beni hem bu hayatta hem de öbür dünyada lanetlemiş olabilir miydi? Belki de bir daha asla başka bir görevim olmayacak, başka bir meslek bulamayacaktım. Hayatımı daima huzursuzluk içinde, asla bulamayacağım bir cevabı arayarak yaşamaya mahkûm olmuş olabilir miydim?

İsimsiz eş, "Bu çok kötü," dedi. Bir yandan da bana, burada olduğum zamanlarda tüm eşlerin yüzünde beliren *neden gelip tenis atışı yapmamda bana yardımcı olmuyorsun?* gülümsemelelerinden biriyle bakıyordu. "Dünyayla paylaşacak çok şeyin var."

Sonrasında tamamen sarhoş olmuş adamlar bana iş ve referans önermeye başladı. Ardından bugün için tutulan garsonların masayı toplamasıyla kart zamanı geldi. Önümden tabağım alınırken kaşlarımı çatarak kadehime baktım. İçimde rahatsız edici bir his vardı. Kendimden, geleceğimden, Gatsby tarzı bu evden ve hayatımdan nefret ediyordum.

Poppy koluma dokunarak sessizce, "Tyler," dedi. Etrafıma bakındığımda masada sadece bizim kaldığımızı gördüm. Düşüncelerime o kadar dalmıştım ki herkesin yan odaya geçtiğinin fakına bile varamamıştım.

Ayağa kalktığımda hâlâ yerinde duran ereksiyonumu hızla düzelttim ve Poppy masanın etrafında dolaşırken peşinden gittim. Elbisesi, belinin ince kıvrımlarını sarmış, her hareketinde dolgun kıcının üzerinde dalgalanıyor; eteğinin ucu, yumuşak ve zarif bacaklarının ortasında bitiyordu.

Kolundan tutup onu koridordaki vestiyer olarak kullanılan küçük odaya çektikten sonra kapıyı kapattım. İçeriye sadece antredeki Noel ağaçlarının kapının altından sızan altın rengi, zayıf ışığı aydınlatıyordu.

“Sen ne...”

Yüzü bana dönük olacak şekilde onu döndürürken elimi dudaklarının üstüne kapadım. Mutsuzdum ve yemek odasındaki, beni hayatımın başarısız olduğum başka bir kısmıyla yüzleşmeye zorlayan o soruya öfkeliydim. Ayrıca Poppy çok güzel, dokunulması ve *benimdi*. Hâlâ onun için kahrolası şekilde sertleşmiş durumdaydım.

Elbisesinin eteğini kıcına doğru kaldırırken bacaklarını ayırdım. Buranın ailesinin evi olması, birinin ceketini veya çantasını almak için içeri girebilecek olması umurumda değildi. Umursadığım tek şey, ipek külotunu bacaklarından indirip cebime sokarken aldığı keskin soluğuydu.

“Eğer mecbur kalırsan kırmızı de, Kuzu. Bunun dışında güzel ağzını kapalı tutacaksın.”

Söylediklerimden, amının benim için hazır olup olmadığını kontrol eden parmaklarımdan, sırtını doğrultan ve onu öne doğru iten elimden dolayı bedeni titredi. Ellerini duvara dayarken omzunun üzerinden buğulu bakışlarıyla bana baktı.

Sikeyim, çok ateşliydi.

Bir elimle kemerimi çözdükten sonra pantolonumun fermuarını açtım. Fermuarın çıkardığı sesi duyduğunda istemsizce kendini bana biraz daha yaklaştırmasına bayılmışım.

Ben de ona biraz daha yaklaşıarak sikimi tuttum ve amıyla aynı hizaya getirdim. Kendimi içine itmeden önce duraksadım, bunun ahlak dışı bir şey olup olmadığını merak ediyordum. Başka bir ruhsal ikilemimi yatıştırmak için sevdiğim kadını kullanmak ayıp mıydı? Suçluluk duygusundan ve endişeden birkaç dakikalığına uzaklaşmak için istekle bakan ela gözlerini, bedenini kullanmanın bir sakıncası var mıydı?

Ancak benim yerime karar verip kendini bana bastırarak sikime yaslandı.

Ereksiyonum yuvasına doğru kayarken dudaklarım aralandı. Amınm her bir milimetresinin sikimi kavradığını hissettiğime yemin edebilirdim. Bir dakika boyunca hareketsizce durup bu hissi özümstedim. Çok ıslak, çok sıkı ve oldukça iyi hissettiriyordu. Soluk ışıktaki, bükülmüş bedeninin hatlarını, kasıklarımaya yaslanan kalp şeklindeki kıcını görebiliyordum.

Bir elimle kalçasını, diğer elimle de kolunun üstünü kavradım. Bedenini dikleştirip kendime yaklaştırmak için topuklularıyla bile minyon olan *kuzum* için dizlerimi bükmek zorunda kalmıştım. Fakat dudaklarından alçak ve nefesli bir inilti döküldüğünde mükemmel açığı bulduğumu anladım. Hemen ardından kendimi sert bir şekilde derinlerine ittiğimde tırnaklarını uyluklarıma geçirmek için geriye doğru uzandı.

Sessiz kalmamız önemliydi ama onu sertçe becermekten kendimi alamıyordum. Hareketlerim çok vahşiydi. Tenlerimizin birbirine çarparken çıkardığı ses, ıslak düzüşmemiz ve hayalarımızın amına çarpması hislerini bastırmış Amerikalıların bile andıramayacağı kadar farklı sesler yaratıyordu.

Umursamadım, birkaç dakikalığına da olsa hayat mükemmeldi. Kuzumla yalnızdık ve bir bütün oluşturuyorduk. Aileler, eski sevgililer ve yaklaşmakta olan bir gelecek yoktu. Tez yoktu, Anton yoktu. Her şey bizden ibaretti. Duyabildiğim tek şey karımın yemek odasında onu parmaklarımla becerip alay etmemden sonra hâlâ hassas olan klitorisini bulduğum anda kesik kesik

çıkardığı nefeslerdi. Çok uzun sürmeyip neredeyse otuz saniyesini almış, kasları sıkışırken amı etrafımda kasılmıştı.

Bağırmamak için yumruğunu ağzına götürüp kendini serbest bıraktığı anda güçlü kasılmaları benim de boşalmamı sağladı. Başımı yaslayıp tatlı vücudunun derinliklerini benimle doldururken omzunu ısırdım.

Zirveye ulaştığımda, orgazmın etkilerini bedenimin her tarafında hissedebiliyordum. Kalçalarımda, karın kaslarımda, sırtımda ve ayak parmaklarımda. Bütün hücrelerim onun içine akmış, o da beni, bütün benliğimi kabul etmişti. Doyumsuz şehvetimin karmaşık sıcak dağınıklığını, suçluluk hissinin dayanılmaz ağırlığını ve önümüzdeki geleceğin belirsizliğini kucaklamıştı. Bir şekilde onları kabul ettiğinde, haftalardır ilk kez zihnimin sakinleştiğini hissettim. Kalbim huzur bulmuştu.

Aletimi içinden çıkarıp külotuyla ikimizi de kuruladım. Külotunu cebime koyduktan sonra Poppy kemerimi takarken ben de elbisesini düzeltmesine yardım ettim.

Bana doğru eğilmiş yüzünü, kırpıştırdığı gözlerini ve büyüleyici dudaklarını loş ışığın altında zar zor seçebiliyordum.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu. “Biraz... dalgın görünüyordun.”

“Seni sikmek için neden buraya sürüklediğimi bu şekilde mi soruyorsun?”

Boğazından kraliçelere özgü bir kahkaha çıktı. “Evet.”

Dürüstçe, “Şimdi iyiyim,” dedim. “Beni iyileştirdin.”

“Büyülü vajinamla mı?” Ses tonu şüpheliydi.

“Büyülü vajinanla,” diye onayladım. “Ve sadece kendin olarak.” Bir elimle yüzünü kavradım. Acaba o da loş ışıkta gözlerimi benim onunkileri görebildiğim kadar net bir şekilde görebiliyor muydu? “Bazen seni ne kadar çok sevdiğimi anladığını sanmıyorum.”

Yüzünü elime doğru çevirdiğinde diğer elimi çenesini kaldırmak için kullandım. O anda *gerçekten hiçbir fikri olmadığını fark ettim*. Sadece *kendisi* olarak, asil ve seksi Poppy olarak beni daha iyi bir adama dönüştürüyordu. Bana huzur veriyordu. Onunlayken daha çok kendim gibi hissediyordum. Kendisini sadece belirli pencerelerden görmesi fikri beni endişelendiriyordu. Belki ailesinin belki de kendisinin oldukça sert, eleştirilen ve inatçı bir şekilde talepkâr olan penceresinden bakıyordu.

Poppy hiçbir zaman zekâsını ya da yeteneklerini takdir eden bir kadın olmamıştı. Ne kadar muhteşem olduğunu, onu ne kadar arzuladığımı hiç fark etmemiş gibiydi. Elbette düzüştüğümüz zamanlarda bunu biliyordu fakat sadece onu izlerken bile böyle hissettiğimin farkında mıydı? Poppy'ye bakmak beni mutlu ediyordu. Bunu tarif etmenin daha basit bir yolu yoktu. Benim gözümde o kadar güzeldi ki tek yapmam gereken onu izlemektir, böylece hayat yeniden anlam kazanıyordu.

İlk kez birlikte olduğumuzda cemaatimin bir üyesi, benim ve Tanrı'nın arasındaki yeni bir anlaşmaydı. Bunun paylaşabileceğimiz en yoğun, en aydınlık ruhani ve bedensel bir deneyim olduğunu düşünmüşken bir şekilde bu anlaşma büyümüştü. Şimdi ona her baktığımda kendimi inancı değiştikten sonra ilk kez vaftiz edilen biri gibi hissediyordum. Transfigürasyon'a tanık olan havariler^{*} ne hissediyorsa, onları anlayabiliyordum.

Tanrı, benim Tanrımdı fakat Poppy... Poppy Tanrı'nın benim için yolladığı elçiydi.

Bunu ona söylemek için ağzımı araladığımda bir parmağını dudaklarıma bastırdı. Muzip bir ifadeyle gülümserken, "Birinin sesini duydum," diye fısıldadı.

^{*}Karakter burada, yaşadığı deneyim karşısında hissettiği hayranlığı ifade etmek için İncil'e gönderme yapmıştır. İsa'nın havarilerinden bazılarına yönelik bir olay olan Transfigürasyon'dan bahsedilmektedir. Bu olayda, İsa yüksek bir dağa tırmanıp orada görünüşünü parlak bir ışıkla değiştirir.

Bardakta şingırdayan buzların sesini, atlar ve teknelerle ilgili bir başka Amerikalı Protestanlara özgü sohbetin gürültüsünü ben de duymuştum. Hareketsizce durduk, Poppy neredeyse vestiyerde yakalandığı için ergenlere özgü kıkırdamasını bastırmaya çalışıyordu. Nihayet sesler uzaklaştığında, vestiyerden çıkarak odamıza koştuk. Elçimin itiraz eden sesini öpücüklerle kesip onu duşa sürükledim. Orada temizlenip tekrar kirlendik ve ardından yeniden temizlendik.

6. BÖLÜM

*D*önüş için yola çıkana kadar, *bu fikir* zihnime düşmemişti. Poppy, döndüğümüzde Noel ağacını kurmasına yardım edeceğime dair bana söz verdirdikten sonra uykuya dalmıştı. Yumuşak bir şekilde horlamaya başladığında açtığı Noel şarkısını kapatmanın ve sesli kitabımı dinlemenin daha mantıklı olacağını düşündüm.

Theseus ve Girit Labirenti'nin hikâyesini dinlerken labirentin kendisini ve mitolojide öne çıkan diğer sembolleri düşünmeye başladım. Kelt düğümleri, haçlar, üç bacaklılar ve helezonlar. Sonra, ıslanmış ama boş sayılabilecek otoyolda ilerlerken sadece helezonları düşündüm. Bunun ardından, Sterling'e karşı hissettiğim kıskançlığı bir kenara bırakmış olmama rağmen Anton'a duyduğum kıskançlıkla neden hâlâ mücadele ettiğimi anladım.

Hayat bir helezondu.

Yaşadığımız süre boyunca, ilerlemeye devam edecektik fakat helezonlar hedefimize yaklaştığımız yolda aynı şeyleri -duyguları, sorunları, karakteristik kusurları- periyotlar halinde tekrar deneyimlememiz anlamına geliyordu. Bu, merdivenden çıkan bir insanın her on adımda bir kendini sürekli kuzeye bakarken bulmasına benzerdi.

Kıskançlık, benim kuzeyimdi. Belki de onu en son deneyimlediğimden beri çok daha fazla şey öğrenmişim. Belki bu sefer ustalaşmak daha kolay olacak, böylece kaçınılmaz olarak

onunla tekrar karşılaştığımda daha üstesinden gelinebilir bir hal alacaktı...

Ancak zihnim o noktada durmadı çünkü bunun sadece insanlar için geçerli olan bir durum olmadığını fark ettim. Aynı şey, kurumlar ve kiliseler için de geçerliydi. Aslında Katolik Kilisesi için demek daha doğru olurdu. Tarihsel olarak kilisenin de kendi helezonu vardı. Modernleşmeye veya uyum sağlamaya zorlandığı çağlar, insancılık ve felsefede ileriye dönük büyük sıçramalar yaşadığı anlar, dogmatik ve eziyetle geriye doğru dev adımlar attığı zamanlar...

Kilisenin, ona nasıl değişmesi gerektiğini söylememe ihtiyacı yoktu. O, zaten nasıl olacağını biliyordu. Daha önce bunu pek çok kez yaşamıştı.

Zihnimden, *Katolik Kilisesi'nin reform için bir reçeteye ihtiyacı yok*, diye geçirdim. Bilgisayarımın yanımda olmasını ve bunu yazabilmeyi diliyordum. *Kilise uyanmak için sadece bir çağrıya ihtiyaç duyuyor...*

Aman Tanrım. Tezimin sonuç kısmına ulaşmak için önümde duran engeli gerçekten aşmış mıydım? Sonunda bu sikik şeyi yazabilecek miydim?

Heyecanla gaza basarken saate baktım. Eve varmamıza sadece birkaç saat kalmıştı. Sonra, tezimin kıcını tekmelemeyi başatabilecektim.

Poppy, kollarını kavuşturarak, "Ağacı birlikte kuracağımızı sanıyordum?" dedi.

Kapıdan çıkmak üzereyken ona akılları durduracak bir öpücük vermek için durmuştum ama hata yaptığımı bilmem gerekirdi. Bu şekilde atıştırma ile dolu bilgisayar çantamı fark etmiş, bütün geceyi dışarıda geçirmeyi planladığımı anlamıştı.

Bir elimi saçlarımda gezdirdim, onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyordum. Çoğu insan bebekleri nasıl seviyorsa,

Poppy de Noel'i öyle seviyordu; yoğun ve biraz da mantıksız bir şekilde. Evlendiğimiz günden beri her yeni yılda ağacı birlikte kurardık. Öte tandan, burada onunla tartıştığım her dakika, lanetli tezimi nihayet sona erdirecek sözlükleri yazabileceğim halde boşa harcadığım bir dakikayla eşdeğerdi.

"Başka bir akşam kurabilir miyiz?" diye sordum. Pişman ve gerçekten de istekli görünmeye çalışıyordum ki ikisi de değildim.

Altdudağı somurtmaya benzer bir ifadeyle tehlikeli bir şekilde büzüldü. Bu görüntü, kalbimin yerinden çıkacak gibi atmasına sebep olmuştu ancak beynim *yaz, yaz, bitir, bitir* diye bağıırıyordu. Kalbim suçluluk duygusuyla kasıldı.

"Bugün Şükran Günü'nün ertesi günü," dedi. "Noel ağaçlarının bugün kurulması gerekiyor ama beklemek istiyorsan..."

"Evet, teşekkür ederim. Söz veriyorum işimi bitirdiğim anda yedi tane Noel ağacı bile kurarız, tamam mı? Annenin Pickering Çiftliği'ndeki kadar ağaç kurabiliriz." Hareketsiz dudaklarına bir öpücük kondurdum. "Yakında şu şeyi bitireceğim. Yemin ederim."

Kapıdan çıktığımda kolları hâlâ göğsünde birleştirilmiş bir şekilde, öylece duruyordu.

Ertesi günün öğleden sonrasında Profesör Morales'in ofisinin aralık kapısını çaldım. "Profesör? İçeri girebilir miyim?"

Morales, ofisinin küçük penceresinin önünde durmuş, avucunun içiyle sırtının alt kısmını ovuşturuyordu. Cevap vermediği için, en sonunda bana dönene kadar eşikte bir vampir gibi bekledim. Dudakları düz bir çizgi halindeydi ve mutsuz görünüyordu. Gözleri uzaktayken bakışları buğuluydu.

"Kötü bir zamanlama mı?" diye sordum. Küçük, paylaşımlı ofisimden kütüphaneye doğru yürürken ofisinin ışığının yandığını görmüş, hızla ayağa fırlamıştım çünkü son revizyonumu gösterme fırsatını değerlendirmek iyi bir fikir gibi gelmişti.

Dün geceyi kütüphanede geçirmiş, sabah geç saatte eve gelip duş almış ve dondurucu kar yağışının altında kampüse doğru yola çıkmadan önce biraz uyumuştum. Poppy evde değildi, muhtemelen galaya hazırlanmak için çıkmıştı. Ancak oturma odasındaki Noel ağacı, koca olarak sebep olduğum bir yığın başarısızlığın iki metrelik bir anıtı gibi beni karşılamak için orada dikiliyor, gökyüzünün gri ışığında bana göz kırpyordu.

Öfkeyle *ona daha sonra kurabileceğimizi söylemiştim*, diye düşündüm. Ağacı bensiz kurması oldukça pasif-agresif bir hareket gibi görünüyordu. Duş alıp uyumak için uzandığımda, göğsümün kızgınlıkla dolmasına müsaade ettim. Sonunda bir ilerleme kaydetmiş, nihayet oyunun sonuna gelmişken bensiz bir şeyler yapmaya mı başlayacaktı? Şimdi mi? Tüm bu saçmalıkların sonuna bu kadar yaklaşmışken mi?

Yine de benim yaratılışımda öfke yoktu. Ben, suçluluk üzerine programlanmışım. Çok geçmeden öfkem, Poppy'nin tek başına süsler astığı, yalnız başına eggnog* içip şarkı söylediği karamsar görüntüler yüzünden dindi.

Tek başına. İngilizcedeki en kötü iki kelime ya da en azından en kırıcı olanlardı.

Zorla da olsa zihnimi Noel ağacından ayırıp şu ana getirmeyi başardım. Morales, öne doğru eğilmiş, bir elini masasına dayamış ve kasılmış çenesiyle uzak bir noktaya bakıyordu. Sonunda dudaklarından derin bir inilti çıktı. Normalde karımın önümde elleri ve dizleri üzerine çöktüğü sırada çıkardığı türden bir sestti. Otomatik bir tepkiyle kızardım fakat Morales'in gerçek bir acı içinde olduğunu fark ettiğimde, yanına gitmek için hareketlendim.

“Profesör? Birini çağırmamı ister misiniz?”

*Yumurta, süt, şeker, baharat ve bazen de içkiyle yapılan bir içecektir. ABD'de geleneksel olarak özellikle Noel zamanlarında tüketilir.

Bir dakika sonra, "Sanırım doktorumu arasam iyi olur," demeyi başardı. Vücudu hafifçe gevşese de doğrulmanın ağrısını tekrar tetikleyeceğinden korkar gibi hareketsiz kaldı.

"Şey, tamam." Bilgisayar çantamı omzumdan indirip ceketimin cebinden telefonumu çıkardım. "Adı ne? Belki numarasını internette bulabilirim."

"Ben yaparım." Şimdi sesi biraz daha az gergin ve daha netti. "Bana çantamı getirebilir misin?"

Dediğini yaptım, kendi telefonunu bulduğunda birkaç dakika içinde bir hemşireyle konuşmaya başladı. *Altı dakikalık aralarla, sadece sırt ağrısı olduğunu düşünmüştüm ve hayır, hayır suyum gelmedi* gibi şeyler söylüyordu.

O sırada doğum sancısı çektiğini fark ettim. Lanet olsun.

Lanet.

Olsun.

Bir zamanlar bebekleri vaftiz etme yetkisine sahip bir adamdım. İnsanları evlendirebiliyor, yataklarının başında dua edebiliyordum. Onlara hayatlarının en mutlu ve en mutsuz, inişli ve çıkışlı, acılı ve coşkulu anlarında yol göstermiştim.

Fakat doğum yapan bir kadınla ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Özellikle de söz konusu akademik geleceğimi elinde tutma potansiyeline sahip olan bir kadın olduğunda.

Telefona doğru, "Tamam," dedi. Ardından, "Evet, beni hastaneye götürecek biri var," diye ekledi.

Bir tür komedi dizisi karakteri gibi başkasını arıyormuşçasına içgüdüsel olarak arkama baktıktan sonra, hastaneye götürecek birinin *ben* olduğumu fark ettim.

Morales, telaşlandığımı hissetmiş gibi telefonu kapatırken bana baktı. "Tyler," dedi. "Şu yavru köpek bakışını bir kenara bırak. Onlarla başa çıkamıyorum, söz konusu tezin olma -ah." Tekrar eğilip iki elini masaya dayadı. Neredeyse zar zor nefes alıyordum.

Ne yapacağımı bilemeyerek beceriksiz bir şekilde sırtını sıvazladım.

Dışlerinin arasından tısladı. “Bana. Dokunma.”

“Elbette, efendim.”

Bir dakika daha öylece durduktan sonra nihayet doğruldu. “Arabanı nereye park ettin?”

“Binanın dışındaki fakülte otoparkına. Buraya getirmemi ister misiniz yoksa?”

“Sikerler, yürüyebiliriz.” Doğrulup eliyle çantasını almamı işaret etti ve yürümeye başladı. Kendimi on beş yaşında, beceriksiz ve işe yaramaz bir ergen gibi hissediyordum. Ne söyleyeceğimi, oraya vardığımızda hangi hastane girişinde duracağımı bile bilmiyordum. Elbette bir şeyler yapmam gerekirdi, değil mi? Şu tuhaf nefes alma olayı mesela, filmlerde hep öyle yaparlardı.

Dışarı çıkarken koridorun ışığında parlayan alyansını görünce, “Bay Morales’ı aramamı ister misiniz?” diye sordum.

Bana, Ortaçağın kilise tarihi derslerinde, hiçbir şey bilmeyen lisans öğrencilerine attığı alaycı bakışlarla baktı. “Gerçekten evlendiğimde kocamın soyadını aldığımı mı düşünüyorsun?”

“Şey... Hayır?”

“Tanrım, tabii ki hayır. Ayrıca normal şartlarda bebek haftaya kadar doğmayacağı için kocam ailesini ziyaret etmeye gitti... ah, lanet olsun.” Asansörden neredeyse bir metre kadar uzakta durup ellerini uzattı, tutunacak bir şey arıyor gibiydi. Kolumu uzattım fakat anında pişman oldum. Parmaklarının tutuşu o kadar sıkıydı ki daha sonra tenimin moraracağından emindim. Yine de mümkün olduğunca dik durmaya çalıştım. Sırtının aşağısını ovalamak için hareket ettiğinde, birinin tez kurulumdaki hocamı neredeyse kucakladığımı görmemesini umarak ona doğru uzandım ve sırtını sıvazladım.

Birkaç dakika yürüyüp sancısı yüzünden bir süre durduktan sonra bir şekilde kamyonetime doğru ilerlemeyi başarmıştık.

Avucumun altındaki kemikleri yavaşça küçük ve sert taşlara dönüştürmüş gibiydi. Yapabildiğim kadarıyla sırtını ovaladım. Kamyonete bindiğinde koltuğu arkaya yatırıp başını geriye attı ve kocasına sancılar içinde olan karısını neden hastaneye götürdüğümü açıklayan -ki bu oldukça garipti- bir mesaj bıraktı.

Yirmi dakikalık yolu sadece on dakikada gelmiştim. Hastanenin acil servis girişinde durduğumda, Profesör Morales şüpheyi yer bırakmayacak şekilde doğum sancısı çekiyordu. Kamyonetten inip ön kapıya kadar birkaç adım atmamız bile birkaç dakika sürmüştü. Bir hemşire, tekerlekli sandalye ile geldiğinde Morales ona, bugüne kadar kendisinden duyduğum en ağır küfürleri savurdu. Kamyoneti park etmek için dışarı çıkmaya çalıştığımda bana belirsizce kahrolası yanında kalmam gerektiğini söyledi. Ben de öyle yaptım. Elimi avuçları arasında ezmesine müsaade edip erkek kardeşlerimin dahi yüzünü kızartacak küfürler etmesini dinledim. Fakat bu, doğum servisinde bir odaya çıkana kadar sürmüştü.

Hemşirelerden biri, “Bebeğin babası siz misiniz?” diye sordu.

“Hayır.” Kekelemiştim. “Ben onun doktora adayayım.”

Hemşire, sanki deliymişim gibi gözlerini kısarak bana baktı. Ben de kendimi deli gibi hissediyordum. Etrafım telaşlı hemşireler ve monitörlerle çevriliydi. Bir hata yapıp omuzumun üstünden arkaya baktığımda bir hemşirenin elini Morales’ın-

Tereddütle, “Kamyoneti park etmeye gidiyorum,” diyerek geri çekildim. “Yardıma gelebilmesi için arayabileceğim bir kız kardeşiniz veya arkadaşınız var mı?” Yatağın üzerini işaret ederek hemşire/el/vajina durumunu kastettiğimi belirttim. “Tüm bu şeyler için?”

Söylediğine göre bir kız kardeşi vardı. Daha sonra, Morales’ın kocası aradı, oldukça heyecanlıydı ve taksiye binip havaalanına gidiyordu. Kamyonetimi park edip yukarı çıktığımda, Morales kocasının yolda olduğunu ve kız kardeşinin odaya doğru geldiğini biliyordu. Bekleme odasında bir koltuğa yerleştim.

Kolumda bir morarma olup olmadığını kontrol ederken kendimi garip bir şekilde gergin hissediyordum. Neden böyleydi? Doğacak olan benim bebeğim değildi.

Fakat daha sonra gerginlik sandığım şeyin aslında sevinç kırıntıları olduğunu fark ettim. İşin ve suçluluk duygusunun yarattığı sise galip gelen parlak, canlı bir şeydi. Tam şu anda, burada Morales'ın *bebeği* olacaktı. Ben de bunun bir parçası olmuştum. Savaşlara, soykırımlara, kötü siyasetçilere ve boktan akademik politikalara rağmen bu hayatın bir parçası olmuştum. İnanılmaz ve güzel bir şeyin parçası.

Hastanede kendi bebeğimi bekleyeceğim zamanlar için sabırsızlanıyordum. Geriye yaslanıp kendime hayal kurma izni verdim. Poppy'nin şişmiş karnını, bana ağır küfürler ettiğini düşündüm. Bizim ve genişleyen ailemiz hakkında bir şeyler söylediler. Poppy'nin benim çocuğumu doğurmasını düşünmek neredeyse oldukça acı verici bir hal almıştı. Fakat bu, üzüldüğüm için değil, içimi inanılmaz bir mutlulukla doldurduğu içindi. Sadece bunun düşüncesiyle bile gülümsemeye başladım. Acaba diplomamı aldıktan hemen sonra bebek sahibi olmayı denemeyi kabul eder miydi? Tanrım, bunu şimdi de yapabiliriz çünkü kü hamile kaldığında, doğum dokuz ay sonra gerçekleşecekti. Yine de bunu istiyorsam kafamı toparlayıp doktoradan sonra ne yapacağıma karar vermem gerekiyordu. Kendi hayatımla ilgili bir planım olmadan Poppy'den çocuğumu doğurmasını isteyemezdim.

“Bay Bell?” Hemşirelerden biri bekleme odasına girdi. “Bayan Morales, sağlıklı bir kız bebek dünyaya getirdiğini ve gelip onunla tanışabileceğinizi söylememi istedi.”

Rahatsız etmemem gerekiyordu. Gerçekten rahatsız etmemeliydim...

“Pekâlâ.” Ayağa kalkıp hemşireyi odaya kadar takip ettim ve bu sırada da saate baktım. Hastaneye geleli sadece iki saat olmuştu, bebek sahibi olmak hakkında pek bir şey bilmesem de

doğum için oldukça hızlı bir süreç gibi duruyordu. Kardeşlerimin çocuğu yoktu, Poppy'nin kardeşleri de biz tanışmadan çok uzun zaman önce çocuk sahibi olmuşlardı. Gerçekten, bebeklerle ilgili tek deneyimim vaftiz törenlerinden ibaretti ki onlar da pek uzun sürmezdi.

Odaya girdiğimde Morales'in koyu mor tonunda bir ruj sürdüğünü ve hastane önlüğünün üzerine pahalı bir hırka geçirdiğini gördüm. "Daha önce söylediğim her şey için özür dilirim, Tyler," dedi hızlıca. "Şu anda kendimi çok daha iyi hissediyorum."

Kız kardeşi, "Evet çünkü ağrı kesici verdiler," diye açıkladı.

Morales, kucağındaki battaniye yumağını işaret etti. "Kızım-la tanışmak ister misin?"

Yavaş adımlarla yatağa doğru ilerledim, birdenbire utanmıştım. Öte yandan Morales küçük bebeği kollarıma almam için uzattığında, beni bu duygudan çabucak kurtarmıştı. Bebekler hakkında pek bir şey bilmesem de nezaket kurallarına göre uzatılan bir bebeği reddetmenin kabalık olacağını biliyordum. Bebeği kollarıma aldığım anda hafifliği beni hazırlıksız yakaladı.

Küçük yüzüne baktım, gözleri hafifçe şişmişti. Başında mavi ve pembe çizgileri olan bir şapka vardı. Gözleri açıktı, neredeyse insanüstü bir sakinlik içindeydi. Koyu renk gözlerini kırıştırtırken küçük ağzı dünyayı şaşkınlıkla keşfediyor gibi aralanmıştı. Doğaüstü, mükemmel ve çok kırılgandı. İri gözleri benimkilere değdiği anda hem huzur hem de göğsümü alt üst eden bir neşe hissettim. Neredeyse sersemletici bir duyguydu.

Peygamber İbrahim'in oğlu İshak'a neden *gülmek* anlamına gelen İbranice bir isim verdiğine dair birçok şey duymuştum. Sebebi, Tanrı ona bir çocuk doğuracağını söylediğinde, Sâre'nin gülmüş olması ve hatta Tanrı'nın da bu duruma kahkaha atmasıydı. Ancak, şu anda İbrahim'in yeni doğmuş bebeğini kucağına alırken nasıl hissetmiş olabileceğini biliyordum. O kadar coşkulu ve sarhoş edici bir mutluluktan ki gülmeden edememişti.

GECE YARISI AYINI

Dudaklarımı bebeğin alınına bastırdım, göğsüm hayranlık ve umutla genişlemişti. Bebeği yorgun bir gülümsemeyle bana bakan Morales'a -isteksizce- geri verdim. "Cumartesi geceni böyle geçireceğini tahmin etmediğine bahse girerim."

"Kütüphanede çalışmaktan çok daha iyi olduğu kesin." Gülümsemesine karşılık verdiğim anda keskin ve paniğe benzer bir his, düşüncelerime sızdı. Uykudan uyandığınızda yavaş yavaş sağır edici alarmı fark ettiğiniz âna benziyordu.

Cumartesi gecesi.

Cumartesi gecesi gerçekleşecek bir şey vardı.

Alışkanlıkla telefonumu kontrol ettiğimde, takvim bildirimi bana tam olarak neyin gerçekleşeceğini ve ayrıca çoktan bir saat geç kaldığımı gösterdi.

Poppy'nin galası.

7. BÖLÜM

Şanslı günümdeysem, şehirdeki evimizden Manhattan'daki yeni Danforth Stüdyosu'na gitmek yaklaşık doksan dakika sürüyordu. Söz konusu New Jersey trafiği olduğunda ise şanslı günlere pek sık rastlanmazdı. Nihayet stüdyoya ulaştığımda, galanın başlamasının üzerinden üç saat geçmişti. Ana stüdyonun üstündeki açık çatı katındaki etkinlik alanına ilerlerken, ayakkabılarım düz ahşap zeminde gıcırdıyordu.

Eve dönüş yolunda Poppy'yi aramış, yolda birkaç kez daha denemiş fakat cevap alamamıştım. Mesajlarıma da cevap vermemişti ve bu şekilde farkına varmıştım.

Bana çok öfkeliydi.

Söz konusu bir bebektir! Zihnim, benimle tartışır gibi itiraz etti. Bir bebeğe kızgın olamazsın!

Olanları açıklamama izin verdiğinde, her şey yoluna girecekti. Bundan emindim.

Sadece önce onu bulmam gerekiyordu.

Gala hız kesmeden devam ediyordu. Tepedeki tavan pencerelerinden görünen yıldızlar parıl parıldı. Bir müzik grubu, Gershwin'in parçalarını seslendirirken çakırkeyif bağışçılar dans ediyordu. Garsonlar sonu gelmeyen içkiler için etrafta dolanırlarken, insanlar dans pistinin kenarında sohbet edip gülüyorlardı. Gözlerim hızla Poppy'yi aradı. Kalabalığı yumruklayacak gibi hissetmeme rağmen elimden geldiği kadar nazik bir şekilde insanları iterek aralarından geçtim. Poppy'yi bulmam, neden geç

kaldığımı açıklamam gerekiyordu. Bu gece buraya gelip kendisini desteklememin ne kadar önemli olduğunu açıkça söylemiş olmasına rağmen geç kalmıştım.

Lanet olsun.

Bu defa gerçekten sıçıp batırmıştım.

Göz ucuyla kırmızı, parlak bir dantel gördüğümde topuğumun üzerinde dönerek onu bulmaya çalıştım. İşte oradaydı. Saçları ensesinden yukarı doğru toplanmıştı ve köprücük kemiğinin hemen altında küçük bir haç vardı. Elbisesinin düşük ve dantelli dekoltesi mükemmel memelerinin üst kıvrımlarını ortaya çıkarmıştı. Dizlerinin altında biten elbisesinin eteği hareketiyle dalgalanırken bacaklarının ortasında biten ten rengi astar görünüyordu. Metalik altın rengindeki topukluları ve Poppy'yi simgeleyen kırmızı rujuyla, görünümünü tamamlamıştı. Kısa bir an için tüm kan beynimden sikime hücum etti ve kumaş pantolonumun dar gelmeye başladığını hissettim. Onu o danteller içinde becermeyi çok isterdim. Önünde diz çöküp eteğini kaldırdığımda, parlak topuklularını giyerken bacaklarını aralamak ve amını yiyebilmek için her şeyimi verirdim.

Ceketimi ve kimse görmeden pantolonumu düzelttikten sonra ona doğru yürümeye başladım fakat sonra olduğum yerde durdum. Düşüncelerim Poppy tarafından ele geçirildiği için yanında kimin durduğunu fark etmemiştim. Sadece yanında da durmuyordu. Poppy kolunu adamın beline dolamışken adam da kolunu onun omuzlarına sarmıştı. İki bağışçıyla bir şeylere gülüyorlar, Poppy adama sarılmışken şampanya kadehiyle bir şeyi işaret ediyordu.

Hissetmeye hakkım olmadığı halde, içim engel olamadığım bir öfkeyle doldu. Yine kendimi bir helezonun içinde bulmuştum ama şu anda kıskançlıkla ilgili devam eden mücadelem konusunda bir şeyler öğrenmiş gibi davranmanın sırası değildi. Sikkik Anton karıma rahat ve -hep sarıldıkları için- buna alışkınmış gibi dokunurken bunu yapamazdım.

Tekrar yürümeye başlayıp avuçlarım Anton'a yumruk atma isteğiyle karıncalanırken, çocukluğumda İncil'i okurken gördüğüm bir resmi hatırladım. İsa'nın tefecileri ve tüccarları tapınak avlusundan kovalayışı, bir eliyle para yığınına yere saçarken diğer elini de havaya kaldırışı resmedilmişti. Elinde Kudüs'ün en kutsal noktasını kirletenlerin üzerine vahşet yağdırmak için bir kırbaç vardı. Devrilmiş masalar, kırılmış tabureler ve etrafa koşturan insanlar vardı. Bu resmin her ayrıntısı şu anda tam olarak yapmak istediğim şeyi anımsatıyordu. Masaları ters çevirmek, öfkeyle etrafa saldırmak, karıma, *benim* kutsal noktama, dokunan piçi uzaklaştırmak istiyordum.

Poppy bağışçılardan biriyle konuşmak için döndüğünde ona yaklaştığımı fark edip donakaldı. Yüzünde aynı anda birçok duygu belirdi. Şaşkınlık, öfke, rahatlama ve endişe. Bunların ardından nezaket ve pahalı eğitimlerin izi kendini gösterdi, ilkel ifadesi yerini kontrollü ve zarif bir maskeye bıraktı.

Yanına ulaştığımda yapmak istediğim tek şey onu kucaklayıp sürükleyerek buradan çıkarmaktı. Onu omzuma atmayı, boyundan tutmayı ve Anton'a -ve Poppy'ye- kime ait olduğunu gösterecek sahiplenici bir şey yapmak istiyordum. Poppy'ye sahip olanın kim olduğunu göstermek istiyordum.

Ancak seks sırasında tüm bunlar ateşli ve rızaya dayalı olsa da toplum içinde hem boktan hem de cinsiyetçi hareketlerdi. Özellikle de üzerinde yıllarca çalışılıp sonunda önemli bağışçılarla dolu bir etkinlikteyken. Kıskançlık ve sahiplenme içgüdüsünün yatak odası ile dış dünya arasındaki farkını unutacak kadar kendimi kaybetmiş değildim.

Yine de ona yakın bir şey hissediyordum. Ellerimi ceplerime soktuğumda, dürtülerime boyun eğmediğim ve onu fiziksel olarak Anton'dan uzaklaştırmadığımdan emin olmak için kasıtlı olarak uzakta dursam bile henüz kendimi kaybetmemiştim.

O yetişkin bir kadın. Sadece arkadaşlar. Kıskançlık yapıyorsun. Ayrıca şu anda başı belada olan sensin.

Tüm bunları Anton ona sarılırken hatırlamak zordu. Gözlerimi elinin omzuna dokunduğu noktadan ayırıp karımın bakışlarıyla buluşturdum.

“İyi akşamlar, Poppy. Merhaba Anton. Geciktiğim için üzgünüm.”

Daha susmadan bile kıskançlık izlerini kelimelerimden tamamen silemediğimin farkındaydım. Yüz ifadem, hissettiğim bütün çelişkili duygulara ihanet ediyordu. Bağışçılar özür diler gibi bir şeyler mırıldanıp Poppy, Anton ve beni yalnız bıraktığında ise bu doğrulanmış oldu.

Sorun değildi çünkü şu anda Anton oldukça rahatsız görünüyordu. Kolunu Poppy’nin omuzlarından çekip boğazını temizledi. “Merhaba, Tyler.”

Gözlerimi üzerinde gezdirdim. Benden birkaç yaş büyüktü. Açık kahve saçları ve kehribar rengi gözleriyle boyu benimkinden birkaç santim kısıydı. Bu farkındalık korkunç, bencil bir neşeyi de beraberinde getirmişti. Belirsiz bir göbeği vardı, kolları inceydi. Üstündeki şık smokin bile bunları gizleyememişti.

Utanmışa veya telaşlanmışa benzemiyordu. En azından yüzünde yanlış bir şey yaparken yakalanan birinin utangaçlığı yoktu. Rahatsızlığı da daha büyük bir utançtan kaynaklanıyor gibiydi. İşin aslı, şu anda bana utangaç bir gülümsemeyle bakıyordu. Bunu yaparken çok yakışıklı görüldüğü gerçeğinden nefret ettim.

“Anton, Poppy ile birkaç dakika yalnız konuşabilir miyim?”

“Tabii.” Aceleyle bizden uzaklaşmaya başladı. “Birazdan görüşürüz, Poppy.”

Yanımızdan ayrıldığında grup da çaldığı şarkıyı bitirmişti. Çatı katı sessiz bir sohbete dalarken Poppy ile birkaç dakika boyunca birbirimize baktık. İçimde ona karşı büyük bir arzu vardı ama Poppy bana öfkeliydi. Sonunda öne doğru bir adım

attığında bedenlerimiz o kadar yakındı ki elbisesi pantolonumun kumaşına değiyordu.

Kararlı bir tavırla, “Burada konuşmak istemiyorum,” dedi. Kalp şeklindeki yüzünü benimkine doğru eğmiş, gergin çenesini meydan okur gibi havaya kaldırmıştı. Kendimi tutamadan çenesine dokunmak için uzandım.

İşte buradaydı. Kirpikleri titrerken hafif bir nefes aldı. Benim ona aç olduğum kadar, o da bana açtı.

“Kızgınsın,” dedim ve bu bir soru değildi.

“Evet. Ayrıca bu konuyu burada konuşmak istemediğimi söylerken ciddi dim.”

“Şu anda istediğim şeyin konuşmakla hiçbir ilgisi yok.”

Yanlış bir şey söylediğimi biliyordum ama umurumda bile değildi. Her şey aynı anda üstümüze -üzerime- yıkılıyor gibiydi. Stres, yalnızlık ve kuzumdan sıcak dalgalar halinde yayılan öfke karşısında nefes alamıyordum. Öfkeliydim, tahrik olmuştum ve geç kalıp onu hayal kırıklığına uğratan kişi olmamım bir önemi yoktu. Bildiğim tek şey göğsümdeki çelişkili duyguların patlayacakmışım gibi hissettirmesiydi. Sadece şu anda neye ihtiyacım olduğunu biliyordum. Poppy’ye ihtiyacım vardı.

Karşımdaki başka bir kadın olsaydı bana tokat atardı. Ancak Poppy’nin, grup yeni bir şarkıya başladığında yanaklarında beliren kırmızılığı ve boynundaki damarların sertleştiğini görebiliyordum.

Tehlikeli derecede kısık bir sesle, “Eğer,” dedi. “Bu işin sonunun beni sikmene izin vermemle biteceğini sanıyorsan, gerçekten yanıyorsun.”

“En azından beni dinler misin? Geç kaldığım için özür dileirim ama-”

“Önemi yok,” dedi. “Söyleyeceğin hiçbir şey şu anda bize yardımcı olmayacak.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Kendime konuşacak kadar güvenmiyordum çünkü aklıma gelen kelimelerin hepsi öfkeyle dolu ve savunmacıydılar.

Poppy kendini biraz daha yaklaştırarak göğsünü kaburgalarıma bastırdı. Üzerime dikilmiş, elmas sertliğindeki gözlerini dışarıdan bakan biri göremediği için, evli bir çiftin arasındaki sevgiye tanık olduğunu düşünebilirdi. “Anton’u deli gibi kıskanıyorsun ve ne var, biliyor musun? Kıskanmalısın da. Çünkü günün sonunda daima benim yanımda olan o. Düşüncelerimi, korkularımı anlattığım kişi o. Üstelik senin bilmediğin ama onun...” Bakışlarını benden uzaklaştırarak sustu.

Parmaklarımı çenesinin altına koyup yüzünü kendime çevirdim. “Neyi biliyor, Poppy? Senin hakkında benim bilmediğim neyi biliyor olabilir?” Çenesini tutmaya devam ederken dudaklarımı kulağına yaklaştırdım. “Yalnızken aklından ne geçtiğini biliyorum. O güzel kafandan geçen her fanteziyi, hangi kelimelerin ve manzaranın seni ıslattığını biliyorum. Amının içinde olmanın da ruhunu görebilmenin de nasıl hissettirdiğini bilen benim. Geceleri hangi kitapları okuyarak uykuya daldığını, şöminenin yanındayken ve koltuktayken hangi battaniyeyi kullanmanın hoşuna gittiğini biliyorum. Kim olduğunu unutmama sebep olacak kadar sert bir şekilde boşalmanı nasıl sağlayacağını bilen benim. Sana vereceğim orgazma o kadar açsın ki şu anda dizlerinin üzerine çöküp yüzüne boşalmama izin verirsin. Tam burada, şu anda, tüm bu insanların önünde. Vermez miydin?”

Nefesleri hızlanmıştı. Göğsü benimkine yaslı bir halde inip kalkıyordu ve bütün vücudu ürpermişti. Çenesini bırakıp gerildim, amacıma ulaştığım için memnundum ve bir dakikalığına gerçekten de işe yaradığını düşünmüştüm. Kızgınlığını bir kenara bırakmaya ikna ettiğime inanmıştım.

Ama yanılmıştım.

Sanki onu itmişim gibi sendeleyerek geri çekildi. Bir bakıma bunu yapmıştım, söylediklerimle onu sınıra itmiştim.

Yüzünden incindiği ve uyarıldığı belli oluyordu. Gözbebekleri büyümüş, dudakları aralanmış ve teni kızarmıştı. Bunun ardından gözyaşları ortaya çıktı, ela gözlerinden büyük, cam gibi yaşlar süzülürken arkasını dönüp çatı katındaki misafirleri iterek aşağıya indi.

Yanımdan uzaklaşırken kırmızı dantelin bacaklarında dalgalanışını izledim. Olduğum yerde kalmam gerektiğini biliyordum. İnsanlar soluklanacak bir boşluk istemedikleri sürece kaçmazlardı ve Poppy'nin şu anda benden o boşluğu istemesi için pek çok nedeni vardı. Bütün bu önemli insanların önünde onu ağlatmıştım. Suçluluk duygusu pençelerini enseme dolamış, boğazımı sıkıp göğsümü yumrukluyordu. Bir şeyleri kırmak istiyordum. Bir camı, bir arabanın kapısını veya kendi kemiklerimi. Bunun yanı sıra, peşinden gitmek ve adi bir pislik gibi davrandığım, dünyanın en kötü kocası olduğum için özür dilemek istiyordum.

Feministlerin dostu Tyler, istediği boşluğa ve sınırlarına saygı duymamı söylüyordu. Tartışmamızın geri kalanını onun istediği şekilde devam ettirmeyi kabul etmem gerektiğine inanıyordu. Ve bu da peşinden koşup onu en yakın masanın üzerine eğmemek anlamına geliyordu.

Siktir.

Doğru şeyi yapmaktan nefret ediyordum.

Nefret.

Tanrı'nın benden ne yapmamı beklediğini merak ederek gözlerimi tavana çevirdim. İncil'de partnerinizle aynı anda hem çok kızgın hem de çok azgın olduğunuz zamanlarda tek başına kalmasına nasıl izin vereceğinize dair bir ayet yoktu. Yavaş, caz melodileri yüksek beyaz duvarlarda ve cam tavanda yankılanırken smokinin içinde bir ereksiyonla karınızın merdivenlerden aşağıya kayboluşunu izlemekle ilgili bir ayet de.

Berbat olmasına rağmen doğru şeyi yapsam da sanırım yine tek başımaydım. Çok teşekkürler.

Eve gitmeliydim. Bir noktada Poppy'nin de eve dönmesi gerekecekti, o zaman konuşabilirdik. Öte yandan, muhtemelen yarın tüm günümü tezin üzerinde çalışarak geçirecektim ve ondan sonraki gün de. Bir sonraki gün de. Ayrıca girmem gereken dersler de vardı. Poppy'nin de çalışması gerektiği gerçeğini saymıyordum bile.

Lanet olsun, Missouri'yi özlemiştim. Tüm dünyamın tek bir binaya -St. Margaret'a- odaklanmasını, Poppy'nin evden kendi programıyla çalışmasını özlemiştim. Birlikte zaman bile geçiremiyorken, bunu nasıl düzeltecektik ki?

Önemi yoktu. Gitmeliydim.

Konukların arasından geçip arka merdivenlere doğru ilerlediğim sırada Poppy'nin geçtiği yoldan, ana stüdyoya inen geniş ön merdivenlerde tanıdık bir yüz gördüm.

Anton tek başına, aşağıya iniyordu. Bir yanımda kendi galasından üzgün bir şekilde kaçtığı görülen arkadaşını kontrol etmek istediğini düşünüyordu. Diğer tarafım ise tam anlamıyla deliye dönmüştü. Sikerler, sınırlar da doğru olanı yapmak da umurumda değildi. Karımın peşinden gitmeye hakkı yoktu. Bu, benim hakkımdı. Benim ayrıcalığımdı. Benim görevimdi.

Yönümü değiştirerek Anton'u takip ettim. Stüdyoya inerken deri ayakkabılarım merdivenlerde yankılanıyordu. Anton'u ya da Poppy'i göremiyordum. Bu yüzden köşeyi dönerek daha küçük olan, aynalar ve uzun barlarla kaplı stüdyo odalarına giden büyük koridora ilerledim.

Art arda gelen boş stüdyoların sonuncusunda Poppy'yi gördüm. Yalnızdı -Tanrı'ya şükür- ve kendine sarılmış bir halde pencereden dışarı bakıyordu. Sırtı kapıya dönük olduğu için beni göremiyordu. Ay ile sokak lambalarının birbirine karışan ışıkları altında kendi başına ağlarken omuzlarının hafifçe

titrediğini görebiliyordum. Bir tutam saç topuzundan kurtulmuş, zarif bir bukle halinde boynuna düşmüştü.

Odaya girip kapıyı yavaşça arkamdan kapattım.

Başını çevirerek omzunun üzerinden arkaya baksa da konuşmadı.

Bir adım atıp ona yaklaşıırken, “Bana gitmemi söylersen gideceğim,” dedim. “Sana dokunmamamı söylersen de dokunmayacağım.”

Yanağından bir damla yaş süzülüp çenesine indi. Hâlâ konuşmuyordu.

“Kırmızı diyebilirsin ya da sadece fısıldasan da olur. İstersen dudaklarını da kıpırdatabilirsin ve buradan giderim. Hiçbir şey sormam. Bir otel odası tutarım, böylece eve döndüğünde beni görmezsin.”

Sessiz kalmaya devam etti. Aramızdaki mesafeyi yarıya indirmişken ona bir seçenek sunmaya kararlı bir şekilde yaklaşmaya devam ettim. İsteddiği zaman bana hayır diyebileceğini, eğer söylerse gideceğimi bilmesini sağlamak istiyordum.

Sonunda kuzuma dokunabilecek kadar yaklaştım fakat dokunmadım. Onun için kahrolası şekilde sertleşmişim. Ellerim onu tutma ihtiyacıyla neredeyse titriyordu ama bunu da yapmadım.

Omzunun üzerinden bana bakmaya devam ediyordu. Yüzü, gözyaşlarının izleriyle parlarken boynuna düşen buklelerinin tennindeki duruşu çok zarifti. O tutamı çekiştirmek, boynunu ısırmak ve oradaki narin deriyi sertçe emmek istiyordum.

“Gitmem ya da burayı terk etmem için istediğin zaman kırmızı demen yeterli. O zaman duracağım.” Gözlerine baktım. “Beni anlıyor musun?”

Göz kırpmadan hafifçe başını eğdi.

Yeterli değil, diye düşündüm.

“*Evet, Peder Bell, anladım*, de,” diye emrettim.

GECE YARISI AYINI

Sebchi ya bana bu isimle hitap etmeye karşı duyduğu istekti ya da ses tonumdu. Hangisi ise nefesi aniden vücudunu terk etti. Sonunda bana döndüğünde, gözyaşlarıyla kaplı yüzünü benimkine doğru kaldırdı. Bir anlığına cevap vermeyeceğini, gitmemi söyleyeceğini, beni iteceğini düşündüm.

Hiçbirini yapmadı.

Bunların yerine, “Evet, Peder Bell,” diye fısıldadı. “Anladım.”

8. BÖLÜM

Teslim olarak, “Benim küçük Kuzum,” diye mırıldanıp ona dokundum. Bir elimi yukarı kaldırıp boynuna doladıktan sonra topuzundan kaçan tutamı bulup parmağımın etrafına doladım. “Sana öyle şeyler yapmak istiyorum ki...”

Leziz kırmızı dudakları aralandı. “Eğer bahsettiğin şeyleri yapmak istiyorsan, o halde onlar için savaşman gerekecek.”

“Gerçekten istediğin bu mu?” Parmak uçlarımı ipeksi saçlarında gezdirdim. “Yoksa bu, gitmemi istediğini söyleme şeklin mi?”

Kararlı bir ses tonuyla, “Hayır,” dedi. “Benim için savaşmanı *istiyorum*. Seni becermeyi ve bunu sertçe yapmayı istiyorum. Ayrıca şu anda sana çok kızgın olduğumu, vücudunun her yerini çiziklerle kaplamak istediğimi bilsen iyi olur.”

Az kalsın inleyecektim. Söylediği her kelime, sikimin acıyla zonklamasını sağlıyordu. Bu nefret seksini başlatan adımı atmakla, dizlerimin üzerine çöküp aletimin içine düştüğü bu sefalete son vermesi için ona yalvarmak arasında kalmıştım.

Beni bu ikilemden kurtararak avucunun içini pantolonumun üstüne bastırıp ereksiyonumu sertçe sıktı. “Benim için boşalırken canının yanmasını istiyorum,” diye tısladı.

“Ve ben de seni paramparça etmek istiyorum,” diye hırladım.

Gözleri parladı. “Denediğini görmek isterim.”

Elim hızla boğazına sarılırken onu aynanın soğuk camına doğru ittim. Boştaki elim bileğini bulduğunda başının üzerine

kaldırdım ama bileğini cama tam olarak sabitleyemedim yüzüme *sert* bir tokat attı. Küçük stüdyoda bir silah sesi gibi yankılanmıştı.

Geriye doğru sendeledim fakat bunu canım acıdığı için değil, şaşkınlıktan yapmıştım. Her zamankinden daha serttim. Poppy, tutuşumdan kurtularak kolumun altından geçip kapıya koşmaya başladı. Bir eliyle dantelli elbisesinin eteğini tutmuşken, ay ışığının altında parlayan altın topuklularıyla peri masallarından fırlamış bir prensese benziyordu. Doğrusu, bu bir peri masalı değildi. Eğer öyle olsaydı bile, bu gece kesinlikle prens rolünü oynamıyordum.

Birkaç uzun adım atarak onu kolundan yakalayıp yüzüme doğru döndürdüm. Ayağını kavalkemiğime doğru kaldırdığında acının parlak parıltısı, kaçmayı deneyebileceği kadar tutuşumu gevşetti. Buradaki önemli kelime *denemektir*. Beline uzanarak bir kolumu etrafına sardıktan sonra onu kendime çektim.

Ereksiyonumu karnına bastırarak, “Bunu hissediyor musun?” diye sordum.

Vücuduma karşı kıpırdanarak kurtulmaya çalıştı.

“Bu senin için, Kuzu.” Onu kendime daha sert bir şekilde bastırarak kıyafetlerimizin arasından sertliğimi tamamen hissetmesini sağladım. “Hepsi senin için.”

Ağzımı onunkine yapıştırarak onu öptüm. Dudaklarıma karşı inleyip kontrolünü kaybederek dudaklarını araladı ve dilimin onunkinin üstünde kaymasına izin verdi. Şu anda Poppy ile ilgili her şey yumuşaktı. Dudakları, sertleşmiş sikimin yaslı olduğu karnı, hâlâ sıkıca tuttuğum kolu...

O kadar yumuşaktı ki-

Boynumda, aşağıya doğru alev alev yanan, keskin ve acı dolu dört çizik belirdi. Tam o anda, hem öfkeyi hem de şehveti hissettim. İçimde, bir kefareti ödedikten sonra adil bir cezaya katlanmış gibi hissetmekten kaynaklanan o eşsiz heyecan belirdi.

ışıkta irileşmiş vahşi gözlerini görmek için geri çekildiğimde eli hâlâ havada asılı duruyordu.

Bakışlarımız buluştuğunda boynumdaki çiziklerden birinden akan sıcak kan gömleğimin içine süzüldü.

Ve ardından, tekrar koşmaya başladı.

Sadece bir veya iki adım atmasına müsaade ettikten sonra onu yakaladım. O noktadan sonra ikimizin de hareketleri hızlanmıştı. Dantelin birbirine dolanmış kumaşının arasına düşerken kollarımız ve bacaklarımız birbirlerine dolandı. Onu yeniden tutmak için çabalamama rağmen çok hızlıydı. Elleri ve dizleri üzerinde sürünerek benden uzaklaşmaya çalıştığında, ben de peşinden sürünüp elimi sertçe bileğine doladım.

Onu kendime çekip üzerine çıkararak hareket etmesini engellediğimde itiraz eder gibi çığlık attı. Kulağına, “Ne yakaladığıma bir bakalım,” diye fısıldadıktan sonra bir elimle bileklerini birleştirip diğeriyle de elbisesinin eteğini kaldırdım.

Bacaklarını havaya savurarak dönüp kaçmaya çalıştı fakat üstündeki pozisyonum kaçmasına izin vermiyordu. Bir yerlerde, şehvet sisiyle kaplı zihnimin arkalarında vicdanımın sesi yankılandı. *Hâlâ her şeyin yolunda olduğundan emin ol*, diye emretti. *Durman gerekiyor mu, kontrol et*. Daha önce sert bir şekilde sıkıştığımız olmuştu ama bunu asla öfkeli bir şekilde yapmamıştık. Hiç böyle olmamıştı. Henüz keşfetmediğimiz bir bölgenin içindeydik.

Parmaklarım ipek külotunun kenarında durdu. Durmak için verdiğim çaba yüzünden elim titriyordu. Tanrım, sadece elim değil; tüm vücudum titriyordu. Yine de durdum. İyi Adam Tyler, hanesine çok küçük bir puan eklenmesini hak etmişti.

“Durmamı istiyor musun, Kuzu?” Zorlukla sorabildim. “İstersen durabilirim.”

Dudakları zafer kazanmış bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Neden, beni kaybetmekten mi korkuyorsun?”

Hırladım. “Kaybetmeyeceğim.”

“() zaman çeneni kapat ve beni sik!” diye soludu. “Sana zaten bu şekilde olmasını istediğimi söyledim. Neyi duymayı bekliyorsun?”

İyi Adam Tyler’in duymayı beklediği çok şey olduğu kesindi. Fakat İyi Adam Tyler şu anda aramızda değildi.

Onun yerine Peder Bell buradaydı ve kilisede bir seanstaydı. Bileklerini tutmaya devam ederken külotunun ipek kumaşı üzerinden klitorisini ovmaya başladım. Doğru ritmi ve baskıyı bulduğumda, gözlerini kapatmasından zevk almıştım. Kıvrınmayı bırakıp kalçalarını elime doğru kaldırdı. Çamaşırının dışı bile nemliydi. Çatı katındaki hararetli tartışmamızı düşündüğümde bu bana Anton’un burada olup hâlâ Poppy’yi arayıp aramadığını düşündürdü. Emin değildim. Öfkem tekrar gün yüzüne çıktığında külotunu yumruğumun etrafına dolayıp yırtarak çıkardım. Narin kumaş avuçlarımda parçalanıp tatlı amını benim için çıplak bıraktı.

Ve sonra, amına şaplak attım.

Ufak bir inilti çıkarıp kendini uzaklaştırdığında sırf o sesi tekrar çıkardığını duymak için yeniden şaplak attım. Dizlerimin üzerine çöküp bacaklarımı açarak üstüne oturduğumda amı ıslak ve açık bir şekilde arkamda kalmıştı. Boştaki elimle pantolonumun fermuarıyla düğmesini açarak neredeyse morarmış, damarları belirginleşmiş aletimi serbest bıraktım. O kadar sertti ki canımı acıtiyordu.

“O kırmızı dudaklarını benim için aç.”

“Açtırsana.”

Vücudunda yukarı kayıp kendimi eğdim. Şimdi sertleşmiş aletim sıkıca kapattığı dudaklarını dürtüyordu. Tehditkâr bir sesle, “Açtırmamı mı istiyorsun?” diye sordum.

Meydan okurcasına kaşını kaldırdı.

Aniden bileklerini bırakıp elbisesinin üst kısmına uzanarak sertleşmiş meme ucunu buldum ve çektim. Dudaklarından acı ve zevk karışımı bir çığlık kaçtığı anda anı değerlendirerek kalçalarını aşağı ittim ve aletimi ağzına soktum.

Sikimin ağzının içine girip diline dokunmasıyla küfürler savurdum. *Siktir. Kahretsin. Yüce İsa ve çok iyi hissettiriyorsun.* Kendimi dışarı çekip tekrar ağzına ittikten sonra daha güçlü bir pozisyon elde etmek için bileklerini bırakıp boştaki elimle saçlarını avuçladım.

Ama ellerini bırakmamam gerekirdi.

Vücudunu döndürerek dengemi bozdu ve sikim, leziz ağzından dışarı çıktı. Altımdan kaydığı anda saçlarını tutmaya çalıştım. Benimle boğuşmaya başladığında nasıl başardığından emin olmadığım bir şekilde bana bir tokat daha attı. Sonra, beni o kadar sert bir şekilde itti ki geriye doğru yuvarlanıp başımı ahşap zemine çarptım. Adrenalin damarlarımda gezinirken savaşıma ve sikişme dürtüsüyle dolmuştum. Poppy, bir kaplan gibi vücuduma doğru sürünmeye başladığında hafifçe dağılmış ruju, topuzundan fırlayan saçları ve yüzündeki vahşi ifade çok ateşliydi.

Üstüme çıkıp çıplak amını sikime bastırdı. İlk düzüştüğümüz zamanın daha ahlâksız bir versiyonunu canlandırıyorduk. Ben onu daha sert ve hızlı hareket ettirmek için kalçalarını tutarken Poppy de kendini bana sürtüyordu. Bu defa üzerimde rahip yakalığı değil, smokin vardı. Kilisede de değil, Poppy'nin dans stüdyosundaydık. Ayrıca bu sefer ellerimi sabırsızlıkla savurup boğazımı sıkmak için kendi elini yukarı kaldırdı.

Kıpırdamadım.

Üzerime oturduğu için temas ettiği her yer çok ıslak ve sıcaktı. Hiçbir uyarıda bulunmadan eteğini kaldırıp dirseğiyle sabitledi ve aletimi kavrayarak yukarı doğru hareket etti. *Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım.*

Çok sıkı, çok ıslak ve lanet olası şekilde sıcacıktı.

Sert bir hareketle amı aletimi kavradığında beni bugüne kadar hiç yapmadığı şekilde sertçe becermeye başladı. Boğazımdaki tutuşu sıkılaşmış, aletimi tamamen içine almıştı. Bana doğru eğildiğinde klitorisinin tatlı, pembe tomurcuğu sikimin üstündeki kaslara sürtündü.

Üzerimde vahşi bir şiddetle hareket ediyor, bütün günahlarım için beni cezalandırıyordu. Sikeyim, eğer hak ettiğim ceza buysa tekrar tekrar günah işlemekten çekinmezdim. Boştaki eliyle ceketimin yakasını kavrayıp başımı yukarı kaldırdı. Aklını kaçırmış gibi üzerimde hareket ediyordu. Onu becermek istediğim sertlikle o beni sikiyordu.

“Aman Tanrım.” İnleyerek gözlerimi kapattım, boynumdaki eli nefes almamı engelliyordu. Ona daha fazla bakamadım. O muhtaç klitorisini, kırmızı dudaklarını ya da boğazımı ölümcül bir sıklıkla kavrayan zarif elini görmeye dayanamıyordum. Her şey kaldırabileceğimden de fazlaydı. Çok azmıştım ve kasıklarım da sert, kemirgen bir kasırganın başladığını hissedebiliyordum.

“Sakin boşalma.” Hem emrediyor hem de yalvarıyordu. “Sakin boşalmaya cüret edeyim deme. Henüz değil.”

Gözlerimi araladım, bu defa kalçalarına uzandığımda bana izin verdi. Ona, daha hızlı ve daha rahat hareket edebilmesi için yardım ettiğimde nefeslerinin düzensizleşmesi, kalçalarının titremesi sadece birkaç saniyesini aldı. Yanaklarında ve göğsünde bir kızarıklık belirdi. Bir an sonra çığlık atarak üzerime yığıldı. Elleri hâlâ sıkıca boğazımı tutuyordu. Aletimin etrafındaki amı iyice kasılmıştı.

Yüzünü ceketime gömerek, “Ah Tanrım,” diye inledi. “Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.”

İşte o sırada stüdyonun kapısını tam kapatmadığımı, koridoru gören küçük bir aralık bıraktığımı fark ettim. Koridorda bir gölge geziyor, kapının hemen yanında biri duruyordu. Kim olduğunu anlamak için sadece bir bakış atmam yetti, Anton bizi bulmuştu. Ve bizi izliyordu.

Korkunç bir versiyonum *ona izleyecek bir şeyler verelim*, dedi. *Neden Anton'a sana ait olanı becermenin nasıl bir şey olduğunu göstermiyorsun?*

Bizi ters çevirerek içine girmeye başladığımda Poppy'nin orgazm yüzünden güçsüzleşmiş elleri üzerimden kaydı. Bir kolunu beline dolamış, diğerine de ağırlığımı vermiştim ama yeterli değildi. Yeterince derin, hızlı ya da sert değildi. Anton'a, kuzumun onu ne kadar sert bir şekilde sikmeme izin verdiğini göstermek istiyordum. Onu becerdiğimi ayakları altındaki zeminde, yaslandığı duvarda hissetmesini istiyordum. Tüm stüdyonun bununla sarsılmasını istiyordum.

İçinden çıkıp ayağa kalktım, sikim pantolonumun önünde kalın, koyu bir bıçak gibi duruyordu. Uzanıp Poppy'yi ayağa kaldırdım. Hâlâ nefes nefeseydi, orgazm yüzünden kızarmıştı, ayakta duramıyordu ve sersemlemişti. Etrafında dolanıp elbisesinin fermuarını çekiştirirken itiraz etmedi.

Elbisesinin fermuarını açıp sırtını çıplak bıraktım. Askıları omuzlarından kayacakken onları tutup çektim ve onu askısız sutyeni ile topukluları dışında çıplak bıraktım. Bir defasında Poppy özel bir kulüpte benim için soyunmuştu. O günün ardından bu özel soyunmalar birçok kez gerçekleşmişti. O anlarda vücudunun ve seksin kontrolünü tamamen kendi elinde tutuyordu.

Şu anda öyle değildi.

Bu defa, bir erkeğin bir kadına karşı besleyebileceği en cinsiyetçi ve gururlu dürtülerden oluşan karanlık bir sis vardı. Çıplak, savunmasız ve aşağılanmış hissetmesini, Anton'un da buna tanık olmasını istiyordum. Poppy'nin tatlı, mükemmel vücudunun her santimini görmesini, her şeyinin bana ait olduğunu; istediğim gibi kullanıp aşağılayabileceğimi bilmesini istiyordum. Bu günahattan daha kötüydü, şeytanlığın sınırında bir hareketti ve ne kadar korkunç olduğunun anlaşılması, beni daha da azdırmaktan başka bir şey yapmıyordu.

Kısık bir sesle, “Sutyenini çıkar,” dedim. Hâlâ arkasıdaydım ve omzunun üzerinden göğsüne bakıyordum.

Titreyerek itaat etti. Arkasına uzanıp küçük siyah sutyeninin omuzlarından düşmesine izin verdi. Tatlı, dolgun memelerini ve dikleşmiş pembe uçlarını gördüğümde derin bir nefes verdim. Biraz daha yaklaşp ereksiyonumu kıkına sürterken ellerim memelerini buldu ve sert hareketlerle onları avuçladı. Bedenlerimizin her kıvrımı, etrafımızı saran aynalarda sonsuz yansımalar halindeydi. Smokinimin, açık renk teninin ve ellerimin acımasızca onu okşadığı sonsuz bir yansıma. Anton’un baktığını umarak kulağına, “Bak,” diye fısıldadım. “Aynalara bak. Kendini görebiliyor musun?”

Başını salladı, gözleri tam karşımızdaki aynadaydı. Ellerimden birinin karnına doğru inmesini, ardından ortaparmağımın klitorisini okşayana kadar aşağıya inmesini izledi. Parmaklarım altında kıvranıyordu.

“Seni sikerken beni izlemeni istiyorum. Seni sikerken benim ne gördüğümü, diğer insanların bizi izlerken neler göreceklerini görmeni istiyorum.” *Çünkü izleniyoruz*, diye, eklemek istesem de kendime engel oldum. Bu Anton ile benim aramdaydı, bir hak iddia etme savaşıydı. Poppy’nin bilmesine gerek yoktu.

Duvarı boydan boya kaplayan aynanın karşısındaki iki katlı barın yerleştirildiği yeri işaret ettim. Ne istediğimi açıklamama gerek olmadan anladı. Bara doğru yürüyüp derin bir nefes alırken ellerini tahtaya sardı.

Aynadan ona yaklaşmamı izledi, dokunabilecek kadar yaklaştığımda kıkına sert bir tokat attım. “Ayağını bara yerleştir, Kuzu. O amı görmek istiyorum.”

Ayağını kaldırdığında topuklusu yuvarlanıp yere düştü ve bacağı uzatarak ayak bileğini bara dayadı. Artık iki elini de bara dayamış, tek topuğunun üzerinde duruyordu. Diğer bacağına da yana doğru uzatmışken tamamen çıplaktı.

Aletimin ucunu ıslak girişine sürüp parmaklarımla kıcını kavradım. Kendimi yavaşça içine iterken, "İzle, Kuzu. İzle," dedim ve elimi yukarı kaldırıp yüzünü tutarak yan tarafındaki aynaya bakmasını sağladım. Bu şekilde içine giren sikimi mükemmel bir açıyla görebilirdi.

Gördüğü yansıma karşısında ürperdi. "Tyler," diye soludu. "Ben... Ah, Tanrım."

Kendi manzaramın tadını daha iyi çıkarabilmek için hafifçe arkaya yaslanarak, "Henüz değil," dedim. "Az önce bana böyle söylemiştin, değil mi? İçini benimle doldurana kadar boşalamazsın."

"Yüce İsa." Başı öne düştü. "Bekleyebileceğimi sanmıyorum."

Islaklıkla parlayan sikimin leziz bir şekilde aralanmış sıkı, pembe amından çıkıp tekrar içine girmesini izlemeye devam ettim. Bacağını bara dayadığı için daha derin bir aç elde etmiştim. Ayrıca, önündeki ayna sayesinde gülümsemelerine ve sessiz soluklarına şahit oluyordum. Ona karşı fazlasıyla kötü davranırken ne kadar iyi hissettiğini görmek neredeyse aklımı kaçırmama neden oluyordu.

"Seni bu şekilde kullanmam hoşuna gidiyor mu?" diye sordum. "Seni soyup aşağılamamdan zevk mi alıyorsun?"

Tek söylediği, "Evet," oldu.

Memeleri zıplarken uylukları pozisyonumuz yüzünden kasılmıştı. O sarhoş edici sıcaklık omurgamın aşağısından kasıklarına doğru süzüldükten hemen sonra, bir hidrojen bombası kadar sıcak ve yakıcı bir şekilde içimde patlamaya başladı.

Klitorisini bulup sertçe ovmalı, tekrar boşaldığından emin olmalıydım fakat sikeyim, çok iyi hissettiriyordu ve buna; onu kendimle doldurmaya çok ihtiyacım vardı. İçimdekileri serbest bırakıp onu aklımı kaçırmış gibi becermem gerekiyordu.

Vücudum orgazmla sarsılmaya başladığında kendimi sertçe içine ittim. Hareketlerim o kadar sertti ki öne doğru düşüp

yüzünü aynanın camına bastırdı. Aletimi saran kaslarının kasılmasıyla hem benim adımı hem de Tanrı'nın adını haykırdı. Destek aldığı ayağı sonunda pes ettiğinde, hayalarındaki tüm yükü içine boşaltırken onu dik tutan şey sadece kıcını kavrayan ellerimdi. Her bir damlayı içine akıttığımdan emin olana, aletimin nabız gibi zonklaması son bulana kadar da gevşemedim.

Bir saniye daha öylece hareketsiz durduk. Orgazmın kalıntılarını onun içinde hissetmenin tadını çıkararak kızarmış, doyma ulaşmış yüzüne baktım. Hâlâ aynaya yaslıydı. Vücudunun farklı tonlardaki gerilmiş bütün noktalarının tadını çıkardım. İsteksizce geri çekilip içinden çıktığımda burada bizi ele geçiren büyü ya da öfke baloncuğunu yok etmiştim.

Anton'un her saniyesini görmüş olmasını umuyordum fakat bakışlarım kapıya döndüğünde gittiğini fark ettim. Poppy'yi yavaşça ayaklarının üzerine indirip topuklularını bulmasına yardım ettim. İkimiz de birbirimize bakacak şekilde doğrulduğumuzda, göğsümde keskin ve yakıcı bir şey belirdi.

Suçluluk.

Utanç.

Galaya geç kalmam, içimi kemiren kıskançlığım, kuzumu bir fahişe gibi kullanmam ve sırf başka bir adama -ve Poppy ile kendime- bir şeyler kanıtlamış olmak için yaptığım her şeyin farkındalığı bir anda üstüme çöktü. Lanet olsun.

Her şeyi mahvetmiştim.

Artık aynaya bakmıyordum ama baksaydım orada gördüğüm adamı tanıyamazdım.

O adam rahip değildi.

O adam, iyi bir adam değildi ve kesinlikle iyi bir koca olduğu da söylenemezdi. Ve Poppy'nin yeni gözyaşlarıyla dolan gözlerine baktığımda, hiçbir şeyin yolunda olmadığını anladım.

9. BÖLÜM

Aniden günah çıkartma ihtiyacıyla yerimde duramamaya başladım. Dizlerimin üzerine çöküp yaptığım her korkunç şeyden, her bencil dürtü ve düşünceden arınmak istiyordum. Poppy'nin gözlerinden ne kadar incindiğini görebiliyordum. Az önce, her şeyi daha da kötüleştirmiştim ve bunu düzeltmek zorundaydım. Kefaretini ödemeliydim.

“Poppy-”

Başını salladı. “Bana bir dakika ver, Tyler.”

Sessizleştim.

Poppy derin bir nefes aldı. Hâlâ çıplaktı ama artık bunun bir önemi yoktu. Yavaş yavaş bakışları mesafeli bir hal almaya başlamıştı. Soğuk, zarif bir duruşu vardı. Dudaklarını sakın bir şekilde birbirine bastırırken, üzerine bizi ayırmak için giysilerin başarabileceğinden çok daha iyisini yapan bir zırh giymiş gibiydi.

Daha fazla birbirimizden uzaklaşmamayı dileyerek tekrar dedim. “Çok özür dilerim, Kuzu. İsteddiğini düşün-”

“Bana kahrolası bir dakika ver!” Sesi en başta sakinken sonlara doğru stüdyonun zemininde, duvarlarında ve göğsümde yankılanan titrek bir bağrışa dönüştü. Bakışlarını uzak bir noktaya çevirip birkaç kez nefes aldı. Sonunda bana döndüğünde, “İstedim,” dedi, sesi şimdi daha sakın çıkıyordu. “Bu şekilde olmasını istedim. Sert ve naziklikten uzak. Sana istediğim şeyin bu olduğunu ve durmana ihtiyacım olduğunda söyleyeceğime

güven. Öpüşmekten daha edepsiz bir şey yaptığımız her seferde sana açık bir şekilde izin vermek zorunda olmaktan yoruldum. Bu şekilde becerilmek hoşuma gidiyor, bu gece de bir istisna değildi.”

“Ama seni becerirken aklımdan ne geçtiğini bilmiyor-”

Uzun bir nefes bırakırken çenesini sıkı. “Tam olarak ne düşündüğünü çok iyi biliyordum. Anton’u gören yalnızca sen değildin.”

Siktir.

“Poppy...” Sözümlü kesmese de durdum, ne diyebilirdim ki?

“Durum şu ki bunu umursamadım. Aslında biraz seksi olduğunu bile düşündüm; o izlerken senin beni beceriyor olmanın. Nedenini bilmek ister misin?”

Lütfen onu çekici bulduğun için olduğunu söyleme. Lütfen onu istediğini söyleme.

“Bizi izliyordu çünkü seni inanılmaz derecede seksi buluyor. Muhtemelen gecesini güzelleştirdin. Bu benim için de ateşli bir şey çünkü karşıdaki kim olursa olsun birinin Peder Bell’in ne kadar seksi olduğunu fark etmesine bayılıyorum.”

Ağzım kurudu, zihnim öğrendiği yeni bilgi karşısında şaşkına dönmüştü. Gözlerimi kırıştıtarak, “Anlamıyorum,” dedim. “Anton...”

“Biseksüel,” diyerek onayladı. “Ve birkaç yıl önce seninle tanıştığı günden beri senden hoşlanıyor.”

“Ben... Bilmiyordum...” Kendimi tam bir aptal gibi hissediyordum. Bunca zamanı kıskançlık ve öfkeyle geçirmiştim. Hem de bir hiç uğruna.

Poppy sutyeniyle elbisesini yerden almak için eğildiğinde hareketleri hızlı ve resmîydi. Buradaki sorun Anton değildi. En azından onun için.

Çıkıp gitmemesini ve açıklamasını umarak, “Sorun ne?” diye sordum.

Doğrulup sutyenini takarken bana bakmadı. “Genellikle işe yarıyor.” Sesi boğuktu. “Kavga edip sikişiriz ve sonra her şey yolunda girer. Bu gece de işe yarayacağını düşünmüştüm. Beni kullanmanın, boşaltmanın daha iyi hissetmek için ihtiyacım olan şey olduğuna inandım. Ama şu anda hiçbir şey daha iyi değil.”

“Gala yüzünden mi?”

“Her şey yüzünden. İlk tanıştığımızda rahiptin, bu yüzden herkesi ilk sıraya koyuyordun. Kendini ya da neye ihtiyacın olduğunu asla düşünmedin. Seni bencil olmaya, istediğini almaya ikna edebilen kadın olmaktan gurur duyuyordum.”

Söylemek istediğini hemen anladım. “Bu gece asla kendimi ilk sıraya koymayı amaçlamadım, Poppy. Sorun Profesör Morales ve bebeğiydi. Lütfen, Kuzu-”

Başını salladı. Elbisesini giyerken elleri titriyordu, fermuarı açamadığında yardım etmeye çalıştım fakat geri çekildi. “Sadece bu gece değil, Tyler. Koca bir yıl oldu ve artık *yapamıyorum*. Senden sadece bir kere, tek bir şey istedim. Bu geceni istedim çünkü tüm yıl boyunca bir hayalet olmana rağmen belki bu gece gelip uğruna çalıştığım her şeyi görünce olanları telafi edebileceğine inanmıştım. Ama şimdi farkına varıyorum ki bir şey yapsan da yapmasan da telafi etmeyecekti.”

Ona uzanıp bu defa kaçmasına izin vermeden omuzlarını sıkıca tuttum. Yüzüne bakarak, “Bunu nasıl düzelteceğimi söyle,” diye yalvardım. “Her şeyi mahvettiğimi ve kötüleştirmeye devam ettiğimi biliyorum ama daha iyi olabilir. Daha iyi *olacak*. Bu hafta tez savunmamı yapacağım ve sonra tüm bu çılgınlık sona erecek.

“Gerçekten bunun bir şeyi değiştireceğini mi düşünüyorsun?” diye patladı. “Sihirli bir şekilde kocamış gibi davranmaya başlayacağına mı inanıyorsun?”

Neredeyse kelimeler ağızımdan çıkmayacaktı. “Elbette, Poppy. Bu sadece bir süreç!”

“Bana *süreç* saçmalığından bahsetme. Ne düşünüyorum, biliyor musun? Bence sen her zaman başka bir şeyin peşinde olacaksın. Bir sonraki mesleğin, bir sonraki kaçışısın... Önce bir rahip sonra bir akademisyen... Sadece Tyler Bell olmaktan, bir unvan değil de sıradan bir insan olmaktan saklanmak için elinden geleni yaptığının farkında değil misin?”

“Bu adil değil,” diye karşı çıktım. “İşimi bir şeylerden *saklanmak* için kullanmıyorum!”

“Hayatımın bir parçası olmana ihtiyacım var ve artık bunu yapabileceğinden pek emin değilim,” diye devam etti. Beni dinlemiyordu bile. “Sadece yalnız kalmak istediğini düşünüyorum.”

“Tanrı aşkına, Poppy! Binlerce kez söylediğim gibi, hayır istediğim bu değil. Ben seni istiyorum!”

“O halde neden ihtiyacım olduğunda yanımda durmuyorsun?” Gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. “Neden tek başıma yemek yemek, tek başıma uyumak ve tek başıma Noel ağacı kurmak zorundaydım? Bunun yeni hayatımızın başlangıcı, bir sonraki önemli anımızın bir parçası-”

Kafam karışmıştı. “Ne? Bu galadan mı bahsediyorsun?”

“Galanın canı cehenneme!” diye bağırdı. “Elbette neyden bahsettiğim hakkında hiçbir fikrin yok çünkü sana ihtiyacım olduğunda etrafımda değilsin. Sanki beni sevmiyor gibisi-”

“Kahretsin, Poppy! Senin için kilisemi bıraktım ben!”

Öfkeli, yaralayıcı kelimeler odada yankılanıp geriye kalan tüm sesleri bastırdı. Bunu söylemek istememiştım fakat yine de ağzımdan çıkmıştı. Artık olan olmuştu. Poppy ve ben, toplumun vereceği tepkiler yüzünden meraklı tanıdıklarımıza ve arkadaşlarımıza kiliseyi kendim için terk ettiğimi söylemiştik. Başka hiçbir nedenim olmadığına inanıyorlardı.

Aslında bu toplumun tepkisinden daha fazlasıydı, gerçektı. Fakat şimdi belki de tüm gerçek bu kadarla sınırlı değildi diye düşünüyordum ve bunu ilk kez kendime itiraf ediyordum.

Poppy'nin gözlerinde bizimle ilgili dile getirmedeği tüm korkularını doğruladığını anlatan bir bakış vardı.

Karanlıkta geriye doğru bir adım atıp duygusuz bir sesle, "Düşünmek için zamana ihtiyacım var," dedi. "Lütfen bu gece döndüğümde evde olma."

Hayır, demek istedim. Bunu düzeltmek istiyorum. Şu anda geceyi -bütün bir geceyi- ondan ayrı geçirmeyi hayal edemiyordum. Yarasının derinleşmesini, açıklanmayan gerçekler ve öfkeyle iltihaplanmasını istemiyordum.

O anda Tanrı bana yardım etti. Kafa karışıklığının ortasında ufak bir şeyi netleştirdi. Küçük bir huzur damlasıydı. *Sadece Poppy'nin iyiliği için bile olsa, bunu yapabilirsin.*

"Ne kadar uzak kalmamı istiyorsun?" diye sorarken ağladığımı fark ettim.

Poppy'nin gözleri de benimkiler gibi yaşlarla dolu olsa da sesi hâlâ düz ve duygusuzdu. "Bilmiyorum. Belki bir hafta. Belki de daha fazla."

Göğsüm parçalandı, kalbim yerinden çıktı.

İnanamayarak, "Bir hafta mı?" diye fısıldadım.

"Konuşmaya hazır olduğumda seni ararım veya mesaj atarım." Sonra, başka hiçbir şey söylemeden, *seni seviyorum* ya da *hoşça kal* bile demeden gitti.

Eşyalarımı toplamak için eve gidip bir çanta hazırladım. Gerçekçi olmak gerekirse, galada biraz daha kalacağını, kalmasa da kamyonetim evin girişine park edilmişken gelmeyeceğini biliyordum. Yine de içimde, ben buradayken eve gelmesini umut eden bir parça vardı. Fikrini değiştirmiş olarak içeri girmesini, ardından da özür dilememe izin vermesini diliyordum. Dizlerimin üzerine çöküp günahımı itiraf etmeme, itirafımdan sonra da kefaretinin ödememe izin verecekti. Onun için kendimi kırbaçlamaktan çekinmezdim. Kırık camların, kızgın kömürlerin

üzerinde yürür ve çarmıha gerinmeye ses çıkarmazdım. Gerçi niyetim kesinlikle İsa'nın yolundan ilerlemek değildi.

Öfke; vicdan azabımı, kızgınlığımı ve suçluluk hissimi gölge-liyordu. Biliyordum ki kefaret ödemeye duyduğum arzunun tek kaynağı suçluluk değildi. Aynı zamanda kendime zarar vererek Poppy'yi de incittiğimin farkındalığıydı.

Hiç de İsa'nın yolundan ilerlemiyordum.

Sonuç olarak bunun bir önemi yoktu. Poppy eve gelmemiştı. Çantamı toparlayıp evin etrafına bakındım ve ardından en ya-kın otele gitmek için yola koyuldum. Gıcırtilı yatağı, duvarında çerçevenlenmiş bir kaşık resmi olan ucuz, isimsiz bir yerdi.

Poppy'nin hazır olduğunda beni arayacağını söylediğini bi-liyordum, bu yüzden sınırlarına saygı duyarak onu aramadım.

Fakat yazdım.

Yetişkinlik hayatım boyunca yapmadığım bir şeyi yaparak elimle yazdım. Ona ilk mektubumu, bilgisayar çantamın içinde bulduğum yapışkan not kâğıtlarına yazdım. Ertesi gün, ayine giderken yapışkan kâğıtlardan oluşan mektubumu kapının pos-ta deliğinden içeri attım. Fiat marka küçük arabası görünürde yoktu. Bunun, ayinde olacağı anlamına gelmesini; en azından içimdeki boşluğun bir kısmını yüzünü görerek doldurabileceği-mi umdum.

Orada değildi. Seyahate çıkmadığı veya hasta olmadığı sü-rece ayinleri kaçırmazdı ancak bugün yoktu. Bunun benim yü-zümden olduğunu biliyordum, benden kaçıyordu.

Ayin sırasında ona bir mektup daha yazdım, bu seferki kilise bülteninin arkasındaydı. O mektubu da teslim ettikten sonra tüm günümü çalışarak geçirmek ve antik teolojinin içine gömülmek için kütüphaneye gittim. Fakat işe yaramamıştı. Poppy ile olan kavgamızı düşünmeden edemiyordum.

Kendimi saatlerin yıllar gibi hissettirdiği çaresiz bir rutinin içinde bulmuştum. Geceleri, ince ve tanıdık olmayan çarşafların

arasında yatarak geçirip tavana bakıyor, uykumun gelmesini bekliyordum. Gün içindeyse, tezimin son sayfaları üstünde çalışıyor, karıma duyduğum özlemin boğucu azabını bastırmaya çalışıyordum.

Üç yıllık evliliğimiz boyunca *hiç* böyle kavga etmemiştik ve işleri nasıl düzeltereçeğime dair hiçbir fikrim yoktu. Poppy'ye düzeleceğimi, evliliğimize layık olduğumu nasıl kanıtlayacağımı bilmiyordum. Hâlâ olanların etkisini üzerimden atamamıştım. Tüm bir yıl boyunca Poppy oldukça anlayışlı davranıp sabırlı olmuştu. Sakinliği bir paravan mıydı? On iki aydır acısını ve öfkesini yüzeyin altında mı biriktirmişti? Belki de son bir hafta içinde acısını alevlendirecek bir şey yaşamıştı.

Benimle konuşmazsa, ne olduğunu nasıl öğrenebilirdim ki?

Salı günü aşevine giderek bir zombi gibi sessizce çalıştım. Eve dönüş yolunda Millie ile konuşurken de bu haldeydim ama bu bir sorun değildi çünkü o da aynı şekilde sessizdi. Pinewoods Kasabası'ndaki yemeklerden bile şikâyet etmemişti.

Son derece uzun bir sessizliğin ardından, "Poppy nasıl?" diye sordu.

Yalan söylemenin bir anlamı olmayacağını biliyordum. "Biz... biraz zorlu bir süreçten geçiyoruz."

"Bu zorlu sürecin sebebi senin hataların mı yoksa onunkiler mi?"

Kamyonetimi fakültenin otoparkına park edip ofisime doğru yürürken kar başladı. "Çoğunlukla benimkiler."

Bir anlığına durdu fakat o sırada sessizliği tüylerimi ürperten garip öksürüğü doldurmuştu.

"Millie, hemşirelerden birine kendini iyi hissetmediğini söyledin mi?"

İlgisizce, "Biliyorlar," dedi. "Sadece soğuk algınlığı. Yılın bu zamanlarında herkes hasta olur. Ayrıca, üstüme titremelerinden de çok sıkıldım. Kendi evimde olmayı özlüyorum."

“Özlediğini biliyorum.”

Daha fazla sessizlik ve onu takip eden bir öksürük... “Bazen burada olmayı hak etmediğimi düşünüyorum.”

Sözleri kötü ruh halimin karanlığında kendilerine bir yer buldu ve zihnimde yumuşak alarmlar çalmaya başladı. Elim kapı kolundayken binanın önünde durduğumda kar etrafımda süzülüyordu. “Millie, ne demek istiyorsun?”

“Ah, hiçbir şey. Sadece bu yaşlı kadının saçmalıkları, hepsi bu. Bu hafta seni ve Poppy’yi dualarımın arasına sıkıştıracağım.”

“Tamam, Millie. Ben de öksürüğün için dua edeceğim.”

Vedalaşıp telefonu kapattıktan sonra binaya girdim. Anne-me ve Jordan’a kısa bir mesaj yazarak bu hafta sonu Millie’yi kontrol etmelerinin mümkün olup olmadığını sordum. Annem her zaman tamam derdi fakat Jordan’ın da orada olmasını istiyordum. Jordan, tek bakışta birinin ruhunun acı çekip çekmediğini anlayabilirdi. Millie’nin de sıkıntısının bu olmasından endişeleniyordum. Ruhunun acı çekiyor olması, yaşamak için bir amaca ve özgürlüğe ihtiyaç duyan biri için öksürükten daha öldürücü olabilirdi.

Hem Jordan hem de annem, yaşlı arkadaşımı ziyaret edeceklerine dair söz verdiklerinde birkaç öğrenciyle görüşmek için ofisime gittim. Daha sonra ise günümün geri kalanını Poppy’ye asla okumayacağı mektuplar yazıp tezimin son kısmı üzerinde çalışarak geçirdim.

Haftanın geri kalanı da bu şekilde ilerlemişti. Her gün, bir öncekinden çok daha kötüydü. Poppy aramadan veya mesaj atmadan geçen günler, cehennemin yeni bir versiyonunu deneyimlemek gibiydi. Artık eski Tyler değildim. Yemek yemiyor, güçlülükle uykuya dalıyordum. Poppy’ye ve günlerini nasıl geçirdiğine o kadar odaklanmışım ki dikkatimi başka hiçbir şeye veremiyordum.

Tezimi tamamlayabilmem bile bir mucizeydi.

Kelimelerin ağzımdan dökülebilmesi, tutarlı cümleler kurabilmek ve hatta düşüncelerimi dile dökebilmem bile büyük mucizeydi. Profesör Morales'ın doğum iznine ayrılmasına sevinmiştim, beni bu halde görmesini istemiyordum. Tez kurulum, makalemin sonuç kısmının ne kadar gerçekçi ve yenilikçi olduğundan övgüyle bahsederken bile savunmam saçma, beceriksiz ve donuktu. En azından Morales bu kısımla gurur duyardı.

Sonra, en büyük mucize gerçekleşti: Başardım.

İsa'nın dediği gibi *tamamlanmıştı*.^{*} Fakülteden teoloji doktora, hayatımın dört yılını sonunda mühürlü bir pakete sığdırarak çıkmıştım. Artık mutlu olmam gerektiğinin farkındaydım. Başarımdan ve hayatımda yeni bir aşamaya geçme şansı elde etmemden dolayı mutluluk sarhoşu olmalıydım.

Aynı zamanda şu anda karımla kutlama yapıyor olmam gerekirdi. Onu öpüp sarılmalı, kulağına çılginca sözler fısıldamalıydım.

Bunun yerine, boş bir restoranda tek başıma yağlı bir akşam yemeği yemiş, Noel alışverişi yapan insanların pencerenin önünden geçişini seyretmişim. Yılın bu zamanlarına özgü, arkada anlamsız bir gürültüden başka bir şey olmayan tanıdık ve popüler tatil şarkılarını dinledim. Yaz sıcaklığında öten ağustosböceklerinden ya da ilkbaharda cama vuran yağmur damlalarından bir farkları yoktu. Sadece soğuk, yaşlı havanın ve zencefilli çörek kokusunun beraberinde gelen bir gürültüydü.

Otele geri dönüp suyu açtıktan sonra yavaşça soyunup küvette girdim ve yere oturdum. Ağlamadım, sadece boş ve değersiz hissederek oturdum. Suyun yağmur damlaları gibi tenimde süzülüğünü hissederken Poppy ile paylaştığımız duşları düşünmemeye çalıştım. Bütün o ıslak öpücükleri, tenlerimizin birbirine değişimini, buharı ve fayanslarda yankılanan kesik iniltileri...

Rahipliği bırakarak hata mı yapmıştım?

^{*}Yuhanna'nın 19. ayetinde yer alır. İsa çarmıha gerildiğinde ruhunu teslim etmeden önce bunu söylemiştir.

Düşünce, birdenbire zihnimde belirip denizdeki bir yansıma gibi dağılarak şekil değiştirdi. Fakat bir kez ortaya çıktığı için ne kadar geçici veya kısa süreli olursa olsun düşünmeden edemiyordum.

Kiliseden ayrılırken Tanrı'nın hayatım için hazırladığı plana uyduğumdan çok ama çok emindim. Kendimi gerçekleştirmeye, günümüzün azizliğine ve dolu, bereketli bir hayata adım atıyordum. Poppy ile aramızda ne olduğunun bir önemi olmadığına, yolun beni götürdüğü noktanın bir şeyi değiştirmedığıne inanıyordum. Önemli olan sadece kendim için oluşturduğum güvenli balonun dışına adım atıyor olmam ve tekrar gerçek riskler almaya başlamamdı.

Artık ne o güven veren fısıltı ne de kesinliğin havayı saran kalıcı kokusu vardı. Eğer tüm acılarım ve çabalarım, duşta tek başına oturan ve doktora derecesine sahip olan bir adam içinse, tüm bunların ne önemi vardı? Din adamlığını bırakmam dünyaya ne kazandırmıştı?

Poppy haklıydı, mesleklerin ya da unvanların arkasına saklanmak hoşuma gidiyordu. *Bilgin* olmak *rahip* olmaktan çok daha kötüydü çünkü en azından rahipler insanlara yardım ediyorlardı. Hiç değilse insanları Tanrı'ya yaklaşıtıyorlardı. Bir öğrenci olarak kazandığım her şey, sadece kendim içindi. Evliliğime bile olumlu bir katkısı olmamıştı.

Ve eğer Poppy beni terk ederse, gerçekten terk edip boşanma davası açarsa paramparça olurdum. Sadece kalbim ya da zihnimden bahsetmiyordum. Ruhum ve bedenim de keskin, ölü parçalara ayrılırdı. Geriye bana dair hiçbir şey kalmazdı.

Tavana bakarak uyuşmuş bir şekilde, *Tanrım, neredesin?* diye sordum. *Neden bu kadar yalnız hissediyorum?*

Sadece birkaç saniye sonra telefonum çaldı.

10. BÖLÜM

*K*üvetin içinden fırlayarak bir havlu kaptım ve odaya koştum. Telefonumun ekranı yanıyor ve sephanın üzerinde titreyerek hareket ediyordu.

Lütfen dualarıma cevap vermiş ol.

Lütfen arayan Poppy olsun.

Lütfen, Tanrım. Lütfen. Lütfen. Lütfen.

Ancak ekrandaki 816 ile başlayan alan kodunu gördüğüm anda arayanın Poppy olmadığını anladım. Delirmiş gibi çarpan, umut, enerji ve gerginlik yüklü kalbim yerle bir oldu.

Tanımadığım bir numara olmasına rağmen kendimi cevap vermeye zorladım. “Alo?”

Kısa bir duraklamanın ardından, “Tyler Bell ile mi görüşüyorsunuz?” diye bir soru yükseldi.

Havluyla yüzümü ovaladım. “Evet. Nasıl yardımcı olabilirim?”

“Ben Sarah Russell, Mildred Gustaferson’ın kızıyım.”

Havlum yere düştü. “Millie mi? Her şey yolunda mı?”

Sarah hemen cevap vermedi fakat konuştuğunda, gözyaşları içinde olduğunu anlayabildim. “Bunu söyleyen kişi ben olduğum için üzgünüm. Annem bu sabah vefat etti.”

Kansas City’ye tek başıma uçtum.

Kararlılığımı bir kenara bırakarak Poppy’yi aradım fakat cevap vermedi. Telefonuna hem yazılı hem de sesli bir mesaj

birakıttıktan sonra havaalanına gitmeden önce, Millie hakkında bilgi almak isteyeceğini bilerek eve gittim. Orada olmasını ummuştum.

Değildi.

Böylece, uçak yolculuğunda yalnızdım. Gözyaşlarımın akmasını engelleyebilecekmişim gibi gözlerimi sıkıca kapattım ama bir şekilde yavaş ve durmak bilmeden akmayı başardılar. Yanaklarımda yasın ve yalnızlığın sıcak izleri vardı. Kendimi hem çok boş hem de çok dolu hissediyordum. Sanki zihnim boş, beyaz bir sayfaydı ve kontrolüm dışında gelişen olaylar tarafından karalanıyormuş gibi hissediyordum. Yakın dostumun ölümü, karımın yanımda olmayışı ve değer verdiğim insanlarla aramdaki saçma mesafe, zihnimi talan etmişti. Hiçbir şey gerçek, samimi, yakın veya doğru gelmiyordu. Olanlar, hayatımın yüzlerce metre öteden izlemeye zorlandığım korkunç bir filmi gibiydi.

Uçağın penceresinden dışarı baktığımda, dışarıdaki kadife gecenin üstüne yansıyan görüntümü gördüm. Oradaki sakalları uzamış adamı güçlükle tanımıştım. Bu adam kimdi? Nereye gidiyordu? Ve neden yalnızdı?

Sorular canımı yakıyordu. Pencerenin gölgeliğini kapatarak arkama yaslandım ve yeni gözyaşlarını engelleme umuduyla gözlerimi kapattım.

İçimdeki rahip meditasyon yapmak istiyordu. Dua etmek ve Millie'nin cenazesine gittiğinde onun çocuklarına söylenecek doğru şeyler üzerinde kafa yormak istiyordu. Böylece ihtiyaç duyduğunda, doğru ayetler söylenmek için zihninde hazır bulunacaktı.

Fakat diğer benliğim -sadece Tyler olan adam- hiçbir şey yapmak istemiyordu. Belki bir içki için hostese işaret edebilirdi, o kadar. Hiçbir şey düşünmemek, hissetmemek ve söylememek istiyordu.

Ve biliyor musunuz, o adam tam olarak bunları yaptı.

“Kravatın yamuk duruyor.”

Kardeşimin yatak odasındaki aynasına döndüm. “Hayır durmuyor!”

Sean sabırsızca iç çekerek, “Düğümü yamuk,” dedi. “Bekle.”

Kravatımı çekiştirmesine izin verirken düşüncelerim başka bir yerdeydi. Pekâlâ, aslında tek bir şey düşünüyordum. Poppy hâlâ beni geri aramamıştı. Burada değildi, aramamış ya da mesaj atmamıştı. Millie’den haberdar olup olmadığını hâlâ bilmiyordum. Cenaze bugün olduğu için, yanımda olabilmek adına buraya uçacağına dair zayıf ama sönmeyen umudun peşini bırakmıştım.

Sean geriye doğru bir adım attı. Bakışları az önce yaptığı üçgen düğümün üzerinde eleştirel bir tavırla gezinirken, “İşte,” dedi. “Şimdi daha iyi.”

Kusursuzca yas tutan bir adam gibi görünüyordu. Özel dikim siyah takım elbisesi ve Charvet marka kravatıyla hem parayı hem de gücü simgeliyordu. Dört yıl önce rahipliği bırakmamdan bu yana yatırım şirketinin başına geçmişti. Bu şirket, Amerika’nın önde gelen Orta Batı şirketlerinden biri haline gelmiş, sadece büyük tarım işleri ve hayvancılıkla ilgili mali işlerle ilgilenmenin ötesine geçmişti. Artık birçok Orta Batılı profesyonel sporcunun mali işleriyle de ilgileniyorlardı. Muhtemelen iki kardeşin olabileceği kadar birbirimizden farklıydık. Ben rahiplikten akademisyenliğe ilerleyen bir adamdım ve o da sadece biri öldüğünde ayine giden milyoner çapkının tekiydi. Yine de siyah takım elbiselerimizin içinde birbirimize benziyorduk. Benim kahverengi saçlara ve yeşil gözlere sahip olmama, onun da koyu sarı saçlara ve mavi gözlere sahip olmasına rağmen aynı keskin elmacık kemiklerini, kare çeneyi, gerekenden fazla gülümseyince ise aynı ağzı ve o gülümsemeyle ortaya çıkan gamzeleri paylaşıyorduk.

Sığ ve bencil bir pislik olsa da Millie’yi gerçekten önemsiyordu. Millie, mahallesine taşındığımdan beri her ay Sean’a

kurabiye göndermişti. Sean da onu bir büyükanne gibi görmüş, mali danışmanlığını yapmayı görev edinmiş ve her ziyaretinde gözden geçirmesi için iPad'ini iş teklifleriyle doldurmuştu. Küçük kardeşimiz Aiden da onu önemserdi fakat şu anda iş gezisi için Brüksel'deydi, cenazesine yetişememişti.

Sean, asansöre binip Audi marka arabasının durduğu yere yürürken, "Eee," dedi. "Kahrolası karın nerede, TinkerBell?"

Sanki aynı anda hem alkol almış hem de kahkaha gazı yutmuş gibiydim. Kısa bir süreliğine öfke ve acı tarafından kör edildikten sonra gülmemi engelleyemedim. Annem, babam ve hatta ergenlik çağındaki kardeşim Ryan bile bunun benim için hassas bir konu olduğunu hissetmişlerdi. Poppy'nin yokluğu canlı bir el bombasıymış gibi konuya değinmekten kaçınmışlardı. Oysa Sean... Sean başkalarının duygularını zerre kadar umursamazdı. Yıllar önce kız kardeşimiz ebeveynlerimizin garajında kendini astığından beri böyleydi. Bu, onun hakkındaki hem en iyi hem de en kötü şeydi. Aslında şu anda tam olarak ihtiyacım olandı.

"Sanırım bana gerçekten çok kızgın," dedim. Asansör otoparkın bulunduğu kata ulaştığında birlikte arabasına yürüdük. "Galiba... galiba artık birlikte olmayabiliriz."

Sean bana baktı. Bakışları acımayla veya endişeyle dolu değil, aksine anlayışlıydı. Daha çok *konuşmasak, yetişkinlik hayatlarımızı birbirimizle paylaşmasak bile hâlâ senin için buradayım* diyen türden bir bakıştı. Sanırım kardeşliğin olayı buydu. Sonradan oluşamayacak ya da yitip gitmeyecek bir şeyi paylaşıyorduk. Hayatta olduğumuz sürece kopmayacak bir bağı.

Sean arabanın kaputunun üzerinden bana bakarak yumuşak bir sesle, "Biliyorsun," dedi. "Bir şeye ihtiyacın olursa ya da konuşmak istersen, ben buradayım."

Göğsüm, şerefsiz kardeşime duyduğum minnet ve şefkatle genişledi. Bunları söylemenin onun için kolay olmadığını biliyordum. "Teşekkürler, Sean. Bir şeye ihtiyacım olursa söylerim."

Başını salladıktan sonra arabasına bindi. Konu kapanmıştı ve artık yola çıkma vaktiydi. Millie, son ayının, hayatının büyük bir bölümünü adadığı St. Margaret's kilisesinde yapılmasını istemişti. Bu da Kansas City'den Weston'a doğru yaklaşık bir saatlik bir yolculuk yapmamız anlamına geliyordu.

Kiliseye vardığımızda arabayı park ettik. Sean annemi bulmak için içeri girerken ben de etrafta dolaşmayı ve yeni rahip evini görme isteğimi bahane ettim. Aslında sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Göğsümdeki boşluğu, karıma ait olan ve ardından eski derisinden sıyrılan bir yılan gibi terk ettiği yeri dürtüp durdum. Zihnimde dolaşan kalın yas bulutunu, ev yapımı güveçleri, uzun telefon görüşmelerini ve Millie ile birlikte aşevinde çalıştığımız saatleri düşünerek büyüttüm.

Millie gibi yaşlı birini kaybetmenin daha kolay olduğunu söyleyenler vardı. Onlara göre, birlikte geçirilen zaman ile paylaşılan anlar arttıkça kayıp daha ağır bir yük haline geliyormuş. Öte yandan, ben öyle hissetmiyordum. Doksan iki yıl bir kenara, beş yüz yıl bile Millie Gustaferson gibi bir kadının tüm potansiyelini ortaya koyması için yeterli değildi. Onun gidişiyle, eskiden olduğum adamla aramdaki en güçlü bağlardan birini kaybetmiştim.

En kötüsü de salı günü onunla konuşurken bir şeylerin ters gittiğini fark etmiş olmamdı. Daha fazla şey yapmalıyım. Pinewoods Kasabası'nın müdürünü aramalı ya da çocuklarından birinin numarasını bulmalıyım. Annem ve Jordan onu ziyarete gittiklerinde Jordan, Millie'nin hem yorgun hem de apaçık depresyonda olduğunu söylemişti fakat ikisi de durumun gerçekten tehlikeli bir boyutta olduğunu düşündürmemişi.

Resmî ölüm sebebi *zatiürreydi*. Çocuklarının söylediklerine göre, gayri resmî olan başka bir sebep daha vardı. Hastalığının ne kadar ağır olduğunu hemşirelerden ve ziyaretçilerinden saklamış, perşembe sabahı gün doğduğunda nefesi kesilmiş, yüzü

morarmıştı. Artık antibiyotiklerin gerçek bir etki göstermesi için geç olmuştu.

Bazen burada olmayı hak etmediğimi düşünüyorum dediğini hatırlıyordum. Ne kadar hasta olduğunu saklayarak dolaylı yoldan kendini öldürmeye mi çalışmıştı?

Onun nasıl hissettiğini tamamen anlayamayacak kadar depresif miydim?

Ellerimle yanaklarımı ovuşturup derin bir nefes aldım. Rahip olarak geçirdiğim günlerden dolayı ölüme ve ölünün son günleriyle ilgili konuşma yaparken alıntılara ihtiyaç duymayacak kadar aşındırdım. Ölümün belirli bir anlatımı yoktu.

Sadece olurdu.

Bu neşeli düşünceyle birlikte arabadan inerek daha önce binlerce kez bulunduğum kiliseye girdim. Her yerde değişimin izleri vardı. Girişte yeni rahibin resmiyle çalışma saatleri yer alıyordu. Noel ışıklarıyla ağaçlar benim koyacağım zamandan bir hafta önce yerleştirilmişti. Daima birtakım çağrışımlar yapan tütsü kokusunu tercih ettiğim ve neredeyse her zaman bir miktar yakılı bıraktığım alt kattan ekmek kokusu yükseliyordu.

Ayrıca binanın kendisi de değişmişti. Burada çalışmaya başladığımda duvarlar suni ahşap panellerle kaplı, halı ise yüzyılın ortalarında yapılan korkunç bir tadilatın kaldığı için donuk bir kırmızı rengindeydi. Şimdiyse bina her açıdan olmasını istediğim bir hale bürünmüştü. Modern, asil ve temizdi. Duvarlar 19. yüzyıldan kalma orijinal tuğla ve taşlardan arındırılmıştı. Halı kaldırılmış, yerini geniş, sarı renkli ahşap döşemeler almıştı. Tavandan zımparalanmış alüminyumdan lambalar sarkıyor, orijinal güzelliğine kavuşturulmuş eski vitraylarla öne çıkıyordu. Uzak bir köşede, aralık ayının loş ışığında parlayan betondan bir vaftiz kurnası vardı ve içindeki kenarlardan sonsuzluk havuzunu anımsatarak taşan suyun sesi, kiliseyi yumuşak bir müzik gibi dolduruyordu.

Sonunda St. Margaret's güzel ve kendisine bağlı cemaatine uygun bir yapıya kavuşmuştu. Buraya rahip olarak atanmadan bir yıl önce kasabayı altüst eden skandaldan sıyrılmış, 20. yüzyıl kilisesinin eski ve kapalı zihniyetinden ayrı bir dünyaya dönüşmüştü. Pope Francis'in kilisesi. Peder Bell'in kilisesi.

Gerçi artık Peder Bell'in değil, Peder McCoy'un kilisesiydi.

Aslında kiliseyi güzel yapan da buydu. Rahipler değişebilir, cemaat üyeleri vefat edebilirdi ama kilise hâlâ olduğu yerde kalırdı. Varlığını sürdürürdü. Arayışta olan herkes için bir teselli, bir sığınaktı.

Rahipleri gittiğinde bile kiliselerin kapıları açık kalırdı. İsa, *kapıyı çalın, size açılacaktır*** diye söz vermişti. Tüm hafta boyunca kapıyı çalmış gibi hissetmeme rağmen Poppy'nin kalbinin kapısı her zamanki gibi hem inatçı hem de sıkıca kapalı kalmıştı.

Ayin sırasında Peder McCoy'u eleştirme dürtümü bastırdım. Tabii ki St. Margaret's sadece bana aitmiş gibi her zaman daha iyisini yapabileceğimi düşünecektim. Bu yüzden, kelimeleri söylerken dili sürçtüğünde, çağrı ve cevap şarkılarını mırıldanırken detone olduğunda içsel olarak inlememe gerek yoktu. Sorun değildi. Dünyanın en zeki ve iyi kalpli kadınlarından birinin cenazesinde olsak bile, rahibin vasat olması sorun yaratmıyordu.

İyiydi. Yolundaydı. Sorun yoktu.

Ayinin bitmesine az kalmışken konuşma yapma sırası bana gelmişti. Cenaze programının yer aldığı kâğıdı öfkeyle küçük parçalara ayırmıştım. Poppy'ye ihtiyaç duyuyordum, Millie ölmüştü ve rahip berbattı. Bir adam bunlara ne kadar tahammül edebilirdi ki? Ön tarafa gitmek için ayağa kalktığımda annem sessizce boğazını temizleyerek parçaladığım kâğıt yığını vermem için avucunu uzattı.

İyi kalpli ihtiyar anne.

*Franciscus, taşıdığı papa unvanıyla dünya çapında 1,2 milyar üyesi bulunan Katolik Kilisesi'nin ruhani lideri ve Vatikan Devlet Başkanı'dır.

**Yeni Ahit'te bulunana dört incilin ilki olan Matta'nın 7:7 kısmından alıntıdır.

Ön tarafa yürümek garip hissettirmişti. Bu koridordan birçok kez geçmiş, üzerimde cüppem ve yakalıgımla haçın arkasında yürümüşüm. Şimdi ise gündelik kıyafetlerle yabancı bir zeminde, tanıdık olmayan ışıkların altında yürüyordum.

Huysuz tarafım, *onun ayinini gerçekleştiren ben olmalıydım*, diye düşündü. *Son ayinini bile yapamadıysan Millie'ye hiç iyiliğin dokunduğunu iddia edebilir misin? Buna değdi mi? Kiliseden ayrılmana değdi mi?*

Değdi mi?

Söylesene, değdi mi?

Artık buna verecek cevabım yoktu. Doktora derecemi almış, karımı kaybetmişim. Net kârım, sıfırdı.

Kürsüye çıkıp arkasına geçtikten sonra telefonumdan notlarımı çıkarıp bakışlarımı kalabalığa çevirdim. "Pekâlâ... bu tanıdık hissettiriyor."

Sıralarında oturan birkaç kişi gözyaşlarına rağmen güldü. Buradaki insanların çoğu benim cemaatimdendi. Rahipliği bırakmamla ya da bırakma şeklimle ilgili kötü bir şey düşünmediklerini bilsem de eski kürsümde konuşma yapmamı izlerken akıllarından ne geçtiğini merak ediyordum.

Yas içindeki insanlara bakarak, "Hepimiz Millie'yi yakından tanırdık," dedim. "Sanırım kimse içeri girdiğinde, yan tarafında Kansas Eyaleti Yaban Kedisi resmi olan parlak, mor bir tabutla karşılaştığında şaşırmadı. Millie, şu anda cennetten beni duyabildiğini biliyorum ve *rock chalk, Jayhawk*."

Daha fazla kahkaha sesi yankılandı. Bakışlarımı Sean'ın çatı katında, kış mevsiminin gri gökyüzünü seyrederken yazdığım notlarıma çevirdim. Yazarken Poppy ile geçirdiğim son geceyi, ona bu hayatta benden başka kimsenin onu daha iyi tanımadığını söylediğim ânı düşünmüştüm.

*Kansas Üniversitesi'nin spor takımları ve öğrenci taraftarları arasında popüler olan bir tezahüratıdır.

“Bugün hepimiz Millie’nin yasını tutuyor, onu özlüyoruz fakat şimdi sizden bir dakikanızı ayırmanızı ve birlikte bilmediğimiz şeyleri düşünmemizi istiyorum. Artık asla bilmeyeceğimiz şeylerden bahsediyorum. Televizyon izlerken elini kumandanın üstünde tutmayı sever miydi? Kahvesinin demlenmesini mut-fakta mı beklerdi yoksa o demlenirken başka şeylerle mi uğraşır-dı? Bulmacasını sabah mı yoksa akşam mı çözmeyi tercih ederdi? En sevdiği yemeği, en sevdiği ilahiyi ya da son seçimlerde hangi adaya çirkin mektuplar gönderdiğini hatırlamamız mümkün.”

Sıradakiler tekrar güldü çünkü evet, kesinlikle hepimiz bunu biliyorduk.

“Oysa bir insan bu büyük şeylerden çok daha fazlasıdır. İnsan küçük şeylerin, görünmez anların, paylaşılmayacak kadar önemsiz düşüncelerin ve saklanamayacak kadar küçük duyguların toplamıdır. Yüksek sesle söylenerek kirletilmeyecek kadar mükemmel olan görkemli aydınlanmalardır. Asıl üzücü olan şey, Millie hakkında bu tür şeyleri asla öğrenmeyecek olmamız da değil. Asıl trajedi, bunları öğrenmek için birbirimize çok nadir zaman ayırıyor olmamız.”

Düşüncelerim Poppy’ye kaydığında boğazım düğümlendi.

“Bu gece evinize döndüğünüzde etrafınızdaki insanlara bak-kın ve o sırları arayın. Millie o kısacık, zayıf anlara tutunmanızı isterdi. Bu onun yeteneklerinden biriydi, insanları gerçekte ol-dukları gibi görebiliyordu.”

Durdum, notlarımın sonuna gelmiştim ama kalabalığa bak-tığımda -hepsi ağlıyordu- onları bu şekilde bırakmak istemediği-mi fark ettim. Bu kürsüden neşe içinde ve kahkahalarla ayrılmak istiyordum. Millie için bunu yapacaktım. Eğilerek, “Bir başka yeteneği de güveçleriydi,” diye mırıldandım ve söylediklerim arasından en çok buna güldüler. Fakat o anda bu umurumda bile değildi. Gözlerimi tapınağın arkasına çevirdiğimde, siyah saçları ve kırmızı dudaklarıyla tamamen siyahlar içinde ufak bir kadın gördüm. Olduğum yerde beni çarpan bir yıldırım gibiydi.

Her şeye rağmen Poppy gelmişti.

11. BÖLÜM

Kürsüden indiğimde Poppy çoktan gitmişti. Peder McCoy'un arkamdan ayini tamamlayacak son dualara başlayıp vedalaşma kısmına geçtiğini duyabiliyordum. Şu anda kiliseden çıkıp gitmenin oldukça saygısızca ve kaba olacağını biliyordum ama umurumda değildi. Poppy'yi bulmam gerekiyordu. Millie de bunu yapmamı isterdi.

Kilisenin dışı, kutsal su çeşmelerinin etrafında kovalamaca oynayan çocuklar dışında boştu. Bağışmaları ve cıyaklamaları, mabedin içindeki basık atmosferle örtüşmüyordu ama aynı zamanda mükemmeldi. Millie, çocukları severdi. Cenazesinde mutlu olup oynamalarını isterdi. Bu yüzden, karımı ararken kalbim saatte bir milyon kilometre hızla çarpıyor olmasına rağmen onlara gülümsedim. Onlara bakarken herhangi bir kilisenin etrafında koşuşturan, mutlu ve bize ait gürültücü çocuklarımızın olacağı bir geleceğin varlığına güvenilebilmeyi diledim.

Dış kapıları iterek açarken sert rüzgâr, arkasından dolu ve kar ile karışık yağmur taneleri getiriyordu. Saat henüz dört olmasına rağmen güneş batmaya başlamıştı. Weston'ın cadde üstünde yer alan antika dükkânları, şarap imalathaneleri Noel ışıklarını yakmıştı. Işıklar, gökyüzünün boğucu havası ve uzaktan görünen kahverengimsi nehir kayalıklarına rağmen manzaraya iç ısıtıcı bir yuva sıcaklığı veriyordu.

Titrek ve sessiz bir ses yükseldi. "Tyler."

Poppy, kapının dışındaki basamakların kenarında duruyordu. Yanakları pembeleşmişti, nefesi büyük beyaz bulutlar halinde havaya karışıyordu. Saçından çenesine doğru uzanan siyah, tül den bir duvak, üstünde yakut taşları olan bir tokayla saçının zarif kıvrımlarına tutturulmuştu. Özel dikim paltosu ve topuklularıyla 1930'lu yılların suç filmlerinden fırlamış bir *femme fatale*'i andırıyordu. O duvağı kaldırmak, ölümcül görünen kırmızı dudaklarını öpmek istiyordum. Artık öfkelenemeyecek ya da savunmaya geçemeyecek kadar yorgundum.

Sadece bir öpücük yeterdi.

Yine de fiziksel dürtülerimi kontrol altında tutarak, "Geldiğine çok sevindim," dedim. "Millie için anlamının büyük olduğuna eminim."

Başını sallarken gözleri caddenin aşağısında parlayan ışıklardı. "Burada olmanın benim için de anlamı büyük. Biliyorsun, onu ben de önemsiyordum."

Birkaç gün önce olsa, dilimin ucunda bekleyen binlerce öfkeli yanıt olurdu fakat bugün öyle değildi. Bakışlarımı yüzünden ayırıp tuz serpilmiş basamaklara diktim. *Geleceğimiz hakkında konuşmamız gerek* demek istedim. Ya da belki *birlikte bir kahve içebilir miyiz* demek de yeterli olurdu.

Fakat Poppy benden önce davrandı. "Bu sabah geldim. Senin için de uygunsa birlikte bir otel odası tutmak isterim."

Umudun kırılğan iğnesi, keder sisini araladı. Yumuşak bir sesle, "Evet," dedim. "Benim için de uygun."

Törenin devamına katılmak için kilise binasından ayrılmayıp Millie ve hayatı hakkında hikâyeler anlattık. Hatta Poppy bile birkaç kez konuşmuştu ama genellikle başkalarının söyledikleri şeylere küçük eklemeler yaparak sohbete dahil olmuştu.

*Genellikle edebiyat, sinema ve sanatta kullanılan baştan çıkardığı erkeklere sonunda büyük sıkıntılar yaşatan çekici kadın tiplmesi. Fransızca'da felakete neden olan kadın anlamına gelmektedir.

karnımı patatesli güveç ve makarna salatasıyla doyurduktan sonra Sean'ın arabasına bindik. Poppy arabaya binerken Sean'ın yüzünde *burada ne halt dönüyor* der gibi bir ifade vardı fakat onu görmezden geldim. Çoğunlukla arabada Poppy'ye pislik gibi davranıp davranmayacağından emin olmadığım içindi. Öte yandan, şu anda ne olduğunu ben de tam olarak bilmiyordum.

Çantamı alabilmem için Sean'm evine uğradıktan sonra bizi şehir merkezindeki *pahalı* bir otele getirdi. İtiraz edeceğimi anladığında ise kararlı bir sesle, "Ben hallederim," dedi.

"Sean, adamım. Bunu yapmana izin veremem."

Omuz silkti. "Arabayı ben kullandığım için açıkçası beni nasıl durduracağını görmek isterim."

Ortaparmağımı kaldırdım.

Arabadan inip eşyalarımızı alırken omzumu yumrukladı. Poppy'nin arabadan inmesine yardım ettikten sonra lobiye geçerek bir oda tuttuk.

Yol boyunca hiç konuşmamıştı. Tül duvağı ve siyah giysileri içinde hem çok karanlık hem de duygusuz görünüyordu. Odamıza çıktığımızda da tek kelime etmeden paltosunu çıkarıp topuklularını ayağından tekmeledi.

Şu anda ne yapmam gerekiyordu? Onu görmezden mi gelmeliydim? Yoksa sorunun ne olduğunu mu sormalıydim? Ya da onu yatağa fırlatıp ikimiz de kıpırdamayacak kadar yorulana dek onu becermeli miydim?

Fakat bunların hiçbirini yapmak istemiyordum. Düzüşmek de buna dahildi. Çantalarımızı yere bırakıp ona doğru yürüdüm. Hem gerilmiş hem de bana doğru hareket etmişti. Onun da kafası en az benim kadar karışık olmalıydı. Benim gibi bir biriyle savaşılan duygular tarafından parçalara ayrıldığını hissedebiliyordum. Poppy ile ilgili her şey yalnızlığı ve mutsuzluğu simgeliyordu.

“Eğer kaldıramayacağın kadar fazla gelirse *kırmızı* de,” diye mırıldandım.

“Tamam.” Cenazeden bu yana söylediği ilk kelime bu olmuştu.

Tek parmağımla duvağı kaldırıp yavaşça dudaklarına, burnuna ve gözlerinin yanına dokundum. Ardından eğilerek dudaklarımı onunkilere değdirdim.

Dudaklarımdan vücuduma sıcak, elektrikli bir karıncalanma yayıldı. Poppy dudaklarını ayırarak göğsüme yaslanırken ağızından çaresiz bir inilti döküldü. Bir elimle duvağını tutmaya devam ederken diğer elimi ensesine kaydırarak onu kendime çektim. Kendi dudaklarımı aralamadım ya da dilimle onunkine dokunmadım, sadece dudaklarımız birbirine değerken öylece durdum. Ben çekilip duvağını indirene kadar aynı teni ve nefesi paylaştık.

Nefes alış verişleri düzensizdi, daha fazlasını arzuladığını biliyordum ama bundan faydalanmak istemiyordum. Kalbinin ve zihninin peşindeydim. Üstelik kendimi daha azma razı olamayacak kadar yorgun ve depresif hissediyordum.

Saçlarına uzanıp duvağına tutturulmuş zarif tokaları çıkardım. Siyah blazer ceketini omuzlarından indirirken avuçlarım sertleşmiş meme uçlarına değdiğinde kesik bir nefes aldı. İç çekmesini -ve meme uçlarını- görmezden gelerek dikkatimi ipek bluzuna verdim. Boyun kısmının arkasındaki küçük inci düğmeleri çözerek eteğini çıkarmasına yardım ettim. Sırada çorabı ve jartiyeri vardı. Parmaklarım nereye değerse değsin tüyleri ürperiyordu fakat gerekmeyen hiçbir yere dokunmuyordum. Sutyenin kopçasını çözüp ipek tangasını çıkarırken bile ellerim ve gözlerim giysilerindeydi.

Nefeslerini kontrol etmeye çabalarken çenesi kirlenmişti ve karşımda çırılçıplak duruyordu. Çantasını almak için bir dakikalığına yanından ayrılarak çantayı masanın üstüne koydum. Aradığımı bulana dek içini karıştırdıktan sonra sonunda makyaj

çantasını buldum. Mendilleri kullanarak yüzünün her bir noktasını sırayla, nazik hareketlerle temizledim. Buğulu göz makyajını, çok açık tenli olmaktan utandığı için kullandığı bronzlaştırıcısını ve kan kırmızısı rujunu dudaklarından sildim. İşim bittiğinde başparmağımı rujdan arınmış dudaklarında gezdirdim. Tatlı ve dolgunlardı, ön dişleri yüzünden hafif bir şekilde aralık duruyorlardı.

Gözlerini kırıştıtarak bana baktı, yüzü parlak ve temizdi. “*Kırmızı* dediğinde bunun başka bir anlama geldiğini sanmıştım.”

Başımı salladım. “Bu gece değil.”

“Tyler.”

Çantasından ipek bornozunu çıkarıp üzerine geçirerek kuşağını sıkıca bağladım. Gözlerim tekrar onunkilerle buluştuğunda ona karşı dürüst olmaya karar vermiştim. Bu gece onu becermemin neden güvenli olmayacağını bilmesi gerekiyordu. “Eğer şimdi kontrolü elimden bırakırsam hiç hoş şeyler olmaz. Kuşağı ağzını tıkmak, kemerimi de ayak bileklerini şuradaki masaya bağlamak için kullanırım. Sonra da seni masanın üzerine yatırıp ağlamana neden olacak kadar sert bir şekilde beceririm.”

Yutkundu, gözbebekleri irileşmişti.

Başımı eğerek bakışlarımızı buluşturdum. “Şu anda istediğin bu mu? Tüm gecenin bu şekilde geçmesi mi? Tüm acımı ve yasımı sana yöneltmemi mi istiyorsun?”

Elimi tutarak bornozunun altına çekti. Yalvarır gibi, “Senin için çok ıslandım,” dedi.

Aletim seğirmesine rağmen kararımı değiştirmedim. Onu kucağıma alarak yatağa taşıdım. Yorganın altına yerleşmesini sağladıktan sonra ayakkabılarımı çıkardım. Ceketimle kravatımı bir kenara bıraksam da gömleğimi ve pantolonumu çıkarmadım. Poppy ile tenlerimizi ayıracak bir şeye ihtiyacım vardı, azgınlığından faydalanmama konusunda kendime güvenemiyordum. Şu anda onu becermem her şeyi daha da karmaşık bir hale getirirdi.

Yatakta yanına kıvrıldım. Onu kendime çekip vücutlarımın aynı hizada olmasını sağlamadan önce, “Kırmızı diyebileceğini unutma,” diye hatırlattım.

“Şu anda pek de *kırmızı* diyebileceğim bir şey olduğu söylenemez.”

“Geçen hafta boyunca benden kaçtın, Kuzu. Sanırım seninle ilgilenmeme ve geceyi yanında geçirmeme izin vermen, becerilmekten çok daha zor olmalı.”

Yanılmamıştım. Gecenin ilerleyen saatlerinde, uykuya dalmamızdan birkaç saat sonra, yumuşak ağlama sesi sayesinde uyandım. Yüzünü gömleğime yaslayacak şekilde dönmüştü. Gözyaşları göğsüme dökülürken onu kollarıma alıp ellerimi saçlarında ve sırtında gezdirdim. Ona sorunun ne olduğunu sormadım. Aslında *hiçbir şey* sormadım, sadece onu tuttum. Ağlaması yavaşlayana ve sonunda uykuya dalana kadar ellerimi üzerinde gezdirdim.

Daha sonra ise uykuya geri dönmedim. Ne düşündüğünü, ağlamasına neyin sebep olduğunu, geçen haftaki ani öfke patlamasının sebebini bilmeyi dileyerek uyanık kaldım.

Belki de asla bilmeyecektim. Belki de bundan sonraki yaşamım bu şekilde olacaktı. Poppy’nin duygularının sınırlarında bir yerim olacaktı. Ayrılamayacak kadar yakın ama yardım edemeyecek kadar da uzak.

Bu düşünceyle beraber ona daha sıkı sarıldım. Hayır, sınırlarında kalmayacaktım. Beni tekrar hayatının içinde istiyor mu... yoksa tamamen gitmemi mi bekliyor, bilmem gerekiyordu.

Ailemle birlikte yemek yedikten sonra Poppy ile eve dönüş için uçağa bindik. Dünkü kadar sessiz olmasına rağmen ona daha çok dokunmamı istiyor gibiydi. Uçağa binerken elimi tutmuş, yolculuk boyunca da bedenini benimkine yaslamıştı. Eve vardığımızda, Kansas City’deki gibi davranıp soyunmasına

yardım ettim ancak bu defa duş almasına da yardımcı oldum. Yatağa geçtiğimizde kollarımı etrafına doladım. Beraber duş almanın onu tahrik ettiğinin farkındaydım, yatakta birbirimize dolanmışken bacaklarını birbirine bastırıp duruyordu. Yine de onunla ilgilenmeme izin vermesi, seksten daha fazla güven gerektiren bir şeydi. Bu yüzden, ikimiz de benim devasa ereksiyonumun ve onun acı çeker gibi iç çektiğinin farkında olsak da sabırla beklemeye devam ettim.

İşe yaramış, ertesi gün işten eve döndüğünde konuşup konuşamayacağımızı sormuştu.

“Elbette, Kuzu,” dediğimde kendi isteğiyle yanıma gelerek dudaklarını yanağıma bastırmıştı.

Bu bir başlangıçtı.

Dönemin son derslerine girip final sınavları sırasında gözetmenlik yaptım ve sınavların ne zaman notlandırılacağı sorulduğunda, abartılı tahminlerde bulundum. Bunun ardından spor salonunda biraz vakit geçirip kendimi duşa attım. Normalde yemek yapmıyor olmama rağmen -ızgara peynirden daha karmaşık şeyler ilgimi çekmiyordu- Poppy’ye yemek yapmak için eve gittim.

İnternette bir çorba tarifi bulup elimden gelenin en iyisini yapmış, yanına biraz şarap ve hafif yanmış poğaçalar ekleyerek düzgün bir akşam yemeği ortaya çıkarmıştım. Kendimle gurur duyuyordum. Tişörtümün üzerine çorba bulaştığı için çıkar-mamdan birkaç dakika sonra Poppy geldi.

“Bu çıplak olmamız gereken bir akşam yemeği mi?” diye sordu.

İki haftadır kurduğu en esprili cümle buydu.

“Eğer istersen öyle olabilir.”

Gülümsedi. “İstiyorum.”

Oturup yemeye başladığımızda Poppy şarap yerine sıcak çikolata tercih etti. Gökyüzü berraktı ve yıldızlar ortaya çıkmıştı.

SIERRA SIMONE

Dışarıdaki karla kaplanmış mezarlar huzurlu görünüyordu. Neredeyse güzel oldukları bile söylenebilirdi.

Poppy orbasına bakarak, “şey,” dedi. “Nereden başlayacağım dan pek emin değilim.”

“Nereden istersen.” Ses tonumdan ona karşı duyduğum sevgiyi anlayabilmesini umdum. Nerede yanlış yaptığımızı bilmiyordum, bunu nasıl düzelteceğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Fakat ne pahasına olursa olsun, her şeyi yapmaya hazır olduğumu bilmesini istiyordum.

O da bunu hissetmiş gibi çorbasından başını kaldırarak gözlerime baktı. “Tamam.”

Eline uzanıp sıktım.

Derin bir nefes aldı. “Hamileyim.”

12. BÖLÜM

"Ne!"

Sandalyemden fırlayarak Poppy'yi kucakladım ve neredeyse havaya kaldırdım. Yüzümü boynuna gömerek kendi etrafımda döndüğümde kahkahalarla gülmeye başladı.

Aman Tanrım, diye düşündüm serseme dönmüş bir halde. Baba olacağım.

Baba.

Bir bebeğin.

Benim bebeğimin.

Düşüşünün nazik ve güvenli olduğundan emin olarak ikimiz de kanepeye düşene kadar Poppy'yi döndürmeye devam ettirdim. Göğsüme uzanmışken kollarının üzerinde doğrularak bana baktı.

"Seni seviyorum." Kelimeleri bu zamana kadar hiç olmadığı kadar içten bir şekilde söylemiştim.

Kocaman bir sırtışıla, "Seni seviyorum," diye karşılık verdi fakat sonra ifadesi soldu. "Son iki haftadır katlanılması zor biri gibi davrandığımı biliyorum ve bunun için özür dilerim. Sana daha önce söylemediğim için üzgünüm."

"Biliyor muydun?" Sesimin suçlayıcı çıkmasını ya da ona kendini kötü hissettirmesini istemedim ama bu, neredeyse aynı anda öğrenmemiz gereken bir şeydi.

Bacaklarımın arasına yerleşecek şekilde kendini geriye çekmeden önce iç çekti. "Şükran Günü'nden önceki pazartesi

öğrendim. Reglim bir hafta gecikmişti. Bir ay önce de midemin rahatsızlandığını hatırladım ve bunun doğum kontrolümü etkileyebileceğini düşündüm. Bu yüzden isteyken eczaneye gidip test satın aldım. Sonuç pozitif çıktı.”

Şükran Günü’nden önceki pazartesi. O gün gönderdiği mesajı düşündüm.

Bu gece eve erken dön, sana günümü anlatmak için sabırsızlanıyorum.

İşyerinde harika bir gün geçirdiğini veya buna benzer bir şey olduğunu düşünmüştüm. Haberi o gece vermek üzere olduğunu fark ettiğimde göğsüm suçluluk duygusuyla doldu çünkü o gece eve geç dönmüştüm.

“Sana haberi yüz yüze vermek istedim,” diye devam etti. “Ayrıca doğru bir anda yapmak istedim, anlıyor musun? Sadece ikimiz, baş başa, evimizdeyken. Sonra bu, hiç olmamaya başladı ve kendimi asla olmayacağından şüphelenirken buldum. Aklımdan şu düşünce geçti: Aman Tanrım, eğer haberi vermem için bile yanımda olamıyorsa çocuğumuzu yetiştirirken nasıl yanımda olacak?”

Gözlerimin yandığını hissediyordum, onları sıkıca yumdum. “Poppy...”

“Sonra gala gerçekleşti ve geç kaldığında panikledim. Aslında konu gala ya da neden geç kaldığın bile değildi. Sadece bu konuda, bana yardımcı olman konusunda sana güvenip güvenemeyeceğimi bilemiyordum. İhtiyacım olduğunda orada olup olmayacağından emin değildim.”

Konuşmalarımız zihnimde yeniden canlandı. Sessizce, “Ama Anton biliyordu,” dedim.

“Evet, biliyordu. Bir dükkâna girip bana Sprite’ aldı ve ofiste uyukladığım zamanlarda beni idare etti. Harika davrandı.”

*Limon ve lime aromalı bir tür gazozdur.

Kızgın olmaya hakkım yoktu. Suçlamam gereken tek kişi kendimken Anton'a öfkelenemezdim. Yine de canımı acıtmıştı. Kalbimin ince derisini çizip kanatıyordu.

“Millie'nin cenazesinden, insanları tanımakla ilgili konuşmandan ve bu hafta sonu bana oldukça tatlı davranmandan sonra fark ettiğim bir şey oldu. Beni korkutan sen değildin. *Bendim.*”

Gözlerimi açtım.

Farkında olmadan kollarını ovuşturup kendine sarıldı. “Korkuyorum, Tyler. Anne olmaktan, bebeğin derneğimin ya da derneğin bebeğimin zamanını çalmasından korkuyorum. Bebeğin, bizi ve birbirimizi sevme şeklimizi değiştirmesinden korkuyorum.” Gözyaşları daha sert ve hızlı bir şekilde akmaya başladı. “Demek istediğim, şu halimize bak! Bebek bizi çoktan değiştirip incitti. Ya hamile kalarak her şeyi mahvettiysen?”

Doğrularak onu göğsüme yasladım. Birbirimize dolanmış bir şekilde otururken gözyaşları yavaşlamaya başladı, kalp atışları yavaşça benimkinin ritmini yakaladı. “Her şey değişecek,” dedim. “Bu değişimlerin bazıları zor olacak. Öte yandan, iyi şeyler de olacak. Güzel şeyler. Tüm bunlar olurken senin yanında olacağım. Seni sevmek, bu çocuğu büyütmek için burada olacağım. Çocuğumuza ve birbirimize karşı bazı hatalar yapacağız, ki bu kaçınılmaz. Fakat Tanrı'nın bizi kalbine yakın tuttuğu kadar birbirimize yakın kaldığımız sürece bunu başaracağız. Söz veriyorum.”

Burnunu çekti. “Tamam.”

Başının üstünü öptüm. Gecenin geri kalanını orada geçirdik. Birbirimize sarıldık, özür diledik, söz verdik ve sataştık. En sonunda ise çıplak kalarak sevincimizi bildiğimiz en iyi yolla paylaştık.

“Siz Tyler Bell misiniz?”

Sesin geldiği yöne doğru döndüm. Noel süslemelerinin geri kalanını birlikte yaparken Poppy'ye nane şuruplu kahve sözü vermiştim. Yerel kafelerden birine gelirken ise tanınacağımı hiç düşünmemiştim. Karşımdaki kişinin başka bir Tylerette* -maalesef rahipliği bıraktıktan sonra bile seksi rahip gönderileri paylaşmaya devam ediyordu- olduğunu sanmış ancak tahminlerimde yanılmışım. Muhtemelen ellili yaşlarının sonlarında olan yaşlı, İspanyol bir kadındı. Üzerinde son derece şık bir takım varken, elinde de bilgisayar çantası tutuyordu.

Dikkatle, "Evet Tyler'ım," dedim. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Gülümsedi. "Bir arkadaşım tez kurulunuzun üyesiydi. Tezinizin bir kopyasını okumama izin vererek bana bir iyilik yaptı. Çok ama *çok* etkileyiciydi."

"Teşekkürler." Temkinli olmaya devam ediyordum çünkü bu çok tuhaftı.

"Bunu sormam gerekiyor, hiç kitap yayınlamayı düşündünüz mü?"

Gözlerimi kırıştırdım. "Hayır."

"Hayat hikâyenizin oldukça ilgi çekici ve hassas olduğunu düşünüyorum. Harika bir biyografi olurdu. Aynı zamanda teoloji ve din tarihini ilişkilendirilebilir bir şeye dönüştürmekte yetenekli olduğunuzu ve bu çalışmanızı Princeton'ın yayınevinden daha kapsamlı bir yerle paylaşmanız gerektiğini düşünüyorum. İstedığınız takdirde birçok hayatı değiştirebilirsiniz Bay Bell." Üzerinde parlak siyah harflerle yazılı *Maureen Reyes: Genel Yayın Yönetmeni* yazan bir kartvizit uzattı. Alt kısmında New York'taki büyük bir yayınevinin adı yazıyordu.

Başımı kaldırıp ona baktığımda tekrar gülümseyerek çantasını koluna taktı. "Bunu bir düşünün. Aklınıza takılan herhangi bir soruda dilediğiniz zaman beni arayabilirsiniz."

*İlk kitapta geçen, Tyler'ın internet hayran gruplarına verilen isim.

Kadının gidişinin ardından *siktir*, diye düşündüm. Kartı parmaklarımın arasında çevirirken bir İrlanda cücesi^{*} gibi yok olmasını bekliyor gibiydim. *Vay canına*.

Kendi kahvemi ve Poppy'nin aşırı süslü kafeinsiz kahvesini aldıktan sonra kocaman bir sırtıtışla sokağa çıktım. Olanları Poppy'ye anlatmak için sabırsızlanıyordum. Beklenmedikti, hazırlıksız yakalanmıştım fakat düşününce mantıklı geliyordu. Bir şeyler yazmak -biyografi, modern teoloji ve hatta kilise tarihi hakkında bir kitap- heyecan verici, mümkün ve *kişisel* hissettiriyordu. Eğer biyografimi yazarsam hiçbir şeyin arkasına saklanamazdım. Bu, Poppy'nin hoşuna giderdi.

Hızla eve gittim. Soğuk dünya birden büyülü, canlı ve mükemmel bir yere dönüşmüştü. Bir bebeğim olacaktı, bir kitap yayınlayabilme ihtimalim vardı. Bunun Poppy'yi çok heyecanlandıracağını biliyordum, böylece ben de tekrar heyecanlanacaktım. Daha sonra ikimiz de bebeği düşünüp daha da fazla heyecan duyacaktık. Mutluğumuz, etrafımızda dönüp duracak; dekorasyonu bırakıp geceyi sevişerek geçireceğimiz yatağa gitmekten başka seçeneğimiz kalmayana kadar büyüyüp güçlenecekti.

Ön kapıdan içeri daldım. "Poppy! Poppy! Kafede çok garip bir şey oldu-"

Duraksadım. Mutfak masasının üzerine koyduğumuz minyatür Noel ağacının bir kısmı kutusundan çıkmış, minik süsler etrafa saçılmıştı. Su şişesi masanın üzerinde ters dönmüş bir şekilde duruyordu ve ağız kısmından su sızmaya başlamıştı. Ev sessizliğe gömülmüştü, muhtemelen Noel şarkılarının olduğu çalma listesinin de sonu gelmişti.

"Poppy?" Bir kez daha dikkatle seslendim. Zihnimde eve izinsiz giren insanlarla, seri katillerle ilgili senaryolar canlanıyordu. Fakat sonra öne doğru bir adım atarak yatak odamızın kapısının açık olduğunu gördüm. Poppy, yatağın yanında diz

^{*}Mitolojide *uccabinn* olarak da bilinen, İrlanda tarihinde gizli hazineyi koruyan küçük ve çevik olmalarıyla ünlü olan figürlerdir.

çökmüştü. Bir anlığına tuhafça dua ediyor olabileceğini düşündüm... ve sonra, sesini duydum. Dudaklarından kaçan boğuk inilti, Morales'ın ofisinde çıkardığı iniltiyle aynıydı.

Acı çeken bir ses.

Doğum yapan birinin sesi.

İçecekleri tezgâha bırakıp koşarak odaya gittim. Yanında dizlerimin üzerine çöküp sorarcasına, “Kuzu?” diye seslendim. Ellerini benimkilerin arasına aldığım sırada sesim endişeliydi.

Başını kaldırdı, gözleri hem odağını yitirmiş gibi hem de şaşkın bakıyordu. Dudaklarındaki bütün kan çekilmişti. “Acıyor,” diye fısıldadı. “Sanırım... Sanırım bebekle ilgili bir sorun var.”

Bu ana kadar gerçek korkunun ne demek olduğunu biliyor muydum? Gerçek acıyı hiç tatmış mıydım? Hayatımdaki bütün diğer deneyimler, bununla kıyaslandığında sönük kalıyordu. Dehşetin eskimiş siyah tonlu kopyaları kuruyup ortadan kaybolmuştu. Artık gerçek korkunun ne olduğunu biliyordum. Keskin pençelerini göğsünüze saplamasını ve bırakmayı reddetmesini biliyordum. Sert, sonu gelmeyen bir muhtaçlıkla kanınızı emiyordu.

Bugüne kadar sadece bir kez böyle hissetmiştim. Pil almak için ailemin garajına girdiğimde, kız kardeşimi ayakları havada, tavana asılı bir şekilde bulduğumda bunu hissetmiştim. Dehşet ve çaresizliğin panikle birleştiği korkunç bir karışımdı. Üç saniye boyunca duygunun beni ele geçirmesine izin verdim. Pençeleri altında tutup boğmasına ses çıkarmadım.

Sonra yüzeye çıkmayı başardım. Bir elimle Poppy'nin ellerini sıkarken diğeriyle de saçlarını yüzünden çektim.

Yatakta ona karşı kullandığım güven verici ve sahiplenici ses tonunu kullanarak sakince, “Hastaneye gitmeliyiz,” dedim.

Bakışlarındaki buğu biraz azalırken gözleri sonunda bana odaklanmayı başardı. Zayıf bir sesle, “Tamam,” dedi. “Beni götürür müsün?”

GECE YARISI AYINI

Çocuksu bir ses tonuyla yalvarır gibi sorması kalbimi paramparça etmişti. “Ah, Kuzu.” Kollarımı etrafına dolayarak dikkatle onu sarıldım. “Bir daha asla yanından ayrılmayacağım.”

Başka bir ağrı -buna doğum sancısı denebilir miydi?- tarafından ele geçirildiğinde vücudu kaskatı kesildi. Sırtını ve bacaklarını ovalayarak sancısı geçene kadar kulağına güven verici sevgi sözcükleri fısıldadım.

“Sigorta kartınla kimliğini aldıktan sonra gideceğiz. Tamam mı, Kuzu?”

Sanki beni gerçekten duymuyormuş gibi başını salladı fakat anladığını biliyordum. Ellerini yatağa yaslayarak yavaşça doğruldu. Mutfığa koşup çantasını alarak ihtiyacımız olanı bulmak için cüzdanını karıştırdım. Tekrar odaya döndüğümde gördüğüm şey göğsümde bir delik açtı.

Poppy bacaklarını hafifçe aralamıştı, pantolonu kasıklarından aşağıya doğru indirilmişti. Bacaklarına bulaşmış kanı görebiliyordum, külotunun kumaşında neredeyse siyah diyebileceğim bir ıslaklık vardı. Asıl dehşet verici olan ise kanlı parmaklarını ışığa doğru tutarken yüzünde beliren ifadeydi.

Boş bir ifadeydi.

Duygusuzdu.

Aynı zamanda acı verecek şekilde de şaşkındı.

Kan. Kan kötüydü.

Panik ve dehşet hissi tekrar geldi. Şu anda tarif edemeyeceğim kadar korkunç bir şey oluyordu ya da olmak üzereydi ve benim yapabileceğim hiçbir şey yoktu. İçimden defalarca aynı duayı tekrar ettim.

Lütfen, Tanrım. Lütfen. Hayır.

Lütfen olmasın.

Lütfen.

Yanına gittiğimde yüzümün onunkiyle aynı görüldüğünü biliyordum. İfademi mümkün olduğunca toplamayı deneyerek

soğukkanlı görünmeye çalıştım. Kanı temizleyip yeni bir külotla ped bularak pantolonunu değiştirmesine yardım ettim. Poppy'yi kucaklayıp kamyonetime taşıdım. Hızla hastaneye doğru sürerken Poppy tamamen hareketsiz, neredeyse uyuşmuş gibi oturuyordu. Bazen kasıklarına giren sancıyla inlemesiye, verdiği tek tepkiydi. Triyaj odasına vardığımızda ve hemşire ona sorular sormaya başladığında bile ses tonu donuktu. Çoğunlukla tek kelimelik düz cevaplar veriyordu.

Dua etmeye devam ettim.

Lütfen hayır.

Bunun olmasına izin verme.

Lütfen.

Bizi gerçek acil servis odasına aldıklarında Poppy'ye hastane önlüğü giydirip serum takmışlardı, kaçınılmaz olan ultrason için mesanesini doldurabilmesi amacıyla hemşirelerin verdiği suyu içiyordu. Hiçbir şey söylemese de arada bir kıvranarak yüzünü yatağa gömüyordu. Vücudu kaskatıydı, çektiği acı sebebiyle bazen top gibi kıvrılıyor bazen de iki büklüm oluyordu.

En sonunda yataktan kalkıp ileri geri yürümeye başladığında doktor içeri girerek Poppy'yi bu şekilde buldu. Doktor, otuzlu yaşların başında görünen parlak mavi elbise giymiş, düz bir başörtüsü takmış güzel bir kadındı. İçeri girdiği anda doğruca Poppy'nin yanına giderek elini omzuna yerleştirdi. Poppy, dokunuşuyla rahatlamış gibiydi.

"Ben Doktor Khader," dedi. "Bugün sizinle ben ilgileneceğim."

Poppy bakışlarını doktora çevirdi. "Tamam."

"Galiba hemşireler ağrınızı hafifletmek için ufak bir doz Tylenol vermişler. Yardımcı olduğunu hissediyor musunuz?"

Poppy kırmızı dudaklarını birbirine bastırıp soğukkanlı görünmeye çalışarak yutkundu. "Ağrıyı hâlâ belirgin ölçüde

*Aktif bileşeni asetaminofen olan bir ağrı kesicidir.

hissdebiliyorum.” İşyerinde finansal tahminleri tartışırken kullandığı türden sert ve kararlı bir sesle konuşmuştu. Güçlü görünüp kontrolü elinden bırakmamaya çalıştığının farkındaydım. Dünyanın kendisini böyle görmesi Poppy’nin hoşuna giderdi; sakın, düzgün ve kurşun geçirmez.

Tüm dünyası bacaklarının arasında kanarken bile.

Doktor Khader başını salladı. “Ben de öyle düşünmüştüm. Yapacağımız şey şu, Bayan Bell. Neler olduğunu anlamak için sizi hızlıca muayene edip ultrasona alacağım. Sebebini anladıktan sonra ağrınızı daha düzgün bir şekilde kontrol altına alabiliriz. Başlamadan önce sormak istediğiniz herhangi bir şey var mı?”

Poppy başını salladı. Kibar ve sakın davranmaya çalışsa da hâlâ acı çekiyordu.

“Pekâlâ,” dedi Doktor Khader. “Hızlı bir pelvik muayenesi yapıp sonra da ultrasona geçeceğim. Yatağa uzanmanız için size yardımcı olmamı ister misiniz?”

Poppy başını salladı, yüzü bembeyazdı. Doktor Khader onun yatağa yerleşmesine yardımcı olduktan sonra bacaklarını nasıl yerleştirmesi gerektiğini anlattı. Kucağına tek kullanımlık bir örtü serdikten sonra kendi ellerine de mavi bir eldiven taktı. “Bu biraz rahatsız edici olacak,” diye uyardı. “Elimden geldiği kadar hızlı olmaya çalışacağım.”

Eldivenli eli örtünün altında kaybolurken diğerini Poppy’nin karnına bastırdı.

Muayenenin ne zaman başladığını Poppy’nin gözlerini sıkıca kapatıp kesik bir nefes almasıyla anlamıştım. Yüzündeki ifadeye bakarak inlememeye ya da sızlanmamaya çalıştığını söyleyebilirdim.

Poppy, duyguların bastırılıp soğukkanlı bir maskenin arkasına saklandığı bir dünyada büyümüştü. Bunun, onun için ne kadar aşağılayıcı bir durum olduğunu görebiliyordum. Acısı, kontrolünü kaybetmesine yol açıyordu.

Doktor Khader, “Yaklaşık sekiz haftalık,” diye mırıldandı. “Bu da en son regl olduğunuz zamanla uyumlu.” Biraz daha derine bastırduğunda Poppy’nin ağzından ufak bir çığlık kaçtı. Doktor elini geri çekerek eldivenini çıkarırken, “Acıttığı için üzgünüm,” dedi. İçten görünüyordu, koyu renk gözleri sempati doluydu.

Ultrason makinesine uzanıp birkaç düğmeye bastıktan sonra Poppy’nin karnına mavi renkte bir jel sıktı. Makinenin uzantısını Poppy’nin cildine bastırıp ekranda siyah beyaz, paraziti andıran bir görüntü belirene kadar hareket ettirdi. Ve sonra, onu net bir şekilde görebildim. Kalbim kaburgalarımı kıracak bir güçle çarparken öne doğru eğildim.

Ekranın ortasında küçük, ayıcık şeklindeki jelibonlara benzer bir bebek vardı. Büyük bir kafası, küçük bir gövdesi ve kısa kolları ile bacakları olan bir bebektir. Dün gece ebeveynlikle ilgili telefonuma indirdiğim kitapta sekiz haftalık bir bebeğin nasıl görüneceği yazıyordu. Bebeğimiz de tıpkı kitapta anlatıldığı gibi görünüyordu.

Tek bir şey hariç.

Tek.

Lütfen hayır.

Bunun olmasına izin verme.

Lütfen olmasın.

Her şeyi yaparım.

Jelibon bebek hareket etmiyordu. Tek bir kıpırtı bile yoktu. Doktor Khader birkaç düğmeye bastığında ekranın altında kalp atışının hızını yansıtan bir monitör belirdi.

Hiçbir şey yoktu.

Kalp atışı duyulmuyordu.

Hayır.

HAYIR.

Tanrım, bunu nasıl yapabildin?

NASIL?

Doktor Khader ekrana bakıp incelemeye devam etti. Birkaç dakika sonra cihazı Poppy'nin karından çekerken yüzünde anlayışlı bir ifade vardı. "Çok üzgünüm," dedi. "Ama bebek hayatını kaybetmiş gibi görünüyor."

Poppy dudaklarını birbirine bastırdı, çenesi titremesine rağmen hiçbir şey söylemiyordu.

"Rahminizin ağız kısmı genişlemiş, vücudunuz bebeğin ölümüne gebeliği dışarı atmaya çalışarak tepki veriyor. Gebeliği vücudunuzdan atamadığınız takdirde enfeksiyon riski altında olacaksınız." Doktor Khader elini Poppy'nin elinin üzerine koydu. "Söylediklerimle ilgili herhangi bir sorunuz var mı?"

Poppy derin bir nefes aldı. Gözleri ultrason ekranına kaydı fakat doktor cihazı karından çektiği için ekranda hiçbir şey yoktu. "Şimdi ne olacak?"

Ses tonu göğsümü sıkıştırdı, sanki bir iş toplantısındaymış gibi dümdüzdü. Yüzü ultrason ekranından daha boştu, hiçbir duygu belirtisi yoktu. Ona, *şu anda güçlüymüş gibi davranmak zorunda değilsin* demek istedim. *Güçsüz hissedebilirsin. Ağlayabilirsin.*

Tanrı biliyordu ki benim de gözyaşlarım akmak üzereydi.

Doktor, Poppy'nin soğuk tavrını normal karşıladı. "Yapabileceğimiz üç şey var. Birkaç gün içinde kadın doğum uzmanını ziyaret etmenizi söyleyerek sizi eve gönderebilirim. Eve gidip vücudunuzun doğal yollarla düşük yapmasına izin verebilirsiniz, isterseniz size süreci hızlandıracak bazı ilaçlar da veririm. Bu durumda da eve gitmenizde bir sakınca olmaz. Dilerseniz vücudunuzun ne kadar hızlı tepki verdiğine bağlı olarak hastaneye yatmanızı sağlayabilirim. Son olarak, sizi ameliyata alabilirim. Genellikle buna, dilatasyon ve kürtaj denir. Genel anestezi altında, rahim ağzınız biraz daha genişletilerek küret adı verilen bir cihazla doku temizlenir. Çoğunlukla otuz dakikadan daha kısa sürüyor. Bunu seçerseniz ameliyatın ardından sizi birkaç

saat gözetim altında tutup eve yollayabiliriz.” Poppy’nin elini sıktı. “Birden fazla seçeneğiniz olduğunun farkındayım. Karar vermeniz için sizi yalnız bırakayım.”

Poppy’nin el gözleri irileşerek bana döndü. Güçlü duruşunun altında, içinde biriken korku ve acının kabuğunu kırılmaya zorladığını görebiliyordum. Yeterince baskıyla kabuğunun çatlaması mümkündü.

Bu olduğunda parçalara ayrılmaması için dua ettim.

Onları toplamak için orada olacağım, Kuzu diye söz versem de dudaklarımdan dökülenler başkaydı. “Senin için en kolay ne olarsa, onun olmasını istiyorum. Neye ihtiyacın var, Kuzu?”

Gözlerini kapattı ve doktorla konuşurken onları hiç açmadı. “Hangisi tüm bunları bir an önce sona erdirir?”

Doktor Khader, “Ameliyat,” diye karşılık verdi. “Yine de bazı riskleri olduğunu bilmelisiniz.”

Poppy gözlerini açtı, bakışları yine ifadesizdi. Hiçbir duygu yoktu. “Umurumda değil,” dedi boş bir sesle. “Sadece son bulsun istiyorum. Acıyı durdurun.”

Doktor, “Bunu yapabiliriz,” dedi. “Bu sırada size daha güçlü bir ağrı kesici vereceğiz. Yanınızdan ayrıldıktan sonra gerekli hazırlıkların yapılmasını sağlayacak ve sonra da sizinle riskleri paylaşmak için yanınıza döneceğim.”

Son bir kez Poppy’nin elini okşadıktan sonra odadan çıktı.

Poppy, bir şey ister gibi yorgun bir sesle adımı söyledi. “Tyler?”

“Söyle, Kuzu. Ne istersen. Sadece söylemen yeterli.”

“Bana sarılır mısın?” Sorusunun ardından sesi çatladı ve benim de parçalara ayrılmamı sağladı. Dar yatağa tırmanarak onu kolumun üzerine çektim. Vücuduma yaslandığında tıpkı oyuncak bir bebek gibi hissiz ve hareketsizce yatarken, göz yaşlarımdan saçlarına düşmesine izin verdim.

13. BÖLÜM

Ameliyatın üzerinden iki hafta geçmişti. Kısa süreli mutluluğumuzun kan ve acı eşliğinde bizi terk etmesinin üzerinden iki hafta geçmişti. İki hafta önce babaydım. Şimdi ise değildim. Hem gerçeküstü hem de içi boş bir duyguyu tecrübe ediyordum. Sanki gece nakliyeciler gelip duygularımı ve algılarımı alıp götürmüş, geride hiçbir şey bırakmamışlardı.

Millie'nin ölümü ardından da bunları hissetmiştim fakat bu, bin kat daha yoğundu. Aslında, en son Lizzy'nin ölümü ardından bu kadar üzgün hissetmiştim. Tek fark bu defa acının yanına başka bir şey daha eklenmişti. Fazladan bir duygu.

Suçluluk.

Çünkü bu benim cezamdı. Nasıl olmazdı ki? Yaptıklarımın sonra bir eşe ya da bir aileye sahip olabileceğimi nasıl düşünmüştüm ki? Tanrı'nın çağrısını duymazlıktan geldikten sonra, bu mümkün müydü?

Hayır. Tanrı beni cezalandırıyordu. Davud'un Uriya'yı öldürmesinin ardından Batşeba ve Davud'un bebeğine olduğu gibi, Tanrı günahlarımın bedeline karşılık çocuğumu almıştı*. Sanırım bu acıyı hak ediyordum. Her iç çekişi, her iniltiyi ve çarşafların çıkardığı her hışırtıyı hak ediyordum. Kararlılıkla pişmanlık duymadığımı söyleyip durduğum için, Tanrı bedelini farklı bir şekilde ödememi sağlamıştı. Litrelerce kan ve felaketle

*Eski Ahit'e ait Samuel Kitabı'nın ikinci cildinde yer alan Peygamber Davud'un hikâyesinde geçen bir olaya gönderme yapılmıştır.

sonuçlanan bir neşeyle. Hiçbir zaman hayatımızın bir parçası olamayacak, jelibon ayıcıklara benzeyen, siyah beyaz bir bebeğin görüntüsüyle bedelini ödemiştım.

Peki neden Poppy de acı çekmek zorundaydı? Dualarım önce öfkeliydi. Sonra kendimi Tanrı ile pazarlık ederken buldum. Bir süre sonra yalvarmaya başladım ve ardından tekrar çılgınca bir öfkeyle doldum.

Lütfen.

Lütfen bu olmasın.

Neden bunu yapıyorsun?

Buna nasıl cüret edebildin?

Bunu nasıl yaparsın?

Karımı artık tanıyamıyordum. İşiyle ilgilenmiyordu, kitap okumayı bırakmıştı. Noel müzikleri dinlemiyor, pencerenin önünde oturup saatlerce mezarlığı izliyordu. Geceleri yatağa gitmeye ve gündüzleri de duş almaya zar zor ikna oluyordu. Dönem bittiği için bütün günü aynı evde geçirebiliyorduk fakat öyle hissetmiyordum. Akli -ruhu- başka bir yerdeydi. Belki karla kaplanmış mezarlıkların arasında dolaşıyor belki de parke zeminli hastanede odasındaki o korkunç anıları tekrar yaşıyordu.

Lütfen.

Lütfen bu olmasın.

Lütfen kuzumun ısıltısını ve ruhunu alma.

Onu kaybedemem. Yapamam.

Kansas City'de onu yıkayıp kollarıma alırken güvenini kazanmayı amaçlamıştım. Şimdi aynı şeyleri onu tekrar gerçek hayata adapte etmek için yapmam gerekiyordu.

Yine o helezon karşıma çıkmıştı. Aynı adımları atıyordum fakat bu defa farklı anlamları vardı. Aynı eylemlerin farklı sonuçları oluyordu. Belki de kefaretimi böyle ödüyordum. Belki de bu benim görevimdi ama Poppy ile ilgilenmemin sebebi suçluluk

duygusu değildi. Suçluluk hissetmiyor değildim ancak Poppy'yi sevdiğim için onunla ilgileniyordum.

Karım depresyondaydı. Doktoru ona ilaç yazmıştı ve hayatında ilk defa yetiştirildiği ortamın ona bir faydası dokunmuştu. Xanax ve Ambien'i şarapla tüketen kadınların arasında büyüdüğü için, psikotrop* ilaçları kullanmakla bir sorunu yoktu.

Birkaç gün daha böyle geçti. Poppy'yi sandalyeden şömineye daha yakın olan kanepeye taşıyıp ona kitap okumaya başladım. Gizem türünü bitirdikten sonra kanepede ona sarılarak *Otostopçu'nun Galaksi Rehberi*'ni okuyordum. Birkaç yerde güldüğünü duymuş, göğsünün hafif hareketlerle sarsıldığını hissetmiştim ama fark etmemiş gibi yaparak ormanda vahşi bir hayvanla karşılaşmış bir adam gibi hissettiğim gerçeğini görmezden gelerek okumaya devam etmiştim. Gülmesini büyük bir mesele haline getirmemeye çalışıyordum ama *Aman Tanrım*, gülmüştü. Eksikliğini hissedene dek bu sesi ne kadar arzuladığımı fark etmemiştim. Şimdi tekrar duyabiliyordum. Evimizin duvarlarında ürkekçe dolanıyor, geri dönmenin güvenli olup olmadığını anlamak için ateşin yanında çömeliyordu.

Geceleri onu kollarımda uyuturken kulağına ilahiler mırıldandım. Üstümüzde kat kat battaniye olmasına rağmen zavalı kuzum sürekli titriyordu. Birlikte duş alırken bir ressamın dünyanın en değerli tablosuna dokunması gibi ben de saçlarına dokundum. Istakoz çorbası yapmakta oldukça başarılı olmaya başlamıştım. Ayrıca, poğaçaları yakmamakta da gelişme kaydediyordum. Ona nadiren içtiği ama evde bulundurmaktan hoşlandığı viskiden doldurdum ve Noel şarkıları açtım. *Otostopçu'nun Galaksi Rehberi* bittiğinde de *Yüzüklerin Efendisi* üçlemesini okumaya başladım.

*Temelde merkezi sinir sistemi üzerinden etki gösteren, mental bozuklukların tedavisinde kullanılan ilaçlardır.

Sonra, Noel'den önceki pazar günü bir şey oldu. Altına bir etek, üzerine de bir bluz geçirmişti. Mutfığa girdiğinde makyajını yeni yaptığı belli oluyordu.

Varlığımızı herkesten uzakta sürdürdüğümüz bu yeni hayata alıştığım için üzerimde boxer dışında bir şey yoktu.

“Ayine gitmek istiyorum,” dedi sadece.

Yine vahşi bir hayvan görmüş gibi ürkek hissediyordum. Rahatladığımı, sadece bu ufak yaşam kıpırtısını görmenin bile beni ne kadar mutlu ettiğini gösterip onu korkutmak istemiyordum.

Sakin bir şekilde, “Tamam,” dedim. “Giyineyim ve gidelim.”

Gece Yarısı Ayini.

Kutsal topraklarda bir gelenek olarak başlamıştı. İnsanlar geceleri Betlehem'de* toplanıp ellerinde meşalelerle Kudüs'e doğru yürüyorlar, şafak vaktinde şehre ulaşıyorlardı. Bu, hikâyeyi gerçek hayatla bütünleştirebilecek, İsa'yı destekleyenlerin Kutsal Şehir'e yolculuk yapmadan önce doğdukları yerde durabilecekleri bir ayindi.

Binlerce yılın ardından değişikliğe uğrayıp farklı bir şeye dönüşmüştü ama özünde aynıydı. Bir tür yeniden canlandırma, bir hikâyenin tekrar anlatılması gibiydi.

İsa'nın aramızda yürüdüğü yeni bir gerçekliğin ayinsel yaratımıydı. En azından akademisyen Tyler bu kelimeleri kullanırdı.

Poppy, evden kendi isteğiyle ayrıldıktan birkaç gün sonra yavaş da olsa hayata dönmeye başlamıştı. Noel şarkılarına eşlik ediyor, seslendirmemi beğenmediğinde kitabı elimden çekip alıyordu. Hatta mutfakta bana sataşarak kıcımı bile çimdikliyordu.

Aramızda sadece ikimize ait bir ayin oluşmaya başlamıştı. Bakışlarımızı mutluluğa, ferahlığa ve kutsal olana çeviriyorduk. Tıpkı bir ayin gibi bunun aceleye getirilmeyeceğini ya da zorlanmayacağını biliyordum. Kendi hızında ilerlemeli, dilediği kadar

*Filistin'de bulunan, Hristiyanlar ve Müslümanlar için kutsal sayılan bir şehirdir. Hz. İsa'nın doğduğu yer olarak kabul edilir.

zamana sahip olmalıydı. Bu yüzden kuzuma duygularını yaşaması için istediği alanı tanıdım. Bununla beraber kederime ve suçluluk duyguma da göğsümde yer açmıştım. Poppy'nin düşük yapmasının hak ettiğim bir ceza olması düşüncesi beni rahatsız ediyor, peşimi bırakmıyordu.

İncil'imdeki notları okudum. Davud ve Batşeba'nın oğlunun doğal nedenlerle öldüğünü, o günlerde pek çok ölümdede olduğu gibi bu olayın da Tanrı'nın iradesinin bir sonucu olduğuna inanıldığını açıklayan şeyler yazıyordu. Sonra Davud'un Mezmurlar'daki kelimelerini okudum.

Doğu batıdan ne kadar uzaksa

O kadar uzaklaştırırdı bizden isyanlarımızı.

Yine de hiçbir yardımı dokunmamıştı.

Daha önce size suçluluk duygusuna bağımlı olduğumu söylemiştim. Her bağımlı gibi benim de dibe vurmam gerekiyordu. Düşündüğüm gibi Poppy'nin düşük yapması benim dibe vuruşum değildi. Gece Yarısı Ayini'nden birkaç dakika sonra Poppy'nin önümüzde yer alan Doğum Sahnesi'ne, bilge adamların ve Kutsal Aile'nin normal boyutlardaki heykellerine baktığını gördüm.

Yemlikte, gerçek boyutlardaki İsa figürü.

Sonra, etrafına ördüğü kabuk çatladı. Son bir ayın ilkel duyguları, uyuşmuş kontrolünü deldi ve Poppy ağlamaya başladı. Hayır, hayır sadece ağlamıyordu.

İçindekileri kusuyordu.

Kilise neredeyse boştu ki bu da iyi bir şeydi. Poppy gürültüyle ağlarken elleriyle yüzünü kapatmış, vücudunu kamburlaştırmıştı. Yüzü dizlerinin üzerine gömülüydü.

Kuzumu bu şekilde görmek kalbimi paramparça etse de aynı zamanda da rahatlatmıştı. Bunun olması gerektiğini biliyordum, yasını yaşamalıydı. Bir kolumu etrafına sararken sessizce, "Buradayım," diye fısıldadım. "Buradayım."

Ellerine doğru bir şeyler mırıldandı fakat kelimeleri boğuk ve ağlamaklı olduğu için ne dediğini anlayamamıştım. Biraz daha yakınına eğildiğimde, tekrar söyledi. “Hepsi benim suçum.”

Üç küçük kelime. Üç tane tehlikeli, kangren olmuş küçük kelime. Eğer kök salmalarına izin verirseniz, sizi içten içe parçalara ayırır; ruhunuzu yiyip bitirir ve sonra da kalbinizde çürürlerdi.

Ben -Tyler Bell, eski rahip- bunu bilmeliydim.

Yalvarır gibi, “Hayır, hayır, hayır,” dedim. “Böyle söyleme. Lütfen bana buna inanmadığını söyle.”

Yüzünü benimkine doğru kaldırdığında gözlerinin parladığını, yanaklarının gözyaşlarıyla ıslandığını gördüm. “Bu benim suçum, Tyler. Bebeği isteyip istemediğimi bilmiyordum! Bebeğin hayatımı değiştireceğine dair o korkunç şeyleri söyledim. Ya Tanrı bebeği hemen sevmediğim için onu benden aldıysa? Belki de korkunç bir anne olmamam için bunu yapmıştır.”

Yüce İsa diye düşündüm. Bunu söylerken hem içgüdüsel olarak lanet okumuş hem de yakarmıştım. Kendi düşüncelerim de kulağa böyle mi geliyordu? Ben de bu kadar karamsar ve kaybolmuş halde miydim? Kelimeler güzel kuzumun dudaklarından döküldüğünde suçluluk ve utancın ne kadar zehirli duygular olduğunu görebiliyordum. Ne kadar da anlamsızdı.

Ve aniden kendi helezonumda, kendi yolumda birkaç adım ilerlediğimi fark ettim. Suçluluk duygusuna olan bağımlılığımı aşmam kolay olmayacaktı. Önümüzdeki birkaç yıl boyunca muhtemelen duygusal bir proje haline gelecekti, belki de hayatımın geri kalanı böyle geçecekti. Yine de aynı şeyi kendim için yapmazsam Poppy’nin suçluluk duygusunu geride bırakmasına yardımcı olamazdım.

Derin bir nefes alıp ağlayan karıma sarıldım ve... içimdekileri serbest bıraktım. Onlara sıkıca sarılmayı bırakıp zemine düşmelerine izin verdim. Artık o da ben de daha fazla suçluluk hissetmeyecektik.

Olabildiğince kararlı bir tonda, “Bu bir ceza değil, Poppy,” dedim. Ona duyduğum sevginin kelimelerime yansması için elimden geleni yapıyordum. “Bu bir trajedi. Çok zor ve üzücü bir durum ama Tanrı acıları bizi cezalandırmak ya da sınamak için göndermez. Acı, hayatın bir parçasıdır. Ölüm de. Yas tutma şeklimiz ve başa çıkma yöntemlerimiz bize bağlıdır. Bebek sahibi olacağın için elbette gergindin. Kararsız olman çok doğaldı. Bir gelini düğünden önce kararsız hissettiği için ya da bir adamı ilk iş gününde doğru tercih yapıp yapmadığını düşündüğü için asla cezalandırmayız. Bu yüzden, çocuk sahibi olmakla ilgili hissettiklerin için de kendini cezalandıramazsın.”

“Ama hamile olduğum için mutlu olmam çok uzun sürdü.”

“Mutsuz ya da kararsız olmak günah değildir.”

Rahipliği bırakmaktan daha günah dolu değil. Düşünce, kontrolüm dışında bir yerden gelmişti. Ruhumun en karanlık köşelerini aydınlatan bir ışık huzmesi gibiydi. Bir yıldır ilk defa onu hissettim. Tanrı’nın ışıldayan, havayı delen hissi yakınımdaydı. O anda bu duyguyu alıp Poppy’nin etrafına bir battaniye gibi sarabilmekten başka bir şey istemiyordum.

Kendine sarılarak, “Bu dini ben seçtim,” dedi. “Herkesin kocaman ailelere sahip olduğu, bir kadının yapabileceği en önemli şeyin bebek sahibi olması olduğu düşünülen bu dini ben seçtim. Bir kadın olarak bunu yapamıyor olmam ne anlama geliyor? *Katolik* bir kadın olarak bunu başaramamam neyi gösterir?”

Yüzümü buruşturdum. “Poppy, kimse senin *daha az kadın* olduğunu düşünmez. Sırf-”

“Sırf düşük yaptığım için mi? Bir çocuğu taşıyamıyor olabileceğim için mi? İncil’e bak, Tyler. Tanrı vergisiyle kısır olan bir kadın var mı?”

“Eh, Sâre-”

“Sonunda bir bebeği oluyor,” diye sözümü kesti. “Aynı şekilde Rivka, Rahel ve Hanna’ da öyle. İncil’deki her kısır kadın en sonunda doğum yapabiliyor. Eğer hiç bebek sahibi olamazsam, bu benim için ne anlama gelir? Kutsanmadığım ya da dini olarak meşrulaştırılmadığımı mı ifade eder? Ruhumun da bedenim kadar sorunlu olduğunu mu düşünmeliyim?” Son kelimeyi söylerken sesi çatallaşmıştı.

Cevap vermek için bir dakika bekledim, bu kadar mahvolduğunu görmek gözyaşlarımı ortaya çıkarmıştı. Suçluluk duyguma karşı geliştirdiğim yeni bakış açısı ve bunca zamandır kutsal yazıları okuma şeklimi nasıl etkisi altına aldığını hâlâ anlamaya çalışıyordum.

“İncil çok özel bir zaman ve mekânda, oldukça özel bir kültür için kaleme alındı,” diye açıkladım. “İncil’deki ortamda çocuk sahibi olmanın Tanrı’nın nezaketinin ve bereketinin nihai işareti olduğunu düşünüyorum. İncil’de Sâre’nin bebek sahibi olması, Tanrı’nın ona olan sevgisini ve ilgisini göstermesinin bir yoludur. Tanrı onu rahmi aracılığı ile değil, sevgisi aracılığıyla kurtarır. Bu sevgi çeşitli şekillerde kendini gösterebilir. Antik Kenanlılar” için çocuklar sevginin kendini gösterme biçimiydi. Buna rağmen bizim için tamamen farklı bir şey olabilir.”

Kilisenin etrafını, sunağı, çarmıhı ve tapınağı işaret ettim. “Bütün bunların, İncil okuyarak geçirilen uzun saatlerin, ayinle ilgili anlamsız konuşmaların ve Efkaristiya’nın” amacının ne olduğunu sanıyorsun, Kuzu?”

Gözlerini kırptırırken başını salladı. “Bilmiyorum.”

*Rivka (Rebecca), Rahel (Rachel) ve Hanna (Hannah) Kutsal Kitap’ta öne çıkan karakterler olarak, çeşitli zorlukları aşarak Tanrı’nın lütfunu ve planını deneyimleyen figürlerdir. Poppy’nin ifadesinde bu kadınlar örnek olarak verilmiş çünkü Kutsal Kitap’ta kısırlıkla mücadele eden kadınların sonunda çocuk sahibi olduklarına vurgu yapılmıştır.

**Antik Kenanlılar, Orta Doğu’da, özellikle de günümüz İsrail, Filistin, Lübnan ve Suriye’nin bazı bölgelerinde yaşamış olan bir halktır. Kenanlılar, özellikle Kutsal Kitap’ta sıkça bahsedilen bir toplum olarak bilinirler.

***Hristiyanlıkta İsa’nın çarmıha gerilmeden önceki gece havarileri ile yediği Son Akşam Yemeği’nin anıldığı ayindir.

“Bize paylaştığımız insanlığı hatırlatmak için. Daha iyisini yapma arayışında olduğumuzu hatırlamamızı sağlamak için. En önemlisi Tanrı’nın bizi sevmesi ve arayışımızda bize yardımcı olduğunu hatırlatmak için. Şimdi Tanrı’nın seni sevmesine, sana yardım etmesine izin ver. Bırak seni zarafetiyle kutsasın.”

Tanrı’nın ışıldayan hissi daha yoğun bir hal aldı ve Poppy yüzünü çarmıha doğru kaldırdı. Sanki sadece kendisinin duyabileceği bir şeyi dinliyormuş gibi başını eğdi. Tavandaki parlak ışıklar yandı, uzakta bir yerden süpürge sesi duyuldu. Etrafa yayılan dumanın kokusu, kilisenin gece kapanışı için hazırlandığını gösteriyordu fakat hâlâ hareket etmemiştik. Sonunda Poppy bana döndü. “Tamam,” dedi. “Yapacağım.”

Bunun ardından ele ele tutuştuk. Yüzümüzde hâlâ kurumuş gözyaşlarının iziyle Noel sabahının erken vaktinde dondurucu soğukta yürüdük. İleriden görünen yıldızlar bize Betlehem Yıldızı gibi göz kırpyordu ve bir yerlerde bir bebek doğuyordu.

Kim bilir, belki bir gün bizim de olurdu.

Fakat Noel sabahına bir saat kala, Poppy ile yeni bir başlangıcımız olacaktı. Şimdilik bu yeterliydi.

EPİLOG

Poppy
Bir Yıl Sonra

Noel sabahı ve saat sabaha karşı üç. Ellerim kucağımdayken beni sıraya oturtun. *Bunu ben istedim*, diye hatırlattım kendime. *Bunu isteyen bendim*. Yine de hâlâ gergin hissediyordum. Sebebiyse kesinlikle yakalanacağımızı -Jordan'ın kilisesinde olmamıza ve şafak sökene kadar dönmeyeceğini bilmeme rağmen- bilmemdi. Ayrıca bu fanteziyi, anıyı ya da her neyi canlandırırıyorsak, *nedeni* konusunda da kendimi gergin hissediyordum. Bunu ne kadar arzuladığımı ve hayal ettiğimi düşünmek beni diken üstünde hissettiriyordu. Şu anda karanlık, boş bir kilisede beklemekten başka bir şey yapmıyor olmama rağmen tahrik olmak beni gerginleştiriyordu.

Eminim ki bana Noel hediyesi olarak ne istediğimi sorduğunda, bunu duymayı beklemiyordun.

Ayak seslerin kilisede yüksek sesle yankılandı. Sessizliğin içinde oldukça netti. Hafifçe iki parmağını omzuma dokundurduğunda başımı kaldırıp yukarı baktım.

Sadece sana bakarak bile boşalabilirdim.

Mumların titrek ışığı elmacıkkemiklerini, kare çeneni ve abinin seni trambolinden yüzüstü ittiği zamandan kalma hafif eğri burnunu aydınlatıyordu. Bir gündür kesmediğin sakalın çeneni sarmışken saçların normalden biraz daha uzundu. Parmaklarımla çekiştirebileceğim kadar uzun. Ağzın bir gülümsemeyle

kıvrıldığında, o çok sevdiğim gamzen belirsiz de olsa görünüyordu. Her zamanki ki çok ateşli ve becerilebilir duruyordun. Kendimi aletin üzerine yerleştirmemek için elimden geleni yaptım.

Fakat beni asıl azdıran şey kemerli siyah pantolonun, uzun kollu siyah gömleğin ve -Tanrı yardımcım olsun- yakalığındı.

Yakalığın gömleğinin siyah kumaşının üzerinde bembeyazdı, boğazının güçlü hatlarını ortaya çıkarıyordu. Onu takmayı hiç bırakmamışsın gibi oraya ait duruyordu. Sanki onu takmak için doğmuşsun gibi. O yakalığı taktığında farklı yürüdüğünü biliyor muydun? O anlarda, aynı anda sırtında hem bir yük hem de neşe taşıyor gibi duruyordun. Bu çok büyüleyici, güzel ve çekiciydi.

İlk kez tanışıyormuşuz gibi, “Ben Peder Bell,” dedin. “Bugün kiliseye gelme sebebiniz nedir?”

Rol yapıyordun. Bu oyunu çok sık oynamadığımız için kalbim hızlandı. Seni yakalığınla gördüğüm an bacaklarımı birbirine bastırsam da, “Daha önce hiç kiliseye gelmedim,” derken kendimi biraz utangaç hissettim. “Sanırım birinin bana yol göstermesine ihtiyacım var.”

İlk tanışmamızın farklı bir versiyonunu canlandırıyorduk. Ben yolunu kaybetmiş ve savunmasız bir halde kiliseye girmiştim, sen de zeki ve arkadaş canlısıydın. Ayrıca vücudunun bana karşı verdiği tepkiyi de fark etmemiş gibi davranmaya çalışıyordun.

Aramızdaki ufak bir mesafe bırakarak sıraya oturdun. Terbiyeli ve ahlâk sahibi biri gibi davranmak için. Eğer bu beş yıl önce olsaydı, sana duyduğum arzudan utanarak bakışlarımı yere çevirirdim. Kendimi geri çeker, yeminine saygı duymaya çalışarak hayatım boyunca hissettiğim en güçlü çekime karşı koyardım. Oysa beş yıl önce kilisede olma sebebimiz dua etmektir.

Bu gece ise rol yapmaya gelmiştik.

Sana yaklaşıarak çorabımın üst kısmını ve jartiyerimin klipsini görebilmen için cteğimi düzeltiyormuş gibi yaptım. Nefesin kesildi, bir anlığına bakışlarımız buluştu. Gözlerini kırıştıtırıp hoşazını temizledin. “Size istediğiniz şekilde yol göstermekten memnuniyet duyarım.”

“Ve eşlik de edersiniz, değil mi?” Elimi seninkinin üzerinde gezdirdikten sonra hızla çektim. “Çok yalnızım.”

“Yalnızlığa ibadetle çare bulunabilir. Ve disiplinle.” Son kelimende sesin tehlikeli bir hal aldığıında ürperdim.

“Disiplin mi?” diye soludum. Bu ses tonunun seni çıldırttığını biliyordum.

Sert bir sesle, “Ruhsal disiplin,” diye açıkladın.

Transparan beyaz bluzumun üstteki iki düğmesini açıp parmaklarımı boynumda gezdirmek için pahalı kumaşı çektim. Onları sutyenimin dantelli kenarlarında gezdirmek için aşağı indirdiğimde, yutkunarak beni izledin. Bacaklarımı açarak beni görmene...

“Yeter,” dedin. Şimdi sesin daha sertti, yeşil gözlerin parlıyordu. “Bir rahibi baştan çıkarmanın kabul edilebilir olduğunu mu düşünüyorsun? Ona eziyet edebileceğini mi sanıyorsun?”

Ona eziyet et, ona eziyet et.

Kelimeler kilisenin duvarlarında öfkeyle çınladı, beni azarlamak istiyorlarmış gibi tekrar kulaklarımda yankılandılar. Öfkenin yakıcı dalgaları bedeninden yayıldığıında aniden ayağa kalktın. O leziz aletin kivrımları pantolonundan belli oluyordu. Beni sertçe bileğimden yakalayıp sıradan uzaklaştırdın. Ortadaki geniş koridora doğru sürükledin ve dizlerimin üzerine çökmemi sağladın. Bunun oyunun bir parçası olduğunu biliyordum. Daha önce üzerinde tartışıp sınırlarımızı belirlemiştik. Yine de öfken o kadar gerçekçiydi ki damarlarım hem heyecanla hem de şehvetle çalkalandı. Bu öfkenin bir kaynağı olup olmadığı merak ettim. Belki de gerçek hatıralarının bir ürünüydü.

İlk tanıştığımızda sana eziyet etmek için gelen bir tür Jezebel olduğumu mu hissetmiştin? O zamanlar sürekli bunu düşünüyordum, bazen hâlâ öyle hissediyorum. Fakat daha önce bana söylediğin gibi, suçluluğun olduğu yerde iyilik de vardır. Benim iyiliğim elini saçıma götürüp beni yukarıya bakmaya zorluyordu. Gülümsedim, engel olamamıştım. Çok yakışıklı ve güçlü duruyordun, üstündeki o yakalıklı tamamen yasaklanmış biri gibiydin. Benim olmanı seviyordum ve bazen sırf bu yüzden nefes almakta zorlandığımı hissediyordum. Gülümsemem karşısında kaşlarını çattın. Yüzün tıpkı bir kralınki gibiydi, durumdan hoşnut olmadığın belliydi fakat etrafına güç saçıyordun. Boğazının yanında atan nabzı görebiliyordum.

“Bu seni eğlendiriyor mu?” Saçımı daha sert çektin.

İrkilsem de gülümsemeye devam ettim, kendime engel olmıyordum. “Sadece mutluyum,” diye itiraf ettim.

Bir anlığına kontrolünün çatladığına şahit oldum, içindeki şefkatli adamın saçtığı ışığı görebildim. Söylediğim her şeyin kalbinin tam ortasında bir yer edindiğini biliyordum. Belirsizce göz kırptın. Sonra dudaklarında bir sırıtış belirdi ve işine, kişisel seks havarım” olma rolüne geri döndün.

“Dizlerinin üzerine çökmekten mutlu musun?” diye hırladın.

Dudaklarımı yalayarak başımı salladım.

Tekrar hırladın, bu sefer kelimelerini kullanmamıştın. Boştaki elini kemerinin tokasına uzatarak ustaca hareketlerle kemerini çözdün. Fermuarını açtığında ağzımın sulandığını hissettim. Sikini pantolonundan çıkarıp en başta sadece ucunu dudaklarımın üstünde gezdirdin. Benimle alay ettin. Sonra, aletinin alt tarafını yüzüme sürüp, “Ağzını aç,” dedin. Dudaklarımı araladığımda sert ve nezaketten uzak hareketlerle sikini ağzıma

*Tevrat ve İncil’de adı geçer, kötü kalpli ve günahkâr olmasıyla bilinir.

**Hristiyanlıkta, Hz. İsa’nın İncil’i, inancını ve öğütlerini yaymakla görevlendirdiği on iki yardımcısının her birine verilen ad.

soktun. Teninin dilimde bıraktığı ipeksi his karşısında inleyip dilimi damarlarının üstünde gezdirdim.

“Bu hoşuna gidiyor,” derken ses tonun suçlayıcıydı. “*Sürtük.*”

Aman Tanrım. İç çamaşırım o korkunç kelime karşısında sırlıklam olmuştu.

Geri çekildin, sikin pantolonundan ıslak ve sert bir şekilde sarkıyordu. “Cezalandırılmaktan hoşlanan kötü kızlara ne yapılmalı, hımm? Ağzını sikebilirim ama bundan çok hoşlandığını biliyorum. Amını becerebilirim ama senin gibi bir fahişe bundan da zevk alır, değil mi?”

Sürtük. Kötü kız. Fahişe.

Berbat ve saygısız kelimelerdi ama sevdiğim adam bunları bana özel olarak söylediğinde, bedenimin coşkulu tepkisine engel olamıyordum.

Yere çömelip sabırsız bir tavırla dizlerimi birbirinden ayırdıktan sonra eteğimin altına uzandın. Parmakların o noktaya dokunduğunda sırlıklam külotumu kenara itip ıslaklığımı bulduğunda nefesim kesildi.

İnleyerek, “Çok ıslak,” dedin. Bir parmağını külotumun altına sokup klitorisimle oynamaya başladın. Amımın ne kadar kaygan olduğunu, senin parmaklarını da nasıl ıslattığını hissedebiliyordum. Parmaklarını kıvrıp o gizli noktaya dokunurken ne yaptığını biliyordun. Yine de kadınlığım parmaklarını sıkıştırırken ve ben eline sürtünürken gözlerini benden ayırmadın. Aletin granit kadar sertti ve ucu iyice morarmıştı. Ucundaki parlak noktayı gördüğümde onu yalamak istedim. Gözlerimin nereye odaklandığını fark ettiğinde, “Hayır,” dedin. “Ona sahip olamazsın.”

Orgazmı kovalarken mutsuz gibi görünmek zordu ama yine de başardım. Kontrolü tekrar eline almadan önce dudaklarında belirsiz bir sırıtış belirdi. Ayağa kalkıp dirseklerimi kavrayarak beni de kaldırdın.

GECE YARISI AYINI

Bizi günah çıkarma kabinine götürmeden önce, “Günahlarını itiraf etme zamanın geldi, küçüğüm,” dedin uğursuza.

Bu kısmı önceden planlamıştık. Kayganlaştırıcı, ıslak mendiller ve bir havlu sehpanın altına sıkıştırılmıştı fakat beni küçük, ahşap kabine sürüklerken kendimi tamamen ânın içinde kaybolmuş hissettim.

Beni tutmaya devam ederek oturdun. Sonra beni döndürdün, böylece gözlerim senden ayrılmıştı. Eteğimi aşağı çekip külotumu -seninle düzüşmeye başladıktan sonra ucuz olanları almam gerektiğini öğrenmiştim- yırttın. Jartiyerimi ve çoraplarımı üzerimde bıraktın.

“Bluzunu çıkar.” Boğuk sesin seni ele verdi. Dediğini yaparken ellerinin kıcımı kaba hareketlerle ovuşturup sıkıldığını hissedebiliyordum. “Şimdi de topuklularını.”

İtaat ederek omzumun üzerinden sana baktım.

Ayaklarını düz bir şekilde yere bastırırken bacaklarını aralamış bir şekilde oturuyordun. Sikiinin serbest kalabilmesine imkân verecek ölçüde pantolonunu indirmiştin. Kıcımı okşamaya devam ederken hareketlerin sertleşti. Gözlerin karanlık, çenen sıkılıydı.

Günah çıkarma kabini sana aitti. Ben de öyleydim.

Küçük, beyaz tüpe uzandığını ve açtığını gördüm. Soğuk, şeffaf jeli uyuşuk hareketlerle sıkıne damlattın. Bunu ilk yapışımızda daha uygun bir şeyi bulamayacak kadar çaresiz olduğumuz için kutsal yağ kullanmıştık. -Ya da ne azından daha az kutsal sayılabilecek bir şey bulmaya.- Bunu düşünmek amımın tekrar sızlamasına sebep oldu. Karnımın altındaki her nokta karıncalandı, zonkladı ve canlandı.

Sikini yavaşça sıvazlarken, “Beni günaha teşvik ediyorsun,” dedin. Kayganlaştırıcı koyulaşmış ve ısınmış teninin üstünde parlarken tutuşun daha da sıkılaştı. “Bana yapmamam gereken bir şey yaptırıyorsun. Bunu istememi sağlıyorsun. Bu çok, çok kötü bir hareket.”

Bir erkeğin kendini sıvazlarken bu kadar muhteşem görünmesi mümkün müydü? Hiçbir fikrim yoktu ama öyle görünüyordun. Kollarının ve omuzlarının kasları gömleğinin altında kasılmış, güçlü bacakların aralanmıştı. Muhteşem sikin hemen önümde, gururlu bir şekilde duruyordu.

Kirpiklerimi kırpıştırarak cilveli bir sesle, “Başım belada mı?” diye sordum.

“Hem de çok.” Mırıldandıktan sonra elini belime dolayarak beni kendine çekti. Arkamı dönmeme sağladığında aletin kalçalarımın arasına girdi. Bütün gerginliğimin eriyip gittiğini hissettim. Yaptığımız şey *bu*. Biz *buyuz*. Sana yalan söyleyemem, rahip olmanın ilk başta seni istememe neden olduğunu inkâr edemem. İlişkimizin yasak bir şekilde başlamasının beni hâlâ tahrik etmediğini, bazen sadece düşüncesinin bile beni azdırdığını söyleyemem.

Öte yandan kalbimizde, aşkımızın temelinde sadece saf bir güven, derinlere kök salmış bir umut vardı. Evet, rahip olduğun için sana âşık olmuştum ancak aşkımın devam etme sebebi senin sen olmandı, Tyler Bell. Zeki, kıskanç, kafası karışık, sadık ve yas içindeki o adam olmandı.

Beni kendine doğru bastırıp kıcımlı ereksiyonuna dayarken hissedebildiğim tek şey bunlardı. Aletinin başını içime iterken ve ardından kendini içime yerleştirirken bunları düşündüm. Nefes alıp kaslarımı gevşetmeye, sen içimdeyken bedenimi rahatlatmaya çalıştım. Kıcımlı yanakları kasıklarına bastırılmışken titrek nefesler alıp mümkün olduğunca seni içime kabul ettim. Sikini tamamen içime soktuğunda mırıldandın. *Sikeyim, çok sıkı*.

Bir süre o şekilde kaldık. Alnın sırtıma yaslı, sikin içimdeyken. Yüzümü başka bir yöne çevirip günah çıkarma kabinin açık kapısından dışarı, boş kiliseye baktım.

“Hazır mısın, Kuzu?” diye fısıldadın.

Seni göremiyor olmaktan nefret ediyordum ama bu şekilde dikkatimi diğer her şeye daha kolay bir şekilde verebiliyordum. Sesinin hırıltılı tonunu, memelerimi okşayan parmaklarının sert uçlarını ve beni dolduran kalın ereksiyonunun tamamen farkındaydım. Neredeyse zar zor ayakta duruyordum. Daha sonra, ikimiz de oyunumuzun nerede başlayıp nerede bittiğini anlamayacak bir hale geldik. Çünkü ellerin belime çıkıp beni öne arkaya hareket ettirirken neredeyse güvenli kelimemin zihnimde belirmesine neden olacak kadar serttin. Öte yandan, sikini hayalarına kadar gömdüğün her seferde, her *sürtük* diye fısıldayışında ve *boşalmamı sağla, boşlamamı sağla* diye her emredişinde kürekkemiklerime hafif öpücükler kondurdun. Bir elin bir tutam saç kulağımın arkasına sıkıştırmak üzere yüzüme uzandı.

Buna bayılmıştım. Ve en nihayetinde, tüm bu oyunlarımızın duygusal yoğunluğu, beraberinde getirdiği o hoş hissi ve acımasız anal seksin hepsi bir araya gelerek zihnimin huzurla dolmasına, kendimden geçmeme neden oldu. Orgazm beklenmedik bir anda vurmuş ve etkisini her yere yayıyor gibiydi. Bedenim çelişkilerle dolu bir hale gelmişti; gergin ama rahattı, titriyor ama sakindi. Sanki buradaydım ama aynı zamanda bulutların üzerine yükselmişim.

Boşaldığımda sikini o kadar sert ve hızlı bir şekilde kıcıma çarptın ki neredeyse çılgılık atacaktım. *Kuzu* der gibi homurdandın ve sonunda, içimde nabız gibi atmaya başladın. Parmaklarını belime gömdün, boşalırken beni kendine ait bir şey gibi işaretledin.

Orgazm etkisini yitirirken, *te amo*, diye mırıldandın. *Te amo. Seni seviyorum.*

Bedenim düzgün çalışamayacak kadar sarhoştı. “Ben de seni seviyorum.”

Bedenimi sana yasladığımda kısık sesle gülüp doğrulmama yardım ettin ve temizlenmeme yardımcı olarak beni giydirdin.

SIERRA SIMONE

Kabinden çıkıp tapınağa adım attığımızda ikimiz de ergenler kadar utangaçtık. Yakanı bilinçsizce çekiştirirken yanaklarında sevimli bir kızarıklık bile belirmişti. Otelimize geri dönecek ve birkaç saat sonra Noel'i ailenle geçirmek için uyanacaktın. Fakat ondan önce...

"Bu şimdye kadar aldığım en güzel Noel hediyesiydi," dedim. Parmak uçlarımda yükselip dudaklarını öptüm. "Ben sana seninkini verebilir miyim?"

"Elbette," derken hem keyifli hem de mutluydun. Çantama doğru ilerleyip içindeki küçük kutuyu çıkardım. Kutuyu sana uzatırken geride bıraktığımız yılı düşündüm. Kaybettiklerimiz olduğu kadar kazandıklarımız da olmuştu. Stüdyom beklentilerimin de ötesine geçmişti. Sen de bir anlaşma imzalamıştın ve raflarda yer almasına birkaç ay olmasına rağmen biyografin şimdiden büyük bir yankı uyandırmıştı. Şehirde yeni bir evimiz vardı. Birbirimizi daha iyi anlamaya başlamıştık.

Kutunun kurdelesini çekerek parmağını bantların altından geçirdin ve dikkatlice paketi açtın. Bakışların küçük kutunun içindeki şeyi bulduğunda gözlerin doldu.

"Ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok," dedim. "Korkuyorum ama ne olursa olsun bunun üstesinden birlikte geleceğimizi biliyorum."

Şaşkınlıkla, "Aman Tanrım, Kuzu," diye soludun. Elin yüzüme uzanırken kutu yere düştü. Dudakların bugüne kadarki en mutlu ve en tatlı öpücük için benimkileri bulmadan önce gözüm yere düşen hediyene kaydı.

Küçük bölmesinde mavi bir artı işareti olan beyaz bir çubuk. Yüz binlerce duanın cevabı. Mutluluğumuzu paylaşıırken etrafımızda dönüp duran dualar.

Bu dualara karşı, "Âmin," diye mırıldandım. Kelimeyi yüksek sesle söylerken dudaklarım seninkilere değiyordu. "Âmin."

SONSÖZ

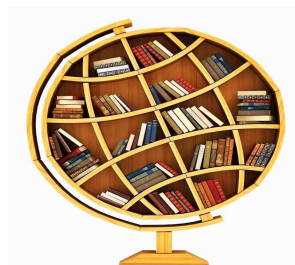
Bu kitabı nasıl bitireceğimden emin değildim. Genellikle romantizm türünde “sonsuz kadar mutlu” yazılan sonlar için şu iki unsurun olması gerekir; evlilik ve çocuk sahibi olmak. Eğer birinci kitap evlilik ile bitiyorsa, ikincisi bir bebekle son bulmalıdır. Bu oldukça mantıklı çünkü kim bebekleri sevmeydi ki? Daha da önemlisi, kim romantik bir karakterin kendi bebeğiyle kurduğu ilişkiyi, ona duyduğu sevgiyi okumak istemeydi ki?

Bir yanım bu kitabı mutlu, sağlıklı bir bebekle bitirmek istiyordu ancak üç kez düşük yapmış biri olarak, Tyler ve Poppy’nin hikâyesini, sağlıklı bir doğumla “kurtarma” fikrinden hoşlanmadım. Kısırlıkla mücadele eden ve kültürümüzün bize dayattığı “sonsuz kadar mutlu” olma şekline asla sahip olamayacak kadınlara romantik kitaplarda çok nadir değinilmesi hiç hoşuma gitmiyor. Bilinçli olarak çocuk sahibi olmak istemeyen kadınlar ve çiftlerden bahsetmiyorum bile. İki kişi, yemek masasına kaç sandalye koyduklarına bakılmaksızın, tatmin edici ve dolu dolu bir hayata sahip olabilirler.

Bu yüzden bu hikâyeyi böyle bir ihtimalle bitirmeyi tercih ettim. Bir umutla. Hikâyelerine veda ettikten sonra Tyler ve Poppy’nin neler yaşayacaklarını, fikrini sürekli değiştiren bir yazar olduğum için saklı tutacağım. Öte yandan şimdilik, ne olursa olsun, Rahip Bell’in ve kuzusunun hikâyesini sonsuza dek mutlu -ve de seksi bir şekilde- yaşayacaklarını bilerek sonlandırıyoruz.

**DAHA FAZLA KIŞKIRTICI ROMANTİZME
NE DERSİNİZ?**

Peder Bell'in kardeşi Sean ile tanışın...

SINNER

GİRİŞ

Ben iyi bir adam değildim ve hiçbir zaman da öyleymiş gibi davranmadım. İyiliğe, Tanrı'ya ya da parası peşin ödenmiş mutlu sonlara inanmıyordum. Aslında, benim kendime ait kutsal üçlemem şu şekildeydi; para, seks, viski. *Âmin*.

Bu yüzden zeki ve muhteşem Zenny Iverson ona seksi öğretip öğretmeyeceğimi sorduğunda, ona evet demek istedim. Gerçekten.

Maalesef ki hayır demek için birden fazla nedenim vardı. Benim gibi oldukça kötü bir adamın bile görmezden gelemeyeceği türden nedenlerdi.

Zenny, en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşiydi.

Benim için çok gençti. Demek istediğim *fazlasıyla* gençti.

Ve rahibeydi. Ya da olmak üzereydi.

Ama onu istiyordum. En iyi arkadaşım ve Tanrı yoluma çık-
sa bile bu onu istediğim gerçeğini değiştirmiyordu. Ona seksi öğretmek, dokunmak ve onu sevmek istiyordum. Bunun beni çok kötü bir adamdan daha da kötü bir şeye dönüştüreceğinin farkındaydım.

Bu, beni günahkâr bir adam yapardı.

1.BÖLÜM

Armani marka smokin, Berluti marka ayakkabılar ve Burberry marka saat.

Mavi gözler, sarı saçlar ve günahkâr şekilde geniş olan bir ağız.

Evet, Audi R8'imden inip hastanenin mali işleriyle ilgilenmek için yürürken iyi görüldüğümün farkındaydım.

Bunu ben de, anahtarlarımı alan vale de, ikram standında çalışan kız da biliyordu. Ona klasik Bell gülümsemelerinden birini vererek standından bir viski aldım. Kızardı. Dönüp kalabalığa bakarak viskimden bir yudum aldım ve nereden başlamam gerektiğini düşündüm.

Çünkü bu gece kahrolası zaferimi kutlayacağım gündü.

İlk olarak, bu öğleden sonra Keegan anlaşmasını -ki bu şehir merkezindeki bir bloğun mülkiyetini New Yorklu bir müteahhide devreden yığınlarca kâğıt anlamına geliyordu- imzalamıştım. Tanrım, insanların ne kadar zengin olduklarını duysanız kulaklarınıza inanamazdınız. Normal bir paradan bahsetmiyordum, söz konusu *petrol* zenginliğinin getirdiği türden bir paraydı. Sadece şirketime tonla para kazandırmakla kalmayacak, aynı zamanda Valdman&Associates'teki yerimi sağlamlaştıracaktı. Üstelik bu, tam da Valdman'ın emekli olup gösterişli ofisinde oturarak tüm altınlarını sayacak birine ihtiyaç duyduğu sırada olacaktı.

İkinci olarak, anlaşmayı Charles Northcutt -siktiğimin herifi- değil, *ben* imzalamıştım. Bu gece, bu gerçeği onun o aptal

yüzüne vurmak istiyordum. Burada olacağını biliyordum, bedava içkiye ve kocalarından sıkılmış eşlere karşı koyamıyordu.

Son olarak, Kecgan meselesi yüzünden geceleri geç saatlere kadar çalıştığım için seks hayatım ciddi şekilde zarar görüyordu. Zorlandığımı inkâr edemezdim. Düzenli olarak seks yaptığım, arayabileceğim birkaç kadın ve üyesi olduğum daimi bir kulüp vardı. Yine de bu gece *zaferimi* kutlayacaktım. O yüzden, özel ve yeni bir şeyi hak ediyordum.

İçeriye tekrar göz gezdirdim. Valdman, karısıyla birlikte köşede duruyordu. Bağış gecesi yeni başlamış olmasına rağmen yüzü çoktan kızarmış, gülüyordu. Elbette Northcutt da hemen dibindeydi.

Siktiğimin yalakası.

Fakat bu gece benim gecemdi. Etrafta muhteşem kadınlar vardı. Zengin adamlar yığınının arasında ben de parası olan başka bir adamdım ama avantaj bendeydi. Gamzeleri ve mükemmel saçları olan bir günahkârdım. Günahın nasıl cennet gibi hissettireceğini biliyordum.

Viskimi yudumlayıp bardağı bıraktım ve savaşmak için emin adımlar attım.

Bir saat sonra biri dirseğimi dürttü.

“Bilgin olsun diye söylüyorum, babam burada.”

Başımı çevirdiğimde benim yaşlarımda bir adamın bana içki uzattığını gördüm. Böylelikle dahil olduğum sohbetten sıyrılıp yanlarından uzaklaşmak ve odayı incelemek için bir bahanem olmuştu.

Elbette Elijah Iverson'ın babası odanın diğer ucundaydı. Etrafı her zamanki gibi hastanenin önde gelen bağışçıları ve sosyete yalakalarından oluşan bir grupta çevriliydi. Doktor Iverson hastanenin onkoloji bölümünün başhekimi ve bu tür etkinliklerin aranan yüzüydü. Yine de benim rahatsız edici bir şekilde

gerilmiş, ensemden aşağıya doğru yakıcı bir sıcaklık yayılmıştı. Gözlerimi kapatıp bir dakikalığına tabak şingirtılarını ve babamın yüksek sesini dinledim. Elijah'ın annesi yalvaran bir ses tonuyla bir şeyler mırıldanıyordu. Hâlâ o çiçeklerin kokusunu alabiliyordum. Beyaz, iğrenç, muhtaç ve ihtiyaç duyulmaması gereken cenaze çiçeklerinin kokusu burnuma geliyordu.

Gözlerimi açtığımda Elijah'ın ukala ve alaycı gülümsemesiyle karşılaştım. Ailelerimizin arasındaki ilişkinin çok daha farklı bir şeye evirildiği gün, o da oradaydı. Soğuk ve uzak bir şeye. Fakat Elijah ile dostluğumuz devam etmişti. Anaokulundayken *Ninja Kaplumbağalar* ile birbirimize bağlanmıştık ki NK bağı, ömür boyu sürecektürden bir dostluğun habercisiydi. Öte yandan, ailelerimizin kalanı birbirlerinden uzaklaşmıştı. Yirmi yıl boyunca beraber barbekü partileri yapmamış, Pictionary geceleri düzenlememiş, birbirlerine bebek bakımında yardım etmemiş gibi davranmayı seçmişlerdi. Pijama partileri, yetişkinler için şarap ve atıştırmalıklarla -elbette bunları sessizce merdivenlerden yukarı kaçırıp odamıza sokuyorduk- dolu kart geceleri yaşanmamış gibi davranmışlardı.

“Sorun yok,” dedim. Tam olarak yalan sayılmazdı. Doktor Iverson bana o günü hatırlatsa da -kız kardeşimin ölümünün hayatımda açtığı o korkunç boşluğu- hâlâ birbirimizi gördüğümüzde medeni ve kibar davranıyorduk. Küçük bir şehirde yaşadığımız için bunun yeterince sık gerçekleştiğini söyleyebilirdim.

Konuyu değiştirmek için, “Etkinlik harika,” dedim. Iverson-Bell kapışması hâlâ sızlayan eski bir yara gibiydi, Elijah da bu gece zaten yeterince baskı altındaydı. Sanat müzesindeki işinden ayrıldıktan sonra Kauffman Center için düzenlediği ilk etkinlikti ve oldukça heyecanlıydı. Tedirginlikle gecenin iyi geçmesini umduğunu biliyordum. Ayrıca bu, yıl boyunca babası ve onun bütün meslektaşlarının katılacağı tek etkinlikti. Elijah'ın alnındaki ve ağzının etrafındaki çizgileri hayal etmediğimin farkındaydım, bunlar hem yorgunluktan hem de stresten oluşmuşlardı.

Belirsizce başını salladıktan sonra viski rengi gözlerini oda-da gezdirdi. Etkileyici, sert bakışları ve köşeli çenesiyle babası-nın ikizi gibi duruyordu. Uzun, siyahi ve yakışıklıydı. Yine de Doktor Iverson kaşlarını çatmayı alışkanlık haline getirmişken Elijah daima gülümseyen bir insan olmuştu. Etrafı incelemeye devam ederken, “Şimdiye kadar her şey yolunda gidiyormuş gibi görünüyor,” dedi. “Randevumu kaybetmem dışında.”

“Yanında birini mi getirdin?” diye sordum. “Nerede o adam?”

Sırıtarak, “O bir *kadın*,” dedikten sonra yüzüme bakarak kahkaha attı. Elijah, yönelimini açıkladıktan sonra üniversite-den beri herhangi bir kadınla çıkmamıştı. “Dalga geçiyorum, Sean. Aslında...”

Personel kıyafeti giymiş telaşlı bir kadın elinde tuttuğu oturma planıyla koşarak Elijah’ın yanına geldiğinde cümlesi yarım kaldı. Fısıltıların ve Elijah’ın *lanet olsun* ardından arkada neler oluyorsa çaresine bakabilmek için oraya koştu. Gitmeden önce özür dilediğine dair bir şeyler söyleyip elini sallamıştı. Viskim-le baş başa kaldığımda gözleri üzerimde olan Doktor Iverson’a baktım. Başıyla selam verdiğinde ona karşılık verdim, yüzündeki soğuk ama şefkatli ifade gözümünden kaçmamıştı.

Bu ifadenin sebebini çok iyi bilsem de göğsümün sıkıştığını hissetmiştim.

Kendini topla ve zaferini kutlamaya geri dön, Bell.

Öte yandan, şu anda bunu yapabilecek gibi hissetmiyordum. Daha fazla viskiye ve biraz temiz havaya ihtiyacım vardı. Parlak ufuk çizgisine bakan devasa camdan duvarlar bile klostrofobik ve huzursuz hissettiriyordu. Köşedeki altılı orkestradan yükselen tiz melodi o kadar yüksekti ki odanın her bir noktasını, balkonu doldurmak ister gibi yayılıyordu. Neredeyse önümü göremeye-rek teras kapısına ilerledim. Aklımı kaçırmış gibi hissediyordum ve sadece dışarıda olmaya ihtiyacım vardı.

Dışarıda.

Dışarıda.

Dışa...

Serin gece havasıyla birlikte zihnim aniden sessizliğe gömüldü. Derin bir nefes aldım. Ardından bir nefes daha. Nabzım yavaşça normale dönene ve göğsümdeki baskı alana kadar bekledim. Ta ki beynim, bazıları on dört yıl öncesinden, bazıları da geçen haftadan kalma güveç tabakları ve çiçekler yığınınından oluşan bir karmaşa olmaktan çıkana dek.

Keşke bunun sebebi sadece Lizzy'nin ölümünün hatırları olsaydı. Keşke Elijah'ın babasının bana acıyarak bakmasının bir sebebi olmasaydı. Keşke telefonumun yakınımda olmasına, acil bir durumda sesinin açık olmasına ihtiyacım olmasaydı. Keşke muhteşem bir kadınla duşta, toplantıda ya da yatakta olabilseydim. Keşke Keegan anlaşmasını kazanmak beni mutlu etseydi. Keşke müstehcen miktarda param, yeni ve şık bir çatı katım, güzel bir vücudum, daha da güzel bir sikim ve işe yarayan saçlarımın olması yeterli olsaydı.

Görünüşe göre paranın ve muhteşem saçların çözemeyeceği şeyler de vardı.

Sürpriz.

Viskimin kalanını da bitirdikten sonra kadehi yüksek bir masanın üzerine bırakıp çimenlerle kaplı terasta ilerledim. Önümde uzanan şehir, yumuşak bir ışık huzmesi halinde tepelerde toplanmış, arkamda krallığı yansıtan camdan ve çelikten bir perde gibi görünüyordu. Yaşadığım, çalıştığım ve eğlendiğim yer. Hava ağustosböceklerinin ve trafikten yükselen yaz müziklerinin gürültüsüyle doluydu. Sadece kahrolası bir anlığına bu sesleri huzurla dinlemenin nasıl hissettirdiğini hatırlayabilmeyi diledim. Bu ışıklara baktığımda hastane floresanlarının gürültüsünü, monitörlerin bip seslerini duymamayı ve dudak nemlendiricisinin kokusunu hatırlamamayı istedim.

Terasta neredeyse kimse yoktu. Gece her ne kadar yeni başlamış olsa da sarhoş sosyetenin tabakları önlerinden kaldırıldığı anda içki içmek için buraya geleceğinden emindim. Hangi amaçla olursa olsun, zaferi kutlamadan önce yalnız kalabildiğim için minnettardım. İçeri girmeden önce içime derin bir nefes çekip çim kokusunu ciğerime doldurduğum sırada, onu gördüm.

Aslında ilk gördüğüm, ipekten kırmızı elbisesiydi. Rüzgarla uçuşan kumaş bacaklarını ortaya çıkarıyordu. Bir boğanın önünde dalgalanan kırmızı bir pelerin gibiydi ve tam da o anda tekrar Sean Bell olmaya döndüm. Zaferimi kutlamaya geri dönerek yönümü çevirdim ve elbisenin sahibini bulabilmek için kırmızı ipeğin baştan çıkarıcı ışıltısını takip ettim.

Yüzü camdan uzaktaydı, diğer tarafındaki varlıklı insanlara arkasını dönmüş, binanın tepesini terasa sabitleyen devasa halata yaslanmıştı. Esinti vücudunu saran ipekle oynuyor, eteğini dalgalandırıyor. Şehrin ışıkları belinin ve kalçalarının leziz kıvrımlarını vurgularken kollarıyla sırtının kahverengi derisini de ortaya çıkarıyordu. Sırt çizgisini takip ederek elbisesinin kalçasını sardığı yere baktım. Ardından bakışlarımı kürekkemiklerinin narin çıkıntıları üzerindeki ince, çapraz ve kırmızı kayışlara çevirdim.

Ayak seslerimi duyup döndüğünde neredeyse olduğum yere çakılmışım. *Siktir*, çok güzeldi ve *siktir kere siktir* gençti. Hapishaneye girmenize neden olacak kadar genç değildi fakat üniversiteye gidecek yaşta olduğu belliydi. Kesinlikle, otuz altı yaşında bir adam için çok gençti.

Yine de yürümeye devam ettim, yanındaki kalın halata yaslanıp ellerimi ceplerime soktum. Ona baktığımda ikimizin de yüzleri altın rengi ışık sayesinde aydınlandı. Bana bakarken gözleri genişledi, dudakları hafifçe aralandı ve sanki gördüklerine inanamıyormuş gibi şaşkına döndü. Bu fikri hemen aklımdan çıkardım, büyük olasılıkla saçlarımın ne kadar harika görüldüğüne inanamıyordu. Tabii... yüzümde yiyecek falan kalmadıysa?

Emin olmak için elimi gizlice dudaklarıma çıkarıp çene mi sıvazladım. Gözleri açgözlü bir ifadeyle hareketlerimi takip ederken göğsümde gergin ve yakıcı bir his belirdi. Işık sayesinde yüzünü nihayet tüm hatlarıyla görebiliyordum. Sadece güzel değil, aynı zamanda büyüleyici ve inanılmazdı. Şarkılara, tablolarla hatta savaşıllara ilham olacak türden bir güzellikti. Çıkık elmacık-kemikleri, iri kahverengi gözleri, hafif kalkık burnu ve gözlerini alamadığım bir ağzı vardı. Altdudağı üstdudağına göre daha küçüktü, yumuşak ve leziz bir çıkıntı oluşturunuyordu. Son olarak, spreyle sabitlenmiş bukleleri yüzünü çevreliyordu.

Yüce İsa. Az önce güzel mi demiştim? Onu tanımlamak için ne kadar da aptalca bir kelimeydi. Gerçeğin sadece yavan bir gölgesi idi. Kekler ya da kırlentler *güzel* olurdu. Bu kadın bambaşka bir şeydi. Gözlerini kırpıştırmama, bir anlığına başka tarafa bakmama neden oluyordu çünkü ona bakmak boğazıma ve göğsüme garip bir şey yapıyordu. Ona baktığımda sanki elim güçlü ve gizemli bir şeyi örten bir tülün üzerindeymiş gibi hissediyordum. Eskiden kilisenin vitray pencerelerine bakarken de böyle hissedirdim.

Tanrı hakkında da.

Kiliseyi ve Tanrı'yı düşünmek her zamanki gibi soğuk bir öfkeyle sarsılmamı sağlayıp beni kendimi toparlamaya zorladı. Kadının, yanına yaklaşıp onunla göz teması bile kurmadığım için deli olduğumu düşündüğüne emindim. *Kafanı oyuna ver*, diye söylendim kendi kendime. *Zafer kutlaması, zafer kutlaması*.

"Güzel bir gece," diye konuşmaya başladım.

Başını biraz daha çevirmesiyle buklelerinin uçları çıplak omuzlarına sürtündü. Aniden dudaklarımı çıplak omuzlarına bastırıp saçlarını kenara çekmek ve o inleyene kadar köprücük kemiğine öpücükler kondurmak dışında bir şey düşünemez oldum.

Sonunda, "Evet, öyle," diye cevap verdi. Tanrım, sesi... Tatlı ve kalındı, sonlara doğru ise boğuk bir hal almıştı.

Başımı partiye doğru çeviremiyordum. “Doktor musun yoksa bağışçı mı?” Asıl sorumu sormadan önce yumuşak bir geçiş yapmaya çalışıyordum. *Buraya yalnız mı geldin?*

Gözleri büyüdü, söylediklerimin onu şaşırttığı ortadaydı. Schebinin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, kulağa yeterince normal bir soru gibi gelmişti. Gözlerinde anlaşılmaz bir duygu belirdiğinde onu bastırarak, “İkisi de değil,” dedi. Ses tonundaki tadbiri hayal etmediğime emindim.

Sikeyim. Onu ürkütmek istemesem bile yapmak istediğim şeyin de pek iyi bir şey olduğunu sanmıyordum. Çok gençti. Demek istediğim, onu evime davet edemeyeceğim kadar çok gençti. Onu balkonun gizli bir köşesine çekip dizlerimin üzerine çökerek tadına bakamayacağım kadar...

Tanrım, ondan uzaklaşmalıydım. Her zamanki gibi sosyete-ye ya da striptizcilere yönelmeliydim. Her ne kadar gitmek için doğrulsam da bedenimi ondan uzaklaştırmayı başaramamıştım.

O bakır rengi gözleri, leziz ağzı...

Sadece konuşmanın bir zararı olmazdı, değil mi?

Bunları düşündüğüm sırada omuzlarını dikleştirerek sanki bir karar vermiş gibi çenesini kaldırdı. “Sen?” diye sordu. “Doktor musun yoksa bağışçı mı?”

Gülümseyerek, “Bağışçı,” diye karşılık verdim. “Daha doğrusu şirketim bağışçı.”

Sanki cevabı çoktan biliyormuş gibi başını salladı ki sanırım biliyordu. Çoğu doktorun dolabında iyi bir smokini olsa da kabul edelim, şık görünümüleriyle ünlü değillerdi. Bu gece kimse şık olmadığımı iddia edemezdi. Saatimle kol düğmelerimin parıltısını görmesini istediğim için papyonumu düzeltmek için uzandım.

Beni şaşırtarak kıkırdadı.

Donakaldım, aniden yüzümde tekrar yemek kırıntısı kaldığından endişelendim. “Ne?”

“Sen-” O kadar çok güldü ki kelimeleri düzgün telaffuz etmekte zorlanıyordu. “Sen... kendinle mi övünüyorsun?”

Biraz kızgın bir tonda, “Öyle bir şey *yapmıyorum*,” dedim. “Benim adım Sean Bell ve Sean Bell asla kendisiyle övünmez.”

Şimdi ise uzun ve ince parmaklarıyla dudaklarını kapatmıştı. Tırnakları altın rengi ojesi sayesinde parlıyordu. Parmaklarının arasından suçlayıcı bir tonla, “Hayır, *övünüyorsun*,” dedi. Gülümsemesi o kadar genişti ki eliyle tamamen kapatmayı başaramıyordu. Aman Tanrım, dilimi karnından aşağı indirip bacaklarının arasını öptüğümde yukarı bakmak ve bu şekilde gülümsediğini görmek istiyordum.

“Biliyor musun, kadınlar genelde bana böyle gülmezler.” Gülümsüyor olsam da ses tonum uzun süre acı çeken birine ait gibi çıkmıştı. “Normalde gösteriş yapmam çok hoşlarına gider.”

Sahte bir ciddiyetle, “Oldukça etkilendim,” derken ifadesini sahte bir hayranlıkla değiştirmeye çalıştı. Başaramadığında ise bir kahkaha daha attı. “Çok ama çok etkilendim.”

“Sana bir içki getirmeme izin verecek kadar etkilendin mi?” Bu, senaryonun bir parçasıydı. Yıllardır kazandığım bir alışkanlıkla ağzımdan dökülmüştü. Fakat söyledikten sonra alkol alabilecek yaşta olup olmadığını bilmediğimi hatırladım. “Şey. *İçebiliyor* musun?”

Gülüşi biraz solsa da elini beline yerleştirerek ipek kumaşın üzerinde parmaklarını gezdirdi. “Geçen hafta yirmi bir yaşıma girdim.”

Kuralı tekrar hatırlamalıydım. Neydi? Yaşımın yarısı artı yedi, değil mi?

Siktir, kesinlikle benim için fazla gençti.

“O halde içebilirsin,” dedim. “Ama asıl sorun sana içki getirmek için çok yaşlı olmam.”

*Bu ifade, genellikle yaş farkının kabul edilebilir olup olmadığını belirlemek için kullanılan *yaş uygunluk kuralı*na gönderme yapmaktadır.

‘Tek kaşını kaldırarak alaycı bir tavırla, “Eh, gerçekten de yaşlısın,” dedi.

“Hey!”

Yine aynı şekilde gülümsedi. Tanrım. Hayatımın geri kalanı boyunca o leziz dudaklarının hafif bir sırıtıştan kocaman bir gülümsemeye dönüşmesini tekrar tekrar izleyebilirdim.

“Şarap dışında her şey olur.” Hâlâ gülümsüyordu. “Lütfen.”

Ben de gülümsedim. “Tamam.” Ortaokulda ilk kez dans teklifi alan bir çocuk gibi sırıtıyordum. Benim sorunum neydi böyle? Yirmi bir yaşında, güzel bir kızla karşılaşmıştım ve bir an zaferimi kutlarken sonraki an hevesli acemiler bölgesinde yürüyüşe çıkan bir adama dönüşmüştüm. Her şey olabilirdim ama asla acemi değildim.

Yine de bu, ona bir içki almaya giderken pantolonumu düzeltmem ve kalbimin hızla çarpıp sikimin seğirmesine engel değildi. Çok genç olmasına rağmen. Onu tanımıyor olmama rağmen. Bana gülmüş olmasına rağmen.

Aslında bana gülmesi hoşuma gitmişti. Genellikle yatakta ve yatak dışında sözü dinlenen bir adamdım. Bu kızın hayranlığını kazanmak için savaş verecek olmanın bu kadar iyi hissettirmesi beni şaşırtmıştı.

İşte bu. Kararımı vermiştim. İstedğim şey buydu; kalbini biraz olsun kazanmak. Onu evime götürmek yanlış olurdu. Ancak bu gece onu eve *götürmüş olmamı* dileyerek buradan ayrılmasını sağlarsam, bununla yetinebilirdim. İsteğimi bastırmaya yeterdi.

Onun için bir cin tonik siparişi verdikten sonra barmene cini fazla abartmamasını söyleyerek kendime de viski sipariş ettim. Terasa döndüğümde hâlâ eski yerinde durduğunu görünce rahatladım. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, dalgınca gökyüzüne bakıyordu.

“Üşüdün mü?” Smokinimin ceketini çıkarıp ona vermeye hazırlanırken beni geri çevirdi.

“İyiyim.” Cini elimden aldıktan sonra bir yudum alıp yüzünü buruşturdu. “Bunun içinde hiç cin var mı?”

Savunmaya geçerek, “Çok gençsin,” dedim. “Alkol toleransın düşük olmalı.”

“Tanıştığın her kadına karşı bu kadar korumacı mısındır?” diye sordu. “Yoksa özel miyim?”

“Kesinlikle özelsin.” Bunu yıllar boyunca biriktirdiğim cazibeyi kullanarak gösterişli bir tavırla söylemiştim. İşin içine gamzemi soktuğumda ise bana güldü.

Tekrar.

İç çektim. “Tamamen imkânsız mı?”

“Neyden bahsediyorsun?”

Viskimden bir yudum alıp ona en güzel yavru köpek bakışlarımı attım. “Benden hoşlanmanı sağlamak.”

Gülümsemesini bastırmak için içkisinden bir yudum aldı. “Sanırım senden hoşlanıyorum ama benimleyken böyle numaralar yapmak zorunda değilsin.”

“Pekâlâ. Ne yapmam gerek?”

Kısa bir süre düşünürken rüzgâr saçlarının uçlarını kıpırdatıp havada uçuşmalarını sağladı. O garip his yine göğsümü sıkıştırmıştı. Saçlarının rüzgârdaki dansı bir tür büyü gibiydi. Kilisenin vitraylarını ve fısıldanan duaların hatıralarını canlandırıyordu.

Sesli bir şekilde, “Dürüstlüğü severim,” diye düşündü. “Dürüst adam olayını denemelisin.”

“Hımm.” Dudaklarımdan düşünceli bir ses dökülürken parmağımla viski bardağının üstünde ritim tuttum. “Dürüst adam olayı. Bunun pek iyi bir fikir olduğundan emin değilim.”

Yüz hatları muzip bir sırıtişla aydınlandı. Uyarırcasına, “Bende işe yarayan tek şey bu,” dedi. “Tamamen dürüst olmana ihtiyacım var.”

“Bak ne diyeceğim, eğer sen dürüst olursan ben de olurum.”

Elini uzattı. “Anlaştık.”

Elini sıkmak için ona dokundum. Sıcak ve yumuşaktı. Tokalaşmayı bitirirken parmak uçlarımdan bileğindeki nabız noktasına sürtünmesine izin verdim. Vücudunun hafifçe ürperdiğini görmek keyfimi yerine getirmişti.

Elini geri çekerken, “Yine de önce senin başlaman gerekiyor,” dedi. “Ve hile yapmamalısın.”

“Hile mi? *Moi*?” Sanki suçlamasıyla dehşete düşmüş gibi elimi kalbime koydum. Yıllardır bu kadar eğlenmemiştim. “Öyle bir şeyi asla yapmam.”

“Güzel çünkü bu şey sadece dürüst olduğunda işe yarar. Bunu ne kadar güzel olduğum ve beni yakından tanımak istediğinle ilgili flörtöz şeyler söylemek için bahane olarak kullanma.”

Elimi göğsümden çekmeden başımı sahte bir yenilgiyle öne eğdim. “Beni yakaladın.” Çünkü tam olarak bunu söylemeyi planlıyordum ki bu teknik olarak hile sayılmazdı. Gözlerimi onunkilere çevirerek, “Ayrıca söylediğin şeyler zaten doğru,” diye ekledim.

Elini *evet, tabii* der gibi sallarken yay gibi kaşlarından birini tekrar kaldırdı. “Yatağa atmak istediğin bir kıza söylemeyeceğin türden bir şey duymak istiyorum.”

“Peki.” Bardağımı yanımdaki çıkıntıya koydum. “Bence sadece güzel değil, aynı zamanda muhteşemsin. Benden etkilenmemen seni etkilemek için daha çok çabalamak istememe neden oluyor. Seni ağızla etkilemek istiyorum...” Ona doğru bir adım atarken ellerimi ceplerimde tuttum, bu şekilde ona dokunmayacağımı anlamıştı. “...ve parmaklarımla da...”

Bir adım daha attığımda yüzünü beni daha iyi görebilmek için kaldırdı. Dudakları aralanmış, gözleri irileşmişti. Onları kırpıştırırken nabzının boğazında savunmasız bir şekilde attığını, göğsünün hızla inip kalktığını görebiliyordum. Meme uçları ve ipek kumaşın ardındaki kıvrımları gözlerimin önündeydi.

*(Fr.): Ben.

“...ve vücudumun diğer her bir parçasıyla.”

Birbirimize o kadar yakındık ki ayakkabılarım elbisesinin uçlarına değiyordu. Yine de mesafemi koruyordum. Dokunmuyor, bastırmıyor ya da sürtünmüyordum. Sadece kelimelerim ve aramızda kıvılcımlanan bir elektrik vardı. “Ayrıca seni daha iyi tanımak istiyorum. Boşaldığında çığlık mı atıyorsun yoksa inliyor musun, bilmek istiyorum. Ağzımı mı yoksa ellerimi mi tercih edersin; öğrenmek istiyorum. Derin ve yavaş mı yoksa hızlı ve sert mi seviyorsun; bilmek istiyorum.”

Yutkundu. Gözleri hızlı ve şaşkın bir şekilde benimkileri araştırıyordu.

“Ve şu anda, elbisenin altından bacaklarının arasındaki V şeklindeki kıvrımı görebiliyorum. Yapmak istediğim tek şey sikimi oraya bastırmak. Sana elbisenin üstünden dokunduğumda boşalacak kadar hassas mısın bilmek istiyorum. Kumaşın üstünden seni yalayıp yalayamayacağımı öğrenmek istiyorum.” Sesimi alçalttım. “Seni tatmak *istiyorum*. Seni o kadar tatmak istiyorum ki sadece bunu düşünmek bile sertleşmeme yetiyor. Küçük amını parmaklarımla ayırdığımda kıvrımlarının nasıl aralandığını görmek istiyorum. Klitorisini emdiğimde sertleşip dolgunlaşıyor mu, öğrenmek istiyorum. Seni önden ve... arkadan yerken burnumun baskı yaptığı yeri hissetmeni arzuluyorum.”

Gözlerinin etrafı bakır-kahve halkalarla çevrelenmiş devasa, siyah havuzları andırıyordu. “Bunu... bunu yapabilir misin?”

Eğlenerek başımı hafifçe eğdim. “Neyi?”

Başını eğerek hafifçe ileri geri sallandı. “Şey. Yemeyi. Arkadan.”

Tanrım. Genç olabilirdi ama o kadar da değildi, değil mi? Yirmi bir, yatakta iyi olan en az bir oğlan bulmak için yeterince büyük bir yaştı. Ayrıca bu beklenmedik masum itiraftan tahrik olmak, beni *nasıl* bir adam yapardı? Bilmediğini... ona ilk gösterenin ben olabileceğimi... Sikim, fermuarımın arkasını zorlarken tenim ısınmış, acı çekmeye başlamış ve gerilmişti.

Dilim, gizli noktasının saten gibi hissettiren dokusunu hissetmek ve tadına varmak için çaresiz bir ihtiyaca kapılmıştı. İsteğini bastırmak için dilimi dişlerimin arasında gezdirdim, içimdeki isyan fırtınasını bastırmak için herhangi bir duyumu kullanmam gerekiyordu.

Büyülenmiş gibi dudaklarıma bakarken beni izlemesini seyrettim.

Boğuk bir sesle, “Evet,” dedim. “Evet bu mümkün.”

“Ben, şey.” Loş ışığın altında bile teninin sıcak renginin ar-
dında beliren pembeliği görebiliyordum. “Bilmiyordum.”

Sana gösterebilirim, demek istedim. İzin ver, seninle yalnız kalabileceğimiz bir balkona çıkalım. Ellerini tırabzanlara nasıl yerleştireceğini söyleyip kışını nasıl havaya dikeceğini göstereyim. Sana bir erkeğin, ağzını bir kadının arka kısmında nasıl kullanabileceğini göstermeme izin ver.

Fakat bunları söylemek yerine başımı, dudaklarının biraz daha aralanmasına neden olacak kadar eğerek, “Sıra sende,” diye mırıldandım.

Tenini saran pembelik biraz daha belirginleşerek köprücük-kemiği boyunca tatlı tenine yayıldı. “Benim sıram mı?” diye soludu.

“Dürüst olma sırası. Hatırladın mı?”

“Ah.” Gözlerini kırpıştırarak nefes verdi. “Doğru. Dürüstlük.”

“Hile yapmak yok,” diye hatırlattım. “Sana karşı dürüst oldum.”

Başını sallayıp, “Evet,” diye onayladı. “Dürüst oldun.”

Yapmak istediğim tek şey onu yaslandığı yerde sıkıştırıp ağ-
rıyan ereksiyonumu elbisesinin üstünden bedenine sürtmek olsa
da ona düşünmesi için zaman verdim. Benim ise düşünebildi-
ğim tek şey, yüzümü boynuna gömmek ve elbisesini sıyıırıp sı-
caklığını avuçlarken oradaki hassas deriyi emmekti.

“Tamam. Dürüstlük.” Derin bir nefes aldıktan sonra bana baktı. “Beni öpmeni istiyorum.”

“Hemen şimdi mi?”

“Hemen şimdi.” Sesinde ufacık da olsa bir meydan okuma vardı, bu hiç hoşuma gitmemişti. Demek istediğim, dizlerimin üzerine çöküp amını görmeme izin vermesi için yalvarmak üzere olsam bile iyi tarafım, tamamen hazır ve emin olmasını istiyordu. Öpülmek için sahte bir cesaret göstermeye ihtiyaç duymasını istemiyordum. İçkisini elinden alarak viskimin yanına bırakıp tutması için elimi uzattım.

Kafası karışmış bir şekilde bana baktı. “Beni öpmeyecek misin? Düşündüm ki... o kadar şeyi söyledikten sonra-”

“Seni gerçekten öpmek istiyorum. Ama *hemen şimdi* kavramını kendimize göre uzatabiliriz, değil mi? Belki önümüzdeki on dakika, belki de yirmi. İstedığımız kadar uzatabiliriz. Bunu aceleyle getirmek istemiyorum. Ya bu hayatım boyunca senden alacağım tek öpücükse? Zamanımı istediğim gibi kullanmak, tadını çıkarmak istiyorum.”

“Tadını çıkarmak,” diye tekrarladıktan sonra başını salladı. Rahatlamış görünüyordu. “Bunu sevdim.”

Elimi tuttuğunda onu, yemeğini bitirmiş kalabalığın içki içip dans etmek için çıkacağı dans pistli bir çadırın yer aldığı terasa götürdüm. Gerçi şu anda neredeyse boş sayılırdı. Tepsi-ler dolusu şampanya kadehlerini taşıyan çalışanlar ve girişteki orkestranın müziğini duyuran bir hoparlör dışında hiçbir şey yoktu.

“Önce dans etmeye ne dersin?” diye sordum.

Çadırın etrafına bakarken daha önceki özgüvenli ifadesi biraz olsun geri geldi. “Dansta iyi olduğuna emin misin?”

Sinirlenerek, “Dansta *muhteşemimdir*,” dedim. “Muhtemelen dünya üstünde en iyi dans eden kişi falanımdır.”

“Kanıtla.”

Meydan okumasını kabul ederek onu gördüğümde beri yapmak istediğim şeyi yaparak elimi belinin alt kısmına kaydardım. Sırtının altında yer alan gamzelere dokunurken elimi biraz daha aşağı kaydırma dürtümle savaşıyordum. Diğer elim de onunkini sıkıca kavradığında onu kendime çektim.

Tekrar titredi. Gülümsedim.

Müziğin ritmini yakalamam ve bizi basit adımlarla hareket ettirmem uzun sürmedi. İyi bir dansçıydım. Kuzenlerimden biri düğününden önce tüm Bell erkeklerinin dans dersi almasını istemişti. O yorucu deneyimi bu tür etkinliklerde kullanmak işime yarıyordu. Kollarımdaki güzel kadının da bundan etkilenmediğini görmek hoşuma gitmişti.

“Kötü değilsin,” diye itiraf etti. Biz hareket ettikçe şehir etrafımızda parlıyor, ağustosböcekleri neşeyle ötüyordu. Bakışlarımız buluştuğunda gözlerinde okuyamadığım bir ifade vardı. Orada çok fazla şey vardı; eski, ağır ve anlamlı bir şey. Neredeyse zihnimin derinliklerinden yükselen ilahileri duyabiliyor, dilimden komünyon gofretinin* bayat-şekerli tadını alabiliyordum.

“Sen de fena değilsin.” Bunlar sadece boşluğu doldurmak için söylenen cümlelerdi. Aramızdaki hava zaten ağır, isimsiz ve eski bir şeyle doluydu. Kalbim ve içgüdülerim yıllardır hissetmedikleri kadar coşkulu bir ifadeyle karşılık veriyordu. Bu beni korkuttu. Bu, beni hem çok korkutuyor hem de heyecanlandırıyordu. Elini kararlı bir kararsızlıkla omzumdan enseme çıkarırken bu hareketi çok önemli ve tatlı hissettirmişti. Vücudum şehvetten, koruyuculuktan ve hissettiği saf gizemden ötürü bir roket gibi fırlamak üzereydi.

“Adın ne?” diye mırıldandım. Öğrenmeye ihtiyacım vardı. Adını *bilmeden* bu gece buradan öylece yürüyüp gidebileceğimi sanmıyordum.

Bunu yapamazdım.

*Katolik ve bazı diğer Hristiyan geleneklerinde, İsa'nın bedenini sembolize etmek için kullanılan ince, yuvarlak gofret parçasıdır.

Sorumla ilgili bir şey duruşunun sertleşmesine, tekrar temkinli bir hale bürünmesini sağladı. Kollarımda, kendini bir kabuğun arkasına sakladığını hissedebiliyordum.

Gizemli bir sesle, “Değiştirmek üzereyim,” dedi.

“Adını mı değiştireceksin?” diye sordum. “Tanık koruma programı için falan mı?”

Bu hafifçe gülmesini sağladı. “Hayır. İş için.”

“İş mi? Üniversiteyi bitirdin mi?”

“Son senem başlamak üzere. Ama...” Konuşmadan önce sesi sertleşti. “Biliyorsun, bir kız aynı anda hem çalışıp hem de okuyabilir.”

“Ne tür bir iş ismini değiştirmene neden olur ki?” Yüzünü inceledim. “Tanık koruma programıyla bir alakası olmadığına emin misin? Demek istediğim tamamen emin misin?”

“Tamamen eminim,” diye onayladı. “Sadece pek yaygın bir iş değil.”

“Bana bu işten bahsedecek misin?”

Başını öne eğip bir süre düşündükten sonra, “Hayır,” dedi. “En azından şu an değil.”

Suçlayıcı bir tonda, “Bu pek adil değil,” dedim. “Bunun dikkatimi çekecek bir tuzak olduğunu biliyordun. Ayrıca sana nasıl hitap edeceğimi hâlâ bilmiyorum.”

Biraz bekleyip, “Mary,” diye yanıtladı. “Bana Mary diyebilirsin.”

Ona şüpheli bir bakış attım. “Kulağa sahteymiş gibi geliyor.”

Omuz silkti ve bu hareketi parmaklarının ensemden hafifçe gerilmesine neden oldu. O kadar iyi hissettirmişti ki neredeyse kedi gibi mırılacaktım. Muhteşem, deneyimli kadınlarla yatmıştım. Aynı anda birden fazla kadınla da yatağa girdiğim olmuştu ama bir şekilde Mary’nin ensemden dokunuşu, şimdiye kadar hissettiğim en yoğun şeydi. Heyecan vericiydi.

Yumuşak ve melankolik bir şarkı çalmaya başladığında onu biraz daha kendime çektim. Ağustosböcekleri, orkestraya eşlik eder gibi vızıldarken gürültüleri rahatlatıcı ve tanıdık hissettiriyordu.

Pistte ufak adımlar atarken, “Yıllardır böyle dans etmemiştim,” diye itiraf etti.

“Böyle yaşlı şeyler söylemek için çok gençsin.”

Dudaklarında hüznü bir gülümseme belirdi. “Bu doğru.”

“Yıllardır böyle dans etmediğin mi yoksa bu kadar yaşlı şeyler söylemek için çok genç olduğun mu?”

Bencil bir şekilde elbisesinin nasıl süzüldüğünü görmek isteyerek onu hafifçe döndürdüm. Fakat gördüğüm şey yüzünden göğsümde yükselen hırıltıyı bastırmak zorunda kaldım. Tanrım, bu kalçalar... Beli... Elbisesinin altından yükselen çamaşırsız küçük memeleri... Onu kendime çekip elimi sırtından yavaşça kaydardım ve parmaklarımı sırtındaki çapraz askılarda gezdirdim.

Dokunuşumla ürperdi. Dudakları aralanırken göz kapakları ağırlaştı. Adımlarımızı yavaşlatıp çenesine dokunabilmek için elini bıraktım.

“Mary,” diye hırladım.

“Sean,” diye soludu. Sanki bunu söylemeyi bekliyormuş gibi tereddütsüz ve endişesizdi. Yeni öğrendiği bir ismi söyleyen birinin alışıldık beceriksizliğinden uzaktı. Böylece, isminin dudaklarından dökülüştü derin ve baş döndürücü bir ihtiyacın kilidini açtı. Aynı anda hem tanıdık hem de yabancı bir şeydi. Yeni bir dilde söylenilen bir duayı andırıyordu.

Kısık bir sesle, “Hâlâ o öpücüğü istiyor musun?” diye sordum. Şu anda hazır gibi görünüyordu. Yüzünde korku yoktu ama emin olmak istiyordum. Bunu benim kadar arzulamasını, ağzımı onunkinin üstünde hissetmek için yanıp tutuşmasını istiyordum.

Gözlerini kırptırdı. Gözleri saf bir sıcaklıkla parladı ve parmağımı dolgun üstdudağının çizgisinde gezdirdiğimde tekrar titredi. “İstiyorum,” diye fısıldadı. “Öp beni.”

Başımı aşağı eğip onu kendime çektim. Böylece bütün kıvrımları kaslı vücuduma değiyordu. Parmağımın yerini dudaklarım almak üzereydi. Sonunda tadını alacaktım. Artık kendi başına ayakta kalamayacak duruma gelene kadar onu öpecektim... Tam o sırada havada basık bir pop müzik melodisi yankılandı.

Hemen ardından ise Kesha -Evet, Kesha'yı seviyordum. Kim sevmezdi ki? Kesha harikaydı. -pantolonumun cebinden şarkı söylemeye başladı.

“Şey...”

“Kahretsin.” Telefonumu bulmak için onu bıraktım ve sonunda aramayı yanıtlayıp telefonu kulağıma götürmeyi başardığımda bir adım geri çekildim.

Babamın sesi hattın diğer ucundan, “Sean,” dedi. “Acil servisteyiz.”

Saatimi görebilmek için sabırsızca kolumu sallayarak saatiimin gömleğimin manşetinden kurtulmasını sağladım. “Kansas Üniversitesi’nin hastanesinde mi?”

“Evet.”

“Bulduğum yerden hastaneyi görebiliyorum. On dakika içinde orada olurum.”

“Tamam,” dedi babam. “Gelirken dikkatli ol... Demek istediğim beş dakika geç kalman hiçbir şeyi değiştirmeyecek...”

Sesi kısıldı. Nasıl hissettiğini biliyordum. Birini hastaneye yetiştirmenin verdiği adrenalinin ardından düşüncelerin nasıl bulanıklaştığını ve anlamsızlaştığını çok iyi biliyordum.

Telefonu kaparak bakışlarımı Mary’ye çevirdim. Kaşları endişeyle havalanmışken altdudağını ısıırıyordu. “Her şey yolunda mı?”

Elimle yüzümü sıvazladım, birden kendimi çok yorgun hissetmeye başlamıştım. “Eh, pek sayılmaz. Gitmem gerekiyor.”

“Ah.” Hayal kırıklığına uğramış görünse de bazı kadınlar gibi yaşadığımız özel anı bölmemden dolayı sinirlenmişe benzemiyordu. Aksine ifadesi çok *nazikti*. Gözleri samimiyet ve endişeyle doluydu. Dudakları ise onları öpemediğim için sonsuza dek pişmanlık duyabileceğim bir şekilde büzülmüştü.

“Eğer daha büyük olsaydın numaranı alırdım,” diye mırıldandım. “Bunu bitirdiğimizden emin olurdum.”

Bakışlarını başka bir yöne çevirirken, “Yapamazdık,” dedi. Yüzünde kırılğan, toy bir ifade vardı. Bunun şehvetimi ve ona karşı hissettiğim tuhaf ama yoğun koruma içgüdüsünü harekete geçirmediğini iddia edemezdim. “Bu, benim dışarıdaki son gecem sayılır,” diye açıkladı. “En azından bir süreliğine.”

Dışarıdaki son gecem mi? Sonra, ağustos ayında olduğumuzu ve onun da bir öğrenci olduğunu hatırladım. Derslerini ciddiye alan birine benziyordu. “Elbette, doğru. Dönem başlamak üzere.”

Dudakları bir şey söyleyecekmiş gibi aralandı, belki de beni düzeltecekti fakat sonra onları birbirine bastırarak başını salladı.

Elini tutup dudaklarımı üzerine bastırdım. Kaçıp gitmeden önce gerçek bir öpücük almak doğru hissettirmiyordu -bu benim için bile adiceydi- ama karşı koyamıyordum. Teninin dudaklarımın altındaki ipeksiliği, yumuşak ve çiçeksi bir şeyin kokusu beni ona çekiyordu. Belki de bu güldü.

Sikeyim.

Sikeyim.

Yıllar sonra ilk kez daha fazla görüşmek istediğim bir kadınla karşılaşmıştım ve belki de bu onu son görüşümdü. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Çok gençti, üstelik bana onunla iletişim kurmam için herhangi bir yol da sunmuyordu. Ayrıca, benim de buradan çıkıp hastaneye gitmem lazımdı.

Hayatım boyunca hiçbir şeye karşı hissetmediğim bir isteksizlikle elini bırakıp bir adım geri çekildim.

“Seninle tanışmak bir zevkti, Mary.”

SIERRA SIMONE

Yüzündeki kararsız bir ifadeyle, “Benim için de öyleydi, Sean,” diye karşılık verdi.

Arkama döndüm, göğsümden bir şeylerin çekildiğini hissediyordum. Sanki bedenim onunkine bağıymış gibi geri dönmem için yalvarıyordu. Fakat zihnim ve kalbim çoktan hastaneye doğru koşmaya başlamıştı. Çok iyi bildiğim o acil servise.

Mary arkamdan, “Her ne olduysa,” diye seslendi. “Senin için dua edeceğim.”

Omzumun üstünden ona baktım. Dans pistinde tek başınaydı. Üzerindeki ipek kumaş, şehrin ışıklarıyla sarmalanmıştı. Yüzünde hem bilge hem de toy bir ifade vardı. Kendinden emin ama aynı zamanda kırılgandı.

Onun her ayrıntısını, vücudunun her kıvrımını ezberlemek isteyerek ona baktım. Ardından, “Teşekkürler,” diye karşılık verip onu ışıkların ve acımasız ağustosböceklerinin arasında bıraktım.

Yanından ayrılırken aslında söylemek istediğim şeyi söylememiştim. Ancak vale kulübesine giden yol boyunca düşünmeye devam ettim. Hastaneye giden yolda hızla ilerlerken kelimeler zihnimde acıyla yankılanıyordu.

Dua etme saçmalığıyla uğraşma, Mary. Zaten işe yaradığı da söylenemez.

